

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 109 / IV legislatura / Sisè període

Dimarts, 20 de desembre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 60

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Reg. 23246) (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Sr. Fuentes (IC) (p. 5858) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 5858) intervenen per una qüestió d'ordre.

Article 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 1, de modificació)

Decaiguda.

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 2, de modificació)

Decaiguda.

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Decaiguda.

Addició de nous articles

SUMARI (2)

Esmena del G. P. Popular (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: Sr. Ros (P), juntament amb les esmenes núms. 41, 130, 177, 181, 274 i 275 (p. 5858).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5860).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 5, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 270, 272 i 273 (p. 5861).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5863).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 34, 48, 56, 58, 60, 71 i 289 (p. 5866).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5867).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 7, 8, 9 i 10, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 42, 178, 180, 182, 183, 184, 276 i 277 (p. 5869).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5873).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 11 i 12, d'addició)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 68, 308 i 460 (p. 5876).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5878).

Article 2

Article 3

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC) (p. 5879).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5879).

Article 4

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 17, 18, 22, 23 i 27 (p. 5880).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5881).

Apartat 2

Lletra a

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, d'addició)

Torn a favor: Sra. Montserrat (P), juntament amb les esmenes núms. 21 i 24 (p. 5882).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5883).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 25. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 20 (p. 5883).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5884).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Lletra d

Esmena del G. Socialista (núm. 18, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 19, de supressió)

Torn a favor: Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 83, 86, 146, 148, 254, 268 i 292 (p. 5884).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 16).

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 21, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 23, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 16).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 26, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)* (p. 5885).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5885).

Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 14).

Votació de l'esmena núm. 4: *rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 5887).

Votació de les esmenes núms. 5 a 12: *rebutjades per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5887).

Text del Dictamen

Votació dels articles 2 i 5: *aprovats per 96 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 5887).

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5887).

Text del Dictamen

Votació de l'article 3: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions* (p. 5887).

Votació de l'esmena núm. 18: *aprovada per unanimitat* (p. 5887).

Votació de les esmenes núms. 14, 17, 22, 23 i 27: *rebutjades per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 5887).

Votació de l'esmena núm. 21: *rebutjada per 4 vots a favor, 65 en contra i 34 abstencions* (p. 5887).

Votació de les esmenes núms. 15 i 24: *rebutjades per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5887).

Votació de les esmenes núms. 16 i 25: *rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5887).

Votació de les esmenes núms. 19 i 26: *rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 5888).

Text del Dictamen

Votació de l'article 4: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions* (p. 5888).

Commemoració institucional de la proclamació de la Declaració Universal dels Drets Humans

El president pronuncia un discurs institucional (p. 5888).

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Reg. 23246) (Continuació.)

Article 5

Article 6

Apartat 1

Lletra c

Esmena del G. P. Popular (núm. 28, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Montserrat (P)*, juntament amb les esmenes núms. 29, 30, 36 i 74 (p. 5888).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5889).

El Sr. Curto i Casadó intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 74 (p. 5891).

Apartat 2

Lletra a

Esmena del G. P. Popular (núm. 29, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 28).

Lletra b

Esmena del G. P. Popular (núm. 30, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 28).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 31, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Farrés (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 78 i 85 (p. 5891).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5892).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Esmena del G. Socialista (núm. 32, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 40).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 33, de modificació)

Debatuda després (esmena núm. 40).

Apartat 3

Lletra a

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 35, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 40).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. Popular (núm. 36, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 28).

Esmena del G. Socialista (núm. 37, d'addició)

Retirada després (esmena núm. 65).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 38, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 44).

Esmena del G. Socialista (núm. 39, d'addició)

Debatuda després (esmena núm. 43).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 40, d'addició)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 49, 50, 53, 54 i 346 (p. 5893).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5895).

El Sr. Carnicer (S) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núms. 32, 33 i 79 (p. 5897).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5898).

El Sr. Riera i Olivé (S) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núms. 35 i 44 (p. 5899).

Lletra b

Esmena del G. P. Popular (núm. 41, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 42, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 43, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 5899).

Esmena del G. Socialista (núm. 44, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU), que presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 43 i 44 (p. 5900).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional (p. 5900).

El Sr. Riera i Olivé (S) intervé per anunciar la retirada de les esmenes núms. 35 i 44 (p. 5900).

El Sr. Farrés (IC) intervé per anunciar la retirada de l'esmena núm. 43 (p. 5900).

El Sr. Bargalló (ERC) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núms. 38, 51, 51 bis, 52, 284, 285, 288, 333 i 334 (p. 5900).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5902).

El Sr. Cadevall (S) intervé per fer el torn a favor de les esmenes núms. 151 i 286 (p. 5904).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5906).

Esmenes del G. Socialista (núms. 45, 46 i 47, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pérez de Tudela (S), juntament amb l'esmena núm. 55 (p. 5907).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5908).

Lletra d

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 48, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 49, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 50, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

SUMARI (5)

Addició de noves lletres

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 51, 51 bis i 52, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 43).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 53 i 54, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 40).

Lletra e

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 45).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 56, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 57, d'addició)

El Sr. Dalmau i Ribalta (S) la dóna per defensada, juntament amb l'esmena núm. 59. Tot seguit, anuncia la retirada de l'esmena núm. 433 (p. 5910).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5910).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 58, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 59, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 57).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 60, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 61, d'addició)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb l'esmena núm. 89 bis (p. 5910).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5910).

Lletra f

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 62 i 63, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC), juntament amb les esmenes núms. 90 bis, 90 ter, 226 i 227 (p. 5911).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5913).

Esmena del G. Socialista (núm. 64, d'addició)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb les esmenes núms. 280, 295, 296, 297, 298 i 300. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 67 (p. 5915).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 65 i 66, d'addició)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 5917).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 5918).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional a les esmenes núms. 36, 37, 270 i 270 bis (p. 5921).

La Sra. Montserrat (P) intervé per retirar l'esmena núm. 36 (p. 5921).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per retirar l'esmena núm. 270 (p. 5921).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per retirar l'esmena núm. 270 bis (p. 5921).

El Sr. Abelló i Alfonso (S) intervé per retirar l'esmena núm. 37 (p. 5922).

El Sr. Codina (CiU) intervé (p. 5922).

Esmena del G. Socialista (núm. 67, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 64).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 68, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Socialista (núm. 69, d'addició)

El Sr. Elena (P) la dóna per defensada (p. 5923).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5923).

Lletra i

Esmena del G. Socialista (núm. 70, d'addició)

Torn a favor: Sr. Oliart (S), juntament amb les esmenes núms. 72, 73 i 75 (p. 5923).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU). Tot seguit, anuncia la presentació d'una esmena transaccional a l'esmena núm. 73 (p. 5924).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional (p. 5925).

El Sr. Oliart (S) intervé per una qüestió d'ordre (p. 5925).

Torn en contra (continuació): Sr. Escudé (CiU) (p. 5925).

Addició de nous punts

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 71, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Esmenes del G. Socialista (núms. 72 i 73, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 70).

Lletra k

Esmena del G. P. Popular (núm. 74, de modificació)

Defensada i retirada abans (esmena núm. 28).

Esmena del G. Socialista (núm. 75, de modificació i addició)

Debatuda abans (esmena núm. 70).

Esmena del G. Socialista (núm. 76, d'addició)

Torn a favor: Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 80, 87, 88, 89 i 345 (p. 5926).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5927).

Lletra l

Punt segon

Esmena del G. Socialista (núm. 77, de modificació)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5928).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5929).

La Sra. Martí i Conill (S) intervé per fer un aclariment (p. 5931).

Punt quart

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 78, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 31).

Esmena del G. Socialista (núm. 79, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 40).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 80, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 76).

Esmenes del G. Socialista (núms. 81 i 82, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pérez de Tudela (S), juntament amb l'esmena núm. 84. Tot seguit, anuncia la retirada de l'esmena núm. 341 (p. 5931).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU), que presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 341 (p. 5931).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional (p. 5932).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 83, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmena del G. Socialista (núm. 84, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 81).

Apartat 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 85, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 31).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 86, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 19).

Esmenes del G. Socialista (núms. 87, de modificació, i 88 i 89, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 76).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 89 bis, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 61).

Esmena del G. Socialista (núm. 90, d'addició)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 5933).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 5933).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 90 bis i 90 ter, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 62).

Apartat 8

Esmena del G. Socialista (núm. 91, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Madueño (S)* (p. 5933).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5934).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 36, 37, 270 i 270 bis: *aprovada per unanimitat* (p. 5934).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 43 i 44 i de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 73: *aprovades per unanimitat* (p. 5934).

Votació de les esmenes núms. 28 i 29: *rebutjades per 3 vots a favor, 57 en contra i 24 abstencions* (p. 5935).

Votació de les esmenes núms. 41 i 42: *rebutjades per 10 vots a favor, 58 en contra i 17 abstencions* (p. 5935).

Votació de les esmenes núms. 30 a 34, 38 a 40, 45 a 66, 68 a 72 i 75 a 91: *rebutjades per 10 vots a favor, 58 en contra i 17 abstencions* (p. 5935).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 5935).

Text del Dictamen

Votació del paràgraf primer de l'apartat a del punt cinquè de l'article 6: *rebutjat per unanimitat* (p. 5935).

Text del Dictamen

Votació de la resta de l'article 6: *aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 5935).

Text del Dictamen

Votació de l'article 7: *aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 5935).

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 60.1

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Reg. 23246) (BOPC, 286).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei pel qual s'estableixen coeficients correctors del cànon d'infraestructura hidràulica per a usos domèstics de l'aigua i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (Reg. 22297) (BOPC, 283, 18515).

3. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre seguretat nuclear (Reg. 23719), presentada pels diputats Srs. Ernest Benach i Pascual i Josep Lluís Carod-Rovira, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 24013) (BOPC, 287, 18955).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ser respostes oralment en el Ple i també els noms de les diputades i diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió, per la qual cosa es prega que s'eximeixi la presidència de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 10 hores del dia 22 de desembre.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, la presidència ha de comunicar al Ple la constitució de la Comissió d'Investigació sobre el Cas de la Urbanització la Riera de Sant Pere de Torelló. La mesa d'aquesta Comissió ha quedat constituïda pel senyor Xavier Guitart i Domènech com a president, el senyor Enric Renau i Folch com a vice-president i el senyor Joan Descals i Esquius com a secretari.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generali-

tat de Catalunya per al 1995 i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

Atès que les cinc-cents cinquanta-nou esmenes presentades per a defensar en el Ple comportarien, si s'esgotés el temps reglamentat per a cada intervenció, suposaria això una llarga durada d'aquest Ple, la presidència s'encomana a la prudència dels diputats i diputades portaveus a fi que proposin les agrupacions d'esmenes més adients per agilitar el debat i també per agilitar les corresponents votacions. Segons es vagi desenvolupant el debat, la presidència aplicarà els criteris que cregui oportuns per evitar una durada excessiva d'aquest Ple, salvant sempre, naturalment, la llibertat d'expressió de les il·lustres senyores diputades i dels il·lustres senyors diputats.

Si no hi hagués cap diputat encarregat per la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost per presentar el Dictamen, passariem directament al debat. (Pausa.) No essent així, passem al debat.

El debat i votació de l'article primer, com és habitual, es deixa per al final, per si hi ha possibles modificacions al Pressupost. (El Sr. Fuentes demana per parlar.)

Sí, el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. No, jo he demanat la paraula només per una qüestió d'ordre. Si fos tan amable la presidència en relació amb les votacions, com es fa en altres sessions, d'assenyalar més o menys quan es portaran a terme, perquè tots els grups poguéssim tenir aquesta qüestió present, perquè normalment es fan uns dies i unes hores determinades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La presidència té intenció de fer dues votacions diàries, dos blocs de votacions diàries; una seria entre una i dues del migdia, i a partir de les nou del vespre, a la tarda. Això, naturalment, amb la flexibilitat corresponent al desenvolupament del debat.

Com que hem deixat l'article primer per al final i l'article 2 no té cap esmena, passem a les esmenes de l'article tercer. Hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa, la número 14, esmena d'addició. Té la paraula el senyor Fuentes.

Sí, la senyora...

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, perdó, encara que l'article 1, lògicament i com cada any, s'ha deixat per al final, perquè hi ha les xifres que una hipotètica modificació podria alterar, hi ha articles addicionals a partir de l'article 1 que són una sèrie de criteris genèrics, que aquests sí que em sembla que podríem discutir, si els grups volen, perquè és el seu dret.

El Sr. PRESIDENT: Bé, la presidència pensava fer-ho al final, però no hi ha inconvenient a passar ara a tramitar aquestes esmenes, que són les números 5..., de 5 a 13, eh? (Pausa.) Bé, de la 4 a la 12. La 4 és del Grup Parlamentari Popular; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faré la defensa conjunta de l'esmena número 4, la 41, la 130, la 177...

El Sr. PRESIDENT: A veure, vagi a poc a poc. La 41...

El Sr. ROS: 4, 41, 130, 177, 181, 274 i 275.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan s'analitza el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya any rere any, les persones que ens sentim profundament municipalistes ens quedem decebuts perquè en el fons tenim la il·lusió, un any més, que la situació canviarà, però el text del Projecte de llei no ens fa concebre gaires esperances. I si això és d'aquesta manera és perquè el Govern de la Generalitat pateix certs errors conceptuals del que ha de ser un model d'estat modern, amb tres nivells d'administració ben diferenciats: l'estatal, l'autonòmic i el local, amb llurs competències ben diferenciades, sense cap mena d'intromissió i amb un finançament suficient.

En aquests àmbits, l'Administració de la Generalitat de Catalunya rep un tracte prou favorable per part de l'Administració de l'Estat; més que favorable, jo diria correcte, normal, és a dir, rep i ha rebut transferències de competències i el finançament per assumir-les.

Però aquest fenomen, en les relacions entre l'Administració autonòmica de Catalunya i l'Administració local, no es produeix de la mateixa manera; al contrari, el Govern de la Generalitat, lluny de dotar els ajuntaments de competències i finançament suficient, el que continua fent és concentrar i envair diversos àmbits del poder local, amb una ignorància total d'un principi generalment reconegut a tot Europa, com és el de subsidiarietat.

El Grup Parlamentari Popular, en consonància amb la Carta europea d'autonomia local, entén que l'ajuntament és l'ens administratiu responsable del benestar general dels ciutadans i, per tant, cal dotar-lo de competències i mitjans econòmics suficients perquè pugui dur a terme el seu transcendental paper. Aquesta visió, radicalment diferent de l'actuació centralitzadora del Govern de la Generalitat, suposa un reforçament del municipalisme davant del constant intervencionisme de l'Administració autonòmica. El principi de subsidiarietat, en la seva aplicació territorial, significa que les decisions s'han de prendre en el grau més proper als ciutadans, ja que en ells radica la sobirania i, per tant, és el lloc adequat on han de sorgir.

Per tant, les administracions locals, i en especial els ajuntaments, com a nivell d'administració més propera al ciutadà, haurien de tenir un paper transcendental en la determinació de les competències pròpies de cada administració. Per assolir això, és necessari que l'Administració de la Generalitat incrementi fins al màxim possible les transferències de competències a favor de les administracions locals i, al mateix temps, i de forma paral·lela, que es dotin amb finançament adequat les esmentades competències a transferir.

Per «finançament suficient i adequat» cal entendre els mitjans econòmics que l'Administració de la Generalitat aporti a les administracions locals en forma d'aportacions incondicionades, que per definició s'oposen a les altres, que

són de caire finalista, on l'ens atorgant es reserva una sèrie de facultats de control.

Tot això fóra bo que s'instrumentés mitjançant un procés de negociació entre representants d'ambdós nivells d'administració, l'autonòmic, per un costat, i el local, amb una participació directa dels ens locals en qüestions que per la seva importància els afecten molt directament.

En la línia d'insistència i reivindicació que s'ha fet des del món local durant els darrers anys, es reclama novament que en els Pressupostos de la Generalitat de Catalunya es doti el Fons de cooperació local de Catalunya per als ajuntaments. Es tracta d'una aspiració lícita dels ajuntaments, que demanem, simplement, un compliment estricte de la Llei. La dotació seria fins a l'equivalent al 2% del pressupost de despeses no financeres; en xifres absolutes, això serien 30.275 milions de pessetes. En definitiva, es tracta de donar compliment a allò que preveu la Llei municipal i de règim local de Catalunya, i, per altra part, que la Generalitat de Catalunya assumeixi les seves responsabilitats en el finançament local per mitjà de transferències incondicionades, en funció del volum de despesa de l'Administració autonòmica.

El Grup Parlamentari Popular, essent coherent amb el seu posicionament davant la modificació de la Llei d'organització comarcal de Catalunya, recentment debatuda en aquesta cambra, entén que els ajuntaments han de participar en la distribució del Fons de cooperació local de Catalunya i que cal evitar la situació actual de desviament de finançament municipal cap als consells comarcals.

Seguint en la línia que l'Administració de la Generalitat no actuï d'esquena als ajuntaments i de foment de la participació en les decisions que els afecten, el nostre Grup Parlamentari entén que cal informar els ajuntaments, i també els consells comarcals, de les subvencions atorgades en el seu àmbit territorial. Aquesta informació fóra bo que s'instrumentés mitjançant comunicació directa, amb expressió de les subvencions atorgades tant a les entitats públiques com a les entitats privades.

El Grup Parlamentari Popular creu que des de l'Administració de la Generalitat s'han de prendre mesures de cooperació amb els ajuntaments per tal d'assolir gradualment un sanejament de les finances municipals. En aquest sentit, s'ha de considerar que una part dels deutes municipals procedeix, sense cap mena de dubte, de préstecs concertats pels ajuntaments per finançar la prestació de serveis que no són competència estrictament municipal, sinó que en moltes ocasions ho són de la Generalitat de Catalunya, però que els ajuntaments han assumit, de fet, per donar resposta a les legítimes peticions dels veïns. Per altra part, cal prendre en consideració també l'important esforç d'inversions que han fet els ajuntaments els darrers deu anys, la qual cosa ha suposat un endeutament considerable, perquè els ha minvat la seva capacitat d'estalvi.

Per tot això, es proposa que l'Administració de la Generalitat doti els seus Pressupostos amb 15.000 milions de pessetes com un fons específic per finançar deutes municipals. Aquests ajuts consistirien a subvencionar tres punts de

l'interès de préstecs concertats pels ajuntaments amb les entitats financeres. En definitiva, es tracta d'aportar una sèrie de mesures que posin de manifest que el Govern de la Generalitat és conscient de la situació competencial i financera dels ajuntaments del territori de Catalunya i, per altra part, fomentar la participació dels representants del món local en l'elaboració de disposicions i en la presa de decisions que els afectin directament. Es tracta de connectar i coordinar l'actuació de dues administracions, l'autònoma i la local, que té una incidència en el mateix àmbit territorial, i, a més, aconseguir que els ajuntaments tinguin la consideració i la solidesa que els correspon en les seves relacions amb l'Administració de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El representant del Grup Popular ha defensat set esmenes, i aleshores, senyor president, si m'ho permet, jo faria el torn en contra de totes elles, excepte de la número 130, perquè l'esmena 130 és el mateix tema que altres grups —el Grup d'Iniciativa i el Grup Socialista—, també amb el mateix redactat, han presentat al Projecte de llei de pressupostos. I aleshores, si m'ho permet, reservaria el torn en contra acumulat a les tres esmenes sobre aquesta matèria, de la informació als ajuntaments i als consells comarcals de les subvencions de la Generalitat.

Quant a les altres esmenes, que són les que ara contradic —la 4, 41, 177, 181, 274 i 275—, em sembla a mi, senyor Ros, que aquí podríem fer dues agrupacions: d'una banda, l'esmena 4, i, d'una altra banda, la resta, ja que la 41, la 177, la 181, la 274 i 275, bé a uns articles, bé a unes disposicions addicionals, el que fan és intentar un hipotètic fons de cooperació municipal de Catalunya, mentre que amb l'esmena 4 el que fa és, al meu entendre, una justificació filosòfica d'aquesta mecànica.

Com diré després, i com ja vaig tenir ocasió de parlar-ne l'any passat, aquests articles addicionals a l'article 1 jo entenc que són molt útils políticament; políticament, que vol dir en el sentit que els grups de la cambra puguin expressar la seva filosofia política. Ara, no tenen, evidentment, cap utilitat com a articles d'un text legislatiu com és la Llei de pressupostos.

Aquest criteri del nou article 1.bis del Grup Popular, que estableix el principi de la subsidiarietat, té un gran interès en el terreny de la teoria política, té un gran interès a l'hora de descompartir la filosofia de base de les diverses opcions polítiques de la cambra, però, en definitiva, és això: és un debat teòric, no crea cap cosa concreta.

Per altra banda —sigui dit amb to cordial—, aquí sembla que el principi de subsidiarietat només juga en la Generalitat en relació amb les administracions locals. Vostè sap, senyor Ros, que la nostra coalició, i molt especialment el partit Unió Democràtica de Catalunya, des de fa més de seixanta anys, una de les seves idees centrals és aquest principi de la

subsidiarietat, que està en la doctrina de l'església, que està en la doctrina social de molts organismes i entitats, i per tant sobre això no hi ha res a dir, però, és clar, el principi de subsidiarietat comença a nivell de família i, podríem dir, per extensió, acaba a les Nacions Unides; si més no, si algun dia no es descobreixen galàxies habitades en algun altre lloc. Per tant, ens sembla bastant inoportú que només jugui el principi de subsidiarietat de la Generalitat en relació amb l'Administració local i amb ningú més.

Bé, però, en definitiva, en allò, aquella petita part que li podria acceptar de matèria estrictament pressupostària d'aquest text, és clar, vostè el que diu, senyor Ros, és que, per complir aquest principi —que, ja ho dic, no és una cosa per incorporar en un text articulat; en tot cas, en una exposició de motius—, diu: «tots els departaments incrementaran al màxim» —al màxim a criteri de qui i a satisfacció de qui?— «*les transferències competencials* a les administracions, per la qual cosa es crearan fons d'aportacions incondicionals». És clar, aquí hi ha una contradicció evident: si es fa una transferència competencial, al nivell que sigui, de la Generalitat als ajuntaments, de l'Estat a la Generalitat, cal que s'hi aportin els fons corresponents a aquesta competència; per tant, aquests fons mai podrien ser com demana vostè, incondicionals, seria aplicat a les transferències concretes, al màxim —al criteri de qui sigui—, però les transferències concretes. Quan es fa un acord de traspàs de competències, sigui de l'Estat, sigui de les diputacions, sigui de la Generalitat, sigui dels consells comarcals, es diu: «Es traspasa aquesta competència i els mitjans materials són aquests, aquests i aquests, i, per tant, es consignen aquestes partides, aquestes i aquestes, plenament o parcialment.» Per tant, entenem que hi ha una contradicció interna en allò que hi pugui haver de pressupostar en aquesta esmena; però bé, quant al principi, quedem entesos.

I en relació amb aquesta esmena com a filosofia, i amb totes les altres que vostè ha defensat, senyor Ros, em sembla que vostè no va ser present —em sembla, dic, perquè a vegades el seu Grup, amb això de les presències i no-presències, és un xic susceptible—, crec que vostè no va ser present a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost els dies 12 i 13... (*Veus de fons.*) Ah, en principi, sí? Bé. No, no, ep, parlo del senyor Ros, senyora Montserrat; vostè ja sé..., amb satisfacció, vaig notar que era present a la sala.

No, dic això, senyor Ros, a part de la ironia que sempre em caracteritza, pel fet que vostè hauria vist que els grups de Convergència i Unió..., o, millor dit —per raons de cortesia—, el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió vam presentar conjuntament una sèrie d'esmenes, i concretament una esmena —que jo valoro com a acord molt i molt important, almenys després de les llargues discussions que des de fa molts anys he sentit en aquesta cambra—, vam presentar, dic, una esmena conjunta en el sentit de crear, per primera vegada en aquest Parlament, per primera vegada en el Pressupost de la Generalitat, un fons de cooperació municipal amb fons propis, perquè sí que hi havia i hi ha..., i sempre la defensa que havia fet del torn en contra de les esmenes que

tots els grups presentaven era precisament aquesta: que era una obligació de l'Estat, que complia i que la Generalitat transferia, i que en funció d'una sèrie de coses es podria arribar a pactar, però que no es complien aquestes condicions.

Bé, doncs, vostè sap, suposo —la senyora Montserrat li ho haurà explicat, si més no—, que hi va haver aquesta proposta; proposta que, fonamentalment, passa per crear el fons en dos apartats: un destinat als consells comarcals, i un altre als ajuntaments, amb una quantia global d'una mica més de 7.000 milions de pessetes, destriant curosament el que va als consells comarcals i el que va als ajuntaments —per tant, ni uns ni els altres poden tenir cap recel de desviació de les quanties—, i es donen després uns criteris de com s'obtenen aquests 4.000 milions de pessetes, com es distribueixen, etcètera.

Per tant, en definitiva, senyor Ros, nosaltres ens oposem... Bé, i, com és lògic, aquesta esmena va ser adoptada per una gran majoria en comissió, i avui dia figura em sembla que és a l'article 20 del Projecte de Llei de pressupostos i forma part del Dictamen. I espero que en el seu moment, quan arribem a la votació d'aquest article, el seu Grup, amb el mateix entusiasme que el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, vostès es sumaran a la votació positiva en aquest gran avenç en favor del municipalisme català.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup s'oposarà a l'adopció, arribat el seu moment, de l'esmena número 4, de la 41, la 177, la 181, la 274, la 275, i, com deia, després d'haver fet el torn en contra de les paral·leles d'altres grups a la 130, per les raons que diré aleshores, també ens oposarem a l'adopció de l'esmena 130.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya també té diverses esmenes en el sentit de proposar nous articles. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats...

El Sr. PRESIDENT: Les agrupa totes per a la seva defensa?

El Sr. FUENTES: Si m'ho permet la presidència...

El Sr. PRESIDENT: Digui.

El Sr. FUENTES: ...no les agruparé totes, però sí que faré una altra agrupació, que és temàtica, diguem-ne: agrupar l'esmena número 5, la 270, 272 i 273.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Gràcies. Bé, nosaltres per començar agrupem aquestes esmenes —com he dit— perquè tenen, des del nostre punt de vista, una unitat temàtica. Nosaltres pensem, contràriament al que ha dit el senyor Escudé, que a l'article primer no solament és bo sinó que és necessari que s'expressin els criteris polítics i funcionals que han de fer que el Pressupost serveixi l'objectiu de donar satisfacció a les necessitats del poble de Catalunya l'any que ve en la mesura més gran possible. Per tant, la nostra esmena número 5,

el que pretén, precisament, és que consti en aquest article, i que després es tradueixi en articles posteriors, la necessitat de tenir presents com a criteris inspiradors els de l'austeritat, el rigor, la simplificació administrativa, la transparència i la participació del Parlament en el control i en la gestió dels pressupostos.

He de dir que, això que nosaltres proposem aquí, ho plantejem perquè el text del Pressupost, i ja un cop debatudes les esmenes parcials als diferents departaments, crec que ens hem de centrar en el que tenim, és a dir, l'articulat i el text i les partides que queden ja vigents als diferents departaments; el text del Pressupost i la seva aplicació és una prova precisament de tot el contrari. És a dir, nosaltres plantejem com a element primer el de l'austeritat pressupostària; austeritat pressupostària que, sortint ja al que és habitual en les intervencions del senyor Escudé, res no té a veure amb la restricció pressupostària. És a dir, el fet que nosaltres pensem que hi ha determinades partides que s'han d'incrementar, que el Pressupost ha de tenir un contingut més social, no vol dir, precisament, que no pugui ser auster en aquelles despeses sumptuàries, representatives i propagandístiques que tenen, des del nostre punt de vista, continguts i quanties absolutament inacceptables, com és el cas, per exemple, que en els departaments de la Generalitat i en el conjunt d'empreses i entitats que en depenen, aquestes partides arriben ni més ni menys que a una xifra de 12 milions de pessetes diaris. Però també, si parlem nosaltres dels alts càrrecs, veurem que encara estem molt lluny —encara estem molt lluny— de les reduccions que des dels últims anys s'estan reclamant, s'estan demanant des del conjunt de l'oposició i que aquest any encara superen els 2.200 milions de pessetes.

Però, és clar, això, ho hem de lligar, necessàriament, amb el rigor pressupostari, és a dir, amb el compliment de les quantitats dels conceptes que s'estableixen en el Pressupost. I nosaltres aquí a vegades estem discutint per partides que tenen més o menys importància, però, curiosament, després, a l'hora d'aplicar el Pressupost, a l'hora de liquidar el Pressupost, a l'hora que aquestes partides tinguin una traducció concreta, es produeixen unes desviacions que realment fan absolutament inútil, en bona part, el debat que nosaltres tenim aquí i la discussió que nosaltres tenim aquí per partides concretes, quan veiem, per exemple, que les partides corresponents a incentius i a hores extraordinàries tenen globalment, en el conjunt dels Pressupostos de la Generalitat l'any 93, per exemple, una desviació del 34%, amb més d'un cent per cent de desviació en alguns departaments, com és el cas de Governació; altres partides, com les transferències a empreses, tenen, fins i tot, un 50% de desviació, i les transferències a famílies fins a un 114% de desviació.

Per tant, aquest Pressupost, els Pressupostos de la Generalitat, en la seva elaboració i en la seva aplicació, són qualsevol cosa menys rigorosos. Alhora, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible una simplificació de l'Administració de la Generalitat per acostar-la als ciutadans, per fer realitat aquell principi a què abans s'ha fet referència

efectivament, el principi d'acostar l'Administració al ciutadà, el principi que el que pot fer sempre una administració més propera al ciutadà no ho faci una administració més llunyana, però alhora que això vagi lligat a una simplificació d'aquesta Administració, perquè és bo per al ciutadà però, alhora, també és bo per al conjunt de les actuacions del Govern de la Generalitat.

Si se simplifica l'Administració, es possibilita alhora dedicar recursos a altres qüestions que poden ser més importants, i és evident que la macropresidència, és a dir, la concentració de competències, de recursos i d'elements en el Departament de Presidència o la concentració i la duplicació de funcions de Benestar Social, per exemple, dins de la mateixa Generalitat i, sobretot, en relació amb altres institucions com són els ajuntaments, està també a les antípodes de la simplificació que nosaltres demanem en aquesta esmena i en les esmenes a què he fet referència, que són esmenes de disposicions addicionals noves que pretenen introduir aquests elements.

N'hi ha un altre que és també absolutament imprescindible i que després, en diferents esmenes als Pressupostos, nosaltres intentarem també que quedi plasmat, i és la transparència. És evident que la manca de claredat i publicitat en la política de subvencions, en la política d'avalis i crèdits, la manca de control del Parlament en l'adjudicació, en la gestió —és a dir, en l'execució pressupostària—, són elements que hem de bandejar i que hem de superar. I, per tant —hi insisteixo—, és absolutament imprescindible introduir mecanismes de transparència i mecanismes de control parlamentari. Jo sé que s'ha aprovat ja el Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, que s'han aprovat també elements que poden introduir, si són efectius, millores en la transparència, millores en la participació d'agents socials en la gestió de la Generalitat, però és evident —és evident— que fins ara la realitat el que ens demostra és tot el contrari, i és evident també que aquestes mesures no són suficients perquè no comporten un increment, una participació del control per part del Parlament, i que, per tant, si hi ha aquesta voluntat, més motiu encara per aprovar la nostra esmena, per votar la nostra esmena, per valorar el que nosaltres plantejgem aquí.

Per això nosaltres pensem també que cal, realment, aquesta reforma de l'Administració de la Generalitat, aquesta organització més simplificada, que sens dubte serà bo que es negociï amb els sindicats, que hi hagi una reducció dràstica de les hores extraordinàries i, sobretot, un control d'aquests elements que impedeixin aquesta disbaixa a l'hora d'aplicar el Pressupost, a l'hora de desvirtuar el que nosaltres aprovem aquí amb aquestes discussions feixugues sobre les partides, sobre els continguts, sobre els criteris d'aplicació que ha de tenir el Pressupost.

I he lligat voluntàriament la discussió d'aquestes esmenes amb una altra que inicialment pot semblar que queda possiblement allunyada del que aquí estem debatent però que nosaltres pensem que hi està absolutament imbricada, que és l'esmena que fa referència a la necessitat que aquesta simplificació, aquest rigor i aquesta austeritat dels Pressu-

postos de la Generalitat ens possibiliti i prenguem el compromís d'avançar en les polítiques de solidaritat amb els països del Tercer Món per aconseguir aquell compromís que varem assumir tots els partits polítics, abans de les passades eleccions, d'arribar al 0,7% dels Pressupostos —inicialment es deia dels ingressos propis de la Generalitat—, però amb la voluntat que tots els departaments hi participessin i, per tant, dels Pressupostos, en línia amb el compromís de les Nacions Unides en relació amb el 0,7% del producte interior brut de tots els països per a l'ajut al Tercer Món.

Jo crec que, en plantejar aquestes qüestions de solidaritat amb els països del Tercer Món, ens hem de fer forçosament una primera reflexió, i és que la situació del nostre món és un gran fracàs per al conjunt de la nostra civilització. El fet que la major part de la humanitat visqui en unes condicions indignes de la seva condició de persones és quelcom que jo crec que, per començar, ens ha d'avergonyir i, en segon lloc, ens ha de portar forçosament —forçosament— a canviar la nostra actitud, a canviar les relacions entre els anomenats «països rics» i els anomenats «països pobres», a canviar les relacions entre el Primer Món i el Tercer Món, també amb el Quart Món, també amb les situacions que tenim a casa nostra, però, forçosament, hem de tenir aquesta visió global, aquesta visió planetària a l'hora d'abordar els problemes de la solidaritat. I jo sé que tot això es fa dins d'uns pressupostos que tenen uns condicionants, que tenen, efectivament, uns problemes de disponibilitat, però ens sembla absolutament imprescindible i ens sembla també possible que puguem avançar en aquesta línia.

Nosaltres varem presentar ja una esmena, que fou rebutjada en Comissió, perquè s'arribés en aquests Pressupostos al 0,7% dels ingressos propis de la Generalitat; una esmena en la qual demanàvem una dotació de 1.600 milions de pessetes. És evident que nosaltres, avui, estem absolutament disposats que en aquest Ple puguem arribar a acords que millorin substancialment aquestes partides; les partides que hi ha avui i que encara estan molt lluny d'aquest compromís que varem plantejar i que varem assumir tots plegats.

Vull recordar que si l'any 93 era de 350 milions de pessetes, l'any 94 es va reduir a 280 milions. Inicialment, aquest any 95 està a 450 milions; hi ha la possibilitat teòrica —que no real— que, per la via de les ampliacions de crèdit, es puguin millorar aquestes xifres, i dic «teòrica» perquè, realment, això ha d'anar lligat amb un increment dels ingressos de la Generalitat no imaginable tal com es plantegen les qüestions, i, per tant, nosaltres pensem que és absolutament imprescindible que millorem això, però sobretot, sobretot també, que aquest compromís de canviar els criteris quant a la solidaritat, de canviar els criteris quant a la justícia, es materialitzi a l'hora d'aplicar els Pressupostos de la Generalitat, a l'hora d'establir les seves prioritats, a l'hora de reduir les despeses sumptuàries, representatives, propagandístiques; és a dir, a l'hora, tots plegats, d'actuar amb molta més austeritat i que això es tradueixi en els Pressupostos.

Per tot això nosaltres defensem aquestes esmenes, demanem la seva votació favorable i, sobretot, demanem un es-

forç al Grup de la majoria perquè puguem arribar a millorar substancialment en aquests Pressupostos l'aportació d'ajut als països del Tercer Món i que en aquesta legislatura puguem complir el mandat que tots plegats ens vam donar d'arribar al 0,7% dels Pressupostos de la Generalitat per ajudar els països del Tercer Món.

Hi insisteixo: per tot això, senyores diputades i senyors diputats, demano en el seu moment la votació favorable de les esmenes que hem presentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. He escoltat la defensa que ha fet el senyor Fuentes del conjunt d'esmenes del seu Grup, i, si no estic equivocat, crec que ha defensat quatre esmenes: la 5, la 270, 272 i 273. És així mateix, no? *(Pausa.)* Bé, de fet, la coherència interna de l'agrupació em sembla un xic discutible; ara, legítimament, el senyor Roc Fuentes agrupa les esmenes com vol, perquè no veig que l'esmena 270 lligui gaire amb les altres, però, bé...

Concretament, anem al torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes. En primer lloc, l'esmena número 5. L'esmena número 5, seguint la línia que ja apuntava abans en la meua rèplica al senyor Ros..., i que suposo que amb altres companys del senyor Roc Fuentes, a continuació, haurem de parlar de les esmenes 6, 7, etcètera. Hi insisteixo: aquest és un conjunt d'esmenes que el que pretenen —legítimament, no ho nego— és fer un debat polític, però no són —i això sí que ho nego—, almenys directament, no són esmenes a un text articulat d'un projecte de llei de pressupostos. No dic que no tinguin relació amb matèries pressupostàries; el que dic és que no tenen vinculació amb una regulació legal del Pressupost, perquè són matèries conceptuals. Abans, al senyor Ros, li deia jo que eren matèries filosòfiques; és clar, què ens diu, ara, el senyor Roc Fuentes? Que a l'execució —a l'execució— es tindran en compte —tampoc diu que s'aplicaran: es tindran en compte; per tant, exactament, quin abast té això?— com a criteris inspiradors... Per tant, és d'una vaporositat, al meu entendre, molt considerable... *(Remor de veus.)* Sí, sí, ja parlaré, senyor Roc Fuentes, de les altres esmenes. Anem a passos comptats.

Bé, aleshores, quins són aquests criteris filosòfics, vaporosos, inspiradors d'una execució que s'hi tindran en compte? Parla de l'austeritat, el rigor, la simplificació administrativa, la transparència i la participació en el control per part del Parlament. Nosaltres —òbviament, senyor Roc Fuentes, m'ho acceptarà—, des de la disconformitat, entenem que en el Pressupost, no ja en l'execució d'aquest Pressupost, sinó en el text articulat del Pressupost, a les dotacions de les partides concretes de l'estat de despeses, existeixen aquests criteris d'austeritat, de rigor, de simplificació administrativa; i pel que fa a la transparència i a la participació, aquí estarem, com sempre des de fa molts anys, discutint quin és aquest grau de participació i de transparència.

Nosaltres volem la transparència i la participació que preveu el text articulat de la Llei de pressupostos i que pre-

veuen tota una munió de lleis, decrets i reglaments que regulen aquesta matèria i, no en darrer terme quant a importància, evidentment, allò que diu el Reglament del Parlament de Catalunya, que contempla la transparència i la participació que, de cara al control de l'actuació del Consell Executiu, ha de seguir el Parlament. Però nosaltres tindrem ocasió, suposo —potser en menys ocasions que en anys anteriors, que hi havia moltes esmenes en aquest sentit—, d'oposar-nos a altres esmenes del Grup de vostè, senyor Fuentes, i d'altres grups, o de molts altres grups, en el sentit de canviar la correlació de facultats quant a la transparència i la participació en el sentit..., recordaré, senyor Roc Fuentes, vostè sap que vostè i altres grups demanen que tota una sèrie de coses, no és que s'informi, que no es puguin fer sense una avaluació favorable per part del Parlament —per tant, un dret de vet—, que en determinats casos, segons el volum, segons el percentatge de determinades evolucions, el Parlament hagi d'especificar si es pot fer o no es pot fer —per tant, ja no es tracta de..., es va molt més enllà del control—; recordo una esmena —de què després tindrem ocasió de parlar amb algun diputat del Grup Parlamentari Popular— que es demana que fins i tot, l'endeutament, el fixi el Parlament en cada cas i fixant fins i tot el tipus d'interès. Tindrem ocasió, doncs, amb satisfacció, de poder debatre-ho amb la senyora Montserrat, en anys anteriors s'havia debatut amb altres diputats del seu Grup...

Bé, en definitiva, aquí estem, senyor Fuentes, amb una valoració diferenciada de fins on arriben o en què consisteixen la transparència i la participació; però jo, des dels rengles de Convergència i Unió, manifesto a la cambra que entenc que la transparència i la participació que apareixen al llarg del text articulat del Pressupost són aquelles que corresponen.

Però, bé, en tot cas hi ha un aspecte, senyor Roc Fuentes, que m'ha agradat molt de la seva intervenció. Des del seu Grup recordo que fa uns pocs dies se'm va dir —oficiosament, i com que és un comentari amable, no crec que descobreixi cap secret dir-ho—, van dir: «Has fet un invent» —se'm va dir— «has fet un invent que es retraurà moltes vegades, en aquesta cambra», quan se'm va dir que jo havia creat la figura de la urgència pre-vacacional. Se'm va dir «no», i és que jo vaig explicar: «Hi ha aquesta matèria, no hi ha res estrany que es corri tant, perquè estaven pendants de vacances», perquè se sap que quan s'acosten les vacances de Nadal o s'acosten les vacances d'estiu, doncs, hi ha una celeritat. Això, tant és així que un diputat del Grup de vostè immediatament em va venir a demanar alterar la substanciació d'un punt que l'afectava perquè havia d'anar a corre-cuita a casa del notari a fer unes escriptures en funció d'un càrrec que tenia. Per tant, lògicament...

Ara, vostè, senyor Roc Fuentes, ha fet un altre gran invent; millor dit, vostè ha fet un gran invent —el meu era un comentari que se'm va acudir sobre la marxa, d'una realitat popular—, vostè ha fet un gran invent, al meu entendre: vostè sap la consideració i l'estima que tinc a la seva capacitat dialèctica, i vostè ha fet una cosa que potser, donat el poc in-

terès, pel que veig, numèric almenys, dels diputats de la cambra, no han estat capaços de capir. Vostè ha tingut una gran –no podia esperar-se'n menys– capacitat d'innovació semàntica: vostè ha diferenciat entre «restricció» i «austeritat». Vostè m'ha dit: «No ens expliquin que el Pressupost de la Generalitat és auster, que no és veritat; el Pressupost de vostès, en tot cas, serà restrictiu.» I llavors ens n'ha explicat, segons vostè, la diferència. La diferència..., diu: «Vostès han restringit, han retallat el Pressupost, però no han fet austeritat», i aleshores vostè ens ha explicat el seu concepte, que és... –i perdoni'm, perquè jo en faré una simplificació fins i tot caricaturesca, però que em sembla que és el que ens separa–, per vostè, la restricció i l'austeritat són diferents només en una cosa: per vostè, restricció són aquelles limitacions pressupostàries que ha posat el Govern que a vostè no li agraden, i, en canvi, vostè ha considerat que són austeritat aquelles restriccions que hi hauria d'haver. M'explico: vostè diu, i tindrem ocasió de parlar-ho, perquè ho he vist, me n'he adonat, vostè, al llarg..., ja no parlo del debat en comissió, que està mort i enterrat, evidentment; tindrem ocasió, al llarg d'aquests dies –de tota aquesta setmana, m'imagino– de debatre aquestes esmenes. Vostès demanen, en la línia d'austeritat –i ara queda filosòficament clar què és l'austeritat entesa per vostè–, que, en contra del criteri d'austeritat i de restricció de despeses, vostè demana que es declari ampliables tota una colla de partides. És clar, jo pensava dir-li: «Escolti, que hi ha una contradicció, eh?» Alguna vegada al Grup Socialista també els ho havia dit, i comparava amb el senyor Martí Carnicer, que és auster i restrictiu sempre, i els deia: «Escoltin, el senyor Martí Carnicer els renyarà, perquè vostès demanen aquí una cosa que és trencar l'austeritat.» Això, vostè m'ho ha rebotat; jo a vostè, això, no li ho puc dir, perquè, és clar, partides socials, partides del PIRMI, partides de serveis socials de tot ordre, partides del que sigui..., això, vostè diu: «No, això no es pot tocar, perquè tocar-les no seria austeritat, seria una restricció.» Ara, en canvi, «les coses que a mi no m'agraden», diu vostè, o que no creu que siguin prioritàries, diguem-ho així, «aquestes, sí, aquestes fora!, i molt més fora del que fa el Govern, perquè això és l'autèntica austeritat.»

Per tant, doncs, em sembla, senyor Roc Fuentes, que estem d'acord: conceptualment és meravellosa l'explicació que ens ha fet vostè, però en el fons estem aquí. Vostè creu que només s'ha de retallar allò que a vostè li sembla innecessari, i el que vostè creu necessari –i legítimament necessari, no ho discuteixo–, doncs, vostè creu que allò no es pot tocar, que l'austeritat passa no per tocar-ho: fins i tot per ampliar-ho.

Bé, aquesta no és la nostra posició o, millor dit, en tot cas, no és la nostra posició en un sentit filosòfic, polític o conceptual. Vostè veurà que m'oposaré, òbviament, en nom del nostre Grup Parlamentari, seguint les instruccions del Govern, doncs, a una munió –no diré a totes, però pràcticament al centenar, noranta i tantes– d'esmenes que hi ha a un article que veurem d'aquí a una estona, l'article 6, dels crèdits ampliables, precisament sobre la base del principi

d'austeritat. Però no a totes, perquè li accepto que o directament, com ja vam fer en comissió, incorporant esmenes nostres, o bé per convenciment i reflexió posterior, arribem a la conclusió que hi ha alguna cosa que augmenta –i ho dic en veu baixa–, augmentarà o provocarà dèficit, que hi ha unes argumentacions que ens fan creure que aquí, en aquella partida concreta, no és bo que hi jugui l'austeritat. Però en general, sí, perquè nosaltres, fonamentalment, entenem que dintre d'una línia prioritària més o menys considerable, però que en definitiva l'austeritat passa per pràcticament tot, no per fer una distinció subjectiva entre allò que creiem que és bo, que no està afectat per la restricció, i allò que no ho és, que no n'està afectat.

Per tant, doncs, nosaltres, no cal dir que evidentment..., i afegeixo l'argumentació que he fet al senyor Ros, de dir, doncs: aquest és un principi filosòfic. Ja he fet una mica de comentari sobre el contingut de l'esmena; per tant, a aquesta esmena, hi votarem en contra.

Anem a les altres esmenes. Vostè ha fet referència a l'esmena 270, que em sembla que és un tema que serà una mica el tema estrella d'aquest debat. Cada any el poc interès que suscita el debat d'esmenes a l'articulat de pressupostos..., perquè normalment són coses més aviat tècniques, que tenen molta importància, evidentment, no ho nego: sóc el primer a manifestar que la llei més important que podem debatre és la Llei de pressupostos, perquè com hem dit tantes vegades, i jo mateix ho he recordat, el pressupost no és més que la realitat política, no és més que, xifrades i amb decisions concretes i obligades, aquelles decisions, aquells criteris, aquelles prioritats que diem els polítics que tenim; es pot parlar molt, però, si no té una traducció pressupostària –en això estarem d'acord–, no té cap virtualitat. Per tant, és la llei més important.

Però, bé, en definitiva, cada any hi ha hagut un aspecte que ha dit: «El pressupost de l'any tal..., ah, sí, era el pressupost de tal cosa.» Doncs jo crec –i crec que no és just, però bé–, jo m'imagino –no sé si m'equivoco; al final del debat ho veurem, i el que puguin recollir els mitjans informatius ho confirmaran o no–, jo crec que enguany el debat de Pressupostos de l'any 95 serà conegut per «l'any del debat del 0,7», i que és un tema molt important –i ja ho vaig dir en el debat de totalitat–, però, amb tots els respectes per al Tercer Món i el Quart Món, que vostè citava..., perquè, és clar, vostè sap perfectament i per això amb la seva capacitat important que he reconegut i reconeixeré sempre..., vostè ha esmentat el Quart Món, perquè aquest fenomen s'està produint, senyores i senyors diputats: tant parlar del Tercer Món, i aleshores surt el que s'ha dit el «lumpenproletariat», o el Quart Món, o els marginats de casa nostra, que diuen: «Escolti, escolti, d'acord amb el Tercer Món, però nosaltres, què?»

Bé, aleshores, sobre aquesta matèria, vostè té l'esmena 270. No cal que li descobreixi –ho sap perfectament– que sobre aquesta matèria també hi ha l'esmena 270 bis, del Grup d'Esquerra Republicana, una esmena que ha sortit una mica de trascantó perquè havia estat oblidada pels serveis de

la cambra, però que s'ha incorporat, i és una esmena exactament igual que les altres, i per altra banda hi ha les esmenes 36 i 37, respectivament, del Grup Popular i del Grup Socialista, que cadascú al seu aire intenten trobar una sortida a aquesta matèria. També —i el senyor Roc Fuentes ho ha comentat en to crític— el nostre Grup, davant d'aquesta pressió social, diguem-ho així, al seu moment, sobre aquesta partida —que nosaltres entenem que és important— de 450 milions —és important almenys en relació amb l'any anterior—..., és clar, vostès, ja ho sé, i altres persones, potser diran: «Oh, és que fa dos anys hi ha una progressió...», etcètera. Bé, nosaltres vam proposar una esmena, que va ser adoptada en comissió, en el sentit de declarar ampliable aquesta partida. Té tota la raó, que quedi clar, el senyor Roc Fuentes, quan diu que és una ampliabletat hipotètica, o almenys jo diria que està condicionada, està fortament condicionada al compliment d'unes determinades previsions amb l'evolució d'ingressos, i en aquests moments no sabem si la crisi ha desaparegut, si aquest restabliment de la situació econòmica o fins i tot podríem dir, en pla més optimista i euforitzant, la represa econòmica que s'està produint generarà en aquells impostos de la Generalitat que auscullen, que actuen en funció de les evolucions favorables de l'economia, donarà o no aquest sobrepuig d'ingressos sobre les previsions del Pressupost. Veurem què serà, però bé, en definitiva aquest va ser el gest del nostre Grup a través d'aquesta esmena, esmena que va ser incorporada en comissió.

Però jo, senyores i senyors diputats, no voldria insistir més en aquesta esmena per una raó molt senzilla: vostès saben que el meu company, el senyor Francesc Codina, amb tots vostès, o, millor dit, amb els responsables de cada un dels grups d'aquesta matèria de l'ajut al Tercer Món, va realitzar una llarguíssima tasca —que tots vostès també van fer, reconec, el seu esforç, cadascú des de la seva perspectiva— per mirar de trobar un consens sobre aquesta matèria, consens que no va ser possible trobar en comissió.

En aquests moments, el senyor Codina, o, millor dit, des de pràcticament aquell moment, el senyor Codina té encàrrec del Govern, té encàrrec del conseller d'Economia i Finances i en allò que convingués té la meua delegació perquè faci un darrer esforç d'arribar a un acord, si és possible, amb tots i, si no és possible, amb alguns dels grups parlamentaris titulars d'aquestes esmenes —hi insisteixo: 36, 37, 270 i 270 bis. Aleshores, jo, senyor president, no estenent-me més en aquesta matèria, demanaria que..., és clar, en tot cas ja seria gairebé una realitat, perquè l'esmena 270 m'imagino que tardarà molt de temps a posar-se a votació, però demanaria no insistir més, almenys per part meua no insistiré més en el debat d'aquesta matèria, de l'esmena 270, deixar-la aparcada, perquè es possibiliti la negociació conjunta amb els titulars de tots els grups parlamentaris d'aquestes sengles propostes, d'aquestes quatre esmenes que he esmentat, per mirar de trobar un acord; acord amb el qual nosaltres —no ho descobriré ara— hem ofert, hem fet un últim esforç d'oferir una transacció millorant el que entenem que es pot millorar, com a situació màxima a l'aportació pressu-

postària de la Generalitat. Per altra banda, en el seu moment el senyor Codina, doncs, suposo que els explicarà —com jo ho vaig explicar l'any passat— la munió d'ajuts amb diner, ajuts amb transferències financeres, ajuts amb prestació de serveis que, no ja des de la Presidència, però sí des d'altres departaments —recordaran que l'any passat parlava de Sanitat, Indústria, etcètera, una sèrie de departaments—, també es fan ajuts al Tercer Món. Però, bé —hi insisteixo—, la meua intervenció, senyor president, pel que fa referència a l'esmena 270 és una intervenció explicativa i no un torn en contra d'aquesta esmena, i, per tant, ja anuncio que quan els grups defensin d'aquí a una estona —perquè no falten gaires esmenes—, el Grup Popular l'esmena 36 i el Grup Socialista l'esmena 37, jo ja no contestaré i em remetré a aquest oferiment final i desitjos que sigui fructífer en relació amb aquesta matèria. I que quan arribi el moment en què vegem les esmenes d'addició, millor dit, de noves partides addicionals, que són les esmenes 270 que suara ha defensat el senyor Roc Fuentes i que en el seu moment —no sé si també aprofitant alguna esmena propera—, en el seu moment defensarà Esquerra Republicana, que aleshores sigui el moment per part nostra, almenys, de fer el debat, fer l'explicació global sobre aquesta matèria.

Per tant, doncs, passant a les altres esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes, la 272 i la 273: l'esmena 272 és el tema que diu que el Consell Executiu ha de procedir, durant l'any que ve, a una reforma de l'Administració de la Generalitat, negociada amb les representacions sindicals. És clar, jo voldria dir que sí que, diguem-ne, té una certa concomitància amb el que demana Iniciativa en l'esmena número 5, que ha defensat abans, sí que hi és, però, és clar, realment és un tema bastant diferent, almenys als meus ulls. La reforma administrativa agradarà o no agradarà, serà més ràpida o serà més lenta, serà més oportuna o no tan oportuna, serà més fructífera o menys fructífera, però nosaltres entenem que la reforma administrativa ja s'està fent per part del Govern i que a través d'un document pressupostari, com és la Llei de pressupostos, no s'hi ha d'incidir. En tot cas —en tot cas—, ja que a mi em sembla que un dels elements fonamentals de l'esmena 272 és el fet no que es faci la reforma —fixin-s'hi bé, senyores i senyors diputats—, no que es faci aquesta reforma o que s'acceleri, sinó que es faci negociada amb les representacions sindicals..., això sí que, senyor Roc Fuentes, i ho comprenc des de la seva opció ideològica, però vostè sap com a home de dret que hi ha una llei estatal que regula detalladament què és allò que s'ha de negociar o que es pot negociar amb les representacions sindicals, i totes aquelles coses es negociaran i no pas cap altra. Per tant, doncs, entenem que ens hem d'oposar en el seu moment a la votació favorable d'aquesta esmena 272.

I per acabar, quant a l'esmena 273, és un tema que jo recordo que diversos diputats i diputades del Grup d'Iniciativa han suscitat en aquesta cambra, a través de preguntes, a través d'interpellacions, que és el tema de les hores extres: parla de reduir el 90%; jo diria que potser en aquest article és on tenem la discrepància entre vostès i nosaltres. Jo crec...,

recordo que la senyora consellera Cuenca, doncs, en aquestes interpellacions i a preguntes —em sembla que era també— del Grup Popular —ho recordo, no ho sé—, doncs, va explicar quin era el propòsit de frenar, de reduir les hores extraordinàries. Però explicava —i és ben cert— que en el seu departament i a altres departaments n'hi ha tota una pila, no? Bé, doncs, podria ser perfectament que el Grup Popular s'interessés per aquest tema perquè realment és un tema important. Però, bé, doncs, ja explicava la senyora Cuenca que, doncs, per raons òbvies i que ja hem explicat any darrere any en el debat de pressupostos, hi ha totes unes categories de personal, des de bombers, mossos d'esquadra, fins a personal sanitari, que és inevitable la realització d'hores extres i a vegades en quantitats importants. Vostès saben aquest estiu les catàstrofes naturals que es van produir en el terreny dels incendis i en el terreny dels aiguats, i seria una mica absurd que ara diguéssim: «Ah, sí, però això s'ha de fer sense hores extres.»

Bé, i dic, senyor Fuentes —i amb això acabo la meua intervenció, senyor president— que el que discutim és la fórmula, la forma fonètica o sintàctica de l'esmena, perquè diu, la que fa propostes, Iniciativa per Catalunya, diu: «per tal de reduir el 90%». La nostra idea seria de reduir al 90%, que, és clar, és molt diferent d'una e a una a, canvia totalment. Dic això perquè el senyor Roc Fuentes, que ha examinat amb els seus companys —suposo—, amb la profunditat de sempre, tot el contingut de l'articulat, i sobretot de l'estat de despeses, haurà vist —m'imagino— que el pressupost que pretenem, amb l'ajut —en allò que sigui possible— dels altres grups de la cambra, tirar endavant el Pressupost per a l'any 95, en relació amb el Pressupost actualment vigent, al Pressupost de l'any 94 hi ha hagut una reducció d'hores extres de més del 7%. Per tant, si el Grup d'Iniciativa demanés una reducció al 90%, podríem encara estar a mig camí d'entesa. Ara, evidentment, senyor president, senyores i senyors diputats, pretendre deixar que les hores extres de sobte, amb totes aquestes categories que hem explicat i que expliquem sempre..., reduir-ho a un 10% de les hores extres que estan previstes, és, des del nostre punt de vista, administrativament, doncs, fins i tot, em permetria dir utòpic. I per això, senyor president, arribat el moment, a aquesta esmena 273 també hi votarem en contra.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 6, també del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, també, si m'ho permet la presidència i seguint les seves instruccions, agruparia les esmenes 6, 34, 48, 56, 58, 60, 71 i 289.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Abans de començar, només volia posar un exemple i no continuar ja amb aquesta qüestió. Senyor Escudé, per nosaltres, si no s'incrementa o es redueix una pensió de subsistència, o que fins i tot no arriba a la subsistència, això és una mesura de restricció; mai es pot

considerar una mesura d'austeritat. Per nosaltres, l'austeritat, per exemple, podria passar per reduir els canapès de les recepcions, per posar un exemple, per posar un exemple que li quedi clar el que nosaltres volem dir quan parlem d'«austeritat» i quan parlem de «restricció» en els seus pressupostos.

Dit això, passo a aquest conjunt d'esmenes que fan referència a la normalització lingüística. Nosaltres pensem que en aquests pressupostos —en tots els pressupostos, però estem parlant d'aquests en concret, aquests pressupostos— aquest hauria de ser també un element prioritari i fonamental, i per això hem presentat tot un conjunt d'esmenes, que van des de l'establiment clar i concret d'aquests principis en l'article primer fins a l'ampliació de crèdits de determinades partides i, per tant, fixar —hi insisteixo— com a prioritària aquesta tasca dels pressupostos.

Bé, hem parlat ja moltes vegades que a casa nostra la Llei de normalització lingüística, que porta o pretén portar a la realitat, pretén fer realitat el que estableix l'article 3 de la Constitució, però molt especialment l'article 3 de l'Estatut de Catalunya, quan parla del català com a llengua pròpia del nostre país i de la necessitat de normalitzar la nostra llengua, és a dir, que tingui el coneixement i l'ús en tots els àmbits propis de la llengua pròpia —valgui la redundància— del nostre país, nosaltres hem insistit moltes vegades que aquest procés, sobre el qual en les línies bàsiques existeix un consens majoritari a Catalunya, s'ha de fer sobre la base de la prudència, però sobre la base també de la fermesa. I, per tant, considerant com considerem que estem encara molt lluny d'assolir els nivells absolutament imprescindibles, sobretot pel que fa referència a l'ús de la llengua catalana, pensem que pressupostàriament cal fer un esforç, que no es fa, pel Govern de la Generalitat de Catalunya. És a dir, una cosa és parlar de normalització i una altra cosa és analitzar les partides que hi estem destinant.

Voldria, alhora, assenyalar molt clarament —perquè em sembla que en tots els moments nosaltres ho hem fet però ara ens sembla especialment important— que nosaltres estem absolutament d'acord amb la Llei de normalització lingüística que es va aprovar per consens, en les seves grans línies d'aplicació, amb el procés d'immersió en l'ensenyament de la llengua catalana, i nosaltres també estem absolutament d'acord a modificar la Llei de normalització lingüística precisament per instrumentar aquells aspectes necessaris per avançar molt més, per avançar molt més de pressa, per millorar sobretot pel que fa referència a l'ús de la llengua catalana. I dic això —hi insisteixo— perquè nosaltres estem en contra, ens hem enfrontat i ens enfrontarem a totes aquelles posicions que pretenguin desvirtuar això, que pretenguin introduir a Catalunya elements de divisió o elements de falsificació de la realitat a casa nostra, que la realitat a casa nostra en aquest àmbit, ni més ni menys, és que és el català encara la llengua menystinguda, que és el català encara la llengua que ha d'assolir el nivell de normalitat, no precisament la llengua castellana, i, per tant —hi insisteixo—, vinguin de qui vinguin, del color polític que siguin, els atacs

que es produeixin a la llengua catalana, els atacs que es produeixin a un dels nostres signes bàsics i fonamentals d'identitat nacional i el procés que estem seguint a Catalunya, nosaltres ara i sempre mantindrem aquesta posició —hi insisteixo—, que és de respecte als drets individuals, que és de prudència, però que és i ha de ser —com he dit— de fermesa. Esperem, com crec que ho esperem tots o almenys la majoria dels membres d'aquesta cambra, que la sentència del Tribunal Constitucional sigui un suport més al procés que estem seguint a casa nostra en l'àmbit de la normalització lingüística.

Però, dit això, hem de dir immediatament que ens sembla que no es corresponen en absolut les paraules del Govern de Catalunya amb els fets del Govern de Catalunya a l'hora d'aplicar la política de normalització lingüística. I em sembla que hi ha un primer element bàsic, essencial, determinant, que és les quantitats que es destinen a normalització. I a normalització lingüística l'any 94 era el 0,19% del Pressupost, 2.978 milions de pessetes, i l'any 95 és el 0,17% del Pressupost, 2.823 milions de pessetes. És a dir, una reducció; reducció que podem analitzar departament per departament, però que n'hi ha alguns on és especialment significativa i greu, com és el cas del Departament de Justícia, on s'ha reduït de 516 milions a 259 milions. I tots sabem que no s'estan fent els esforços pressupostaris de mitjans de coordinació, de voluntat política, en relació amb el Consorci de Normalització Lingüística; amb el suport, la manca de suport, l'insuficient suport a l'edició en llengua catalana; l'estímul a la lectura; els mitjans de comunicació; hi ha els problemes dels especialistes en català, de la premsa... Hi insisteixo: d'una manera molt especial..., perquè, a més a més, això va quedar molt clarament assenyalat i debatut en la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, amb una compareixença del mes passat de càrrecs importants del Consell de Col·legis d'Advocats de Catalunya, que van expressar la seva preocupació, les seves greus dificultats de tot ordre, evidentment, que no es poden resoldre totes amb mesures pressupostàries, que n'hi ha d'altres que són mesures polítiques que s'han d'abordar per part del Govern central, on vostès, naturalment, en aquest moment decideixen, i que, per tant, estan també en millors condicions per fer possible que a nivell de funcionariat, que a nivell dels jutges, que a nivell dels fiscals hi hagi una actuació diferent per part del Govern central, hi insisteixo, en l'àmbit de l'Administració de Justícia. I tots estarem absolutament d'acord també que en l'àmbit de l'activitat econòmica, de les indústries, dels comerços, de tots els serveis, el procés de normalització lingüística del català és encara molt endarrerit.

Per tant, una cosa és parlar, una cosa és predicar i una altra cosa és actuar. I el Govern de la Generalitat parla, ha actuat, naturalment, i actua en el procés de normalització lingüística, però pensem que, a l'hora de donar aquest impuls, a l'hora de millorar, a l'hora de canviar la seva política —hi insisteixo— per aprofundir en el procés, el que fa és tot el contrari. El que fa —aquí sí— és una política absolutament restrictiva en una qüestió bàsica, en una qüestió fonamental,

i em sembla que aquí no hi hauria d'haver, almenys en una immensa majoria de membres de la cambra, cap mena de diferència: aquest hauria de ser sempre, però especialment en aquests moments, un element bàsic, un element fonamental, una prioritat absoluta dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I per tot això nosaltres insistim a demanar que s'aprovin aquestes esmenes, insistim a demanar que s'aprovi la possible ampliació, el caràcter ampliable de tots aquests crèdits; per tot això —hi insisteixo—, nosaltres demanem que aquestes paraules, aquest consens que moltes vegades, com a mínim en les línies generals, en les línies mestres, en les línies fonamentals, tenim quant al procés de normalització lingüística, això es tradueixi també, efectivament, en mesures polítiques, en mesures pressupostàries que ho facin possible, i no amb aquestes restriccions, que el que faran és retrocedir el procés de normalització lingüística a casa nostra.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Passaré a formular el torn en contra en relació amb les esmenes 6, 34, 48, 56, 58, 60, 71 i 289, que ha defensat el senyor Roc Fuentes, si bé el senyor Foc Fuentes ha fet una defensa molt global, fins al punt que m'ha semblat difícil delimitar el que era defensa d'unes esmenes o d'unes altres, perquè —com deia ell, i deia bé— es tracta del conjunt d'esmenes que fan referència a la temàtica de la normalització lingüística.

De fet, el meu torn en contra serà igualment important quant a profunditat, però molt més suau quant a longitud que el debat que acabem de fer, senyor Roc Fuentes, perquè aquest tema il·lustra exactament el que hem parlat, el que hem debatut, en relació amb l'esmena anterior. Perquè, és clar, què és el que vostès ens diuen en aquest article? És un article, aquest article 1.ter és exactament un exemple més d'això que jo he explicat: es tracta d'una relació de principis molt bona, molt compartida per nosaltres i —com deia ell— espero que per tota la cambra, però bé, en definitiva, no és una matèria directament reguladora del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, perquè el que es demana..., diu: «serà un dels objectius prioritaris l'avenç del procés...» —com pot ser un objectiu prioritari d'un pressupost?; té unes partides concretes i s'aplica en aquelles partides—, o ho lliga, ho complica, diria, fins i tot, perquè aquest objectiu prioritari d'avançar el procés no passa per unes partides pressupostàries, com em semblava —que potser sí que en les altres esmenes surt així—, sinó que en aquest principi general diu: «i per això es portarà a terme la coordinació de les activitats dels diferents departaments». Això em sembla, senyor Fuentes, que no té res a veure amb el Pressupost, coordinar; serà una altra iniciativa parlamentària, que vostè faci una tasca que li correspon d'impuls i control del Govern exigint una major coordinació, si vostè creu que li fa falta, però aquesta no és una matèria pressupostària.

Però bé, en definitiva, com a principi –ja ho hem dit–, no és matèria pressupostària, no hi podem votar a favor, però ilustra –per això deia que seria una intervenció curta– el que ja hem explicat abans: aquesta disfunció o aquesta interpretació diversa que el Grup d'Iniciativa i el Grup de Convergència i Unió, o almenys el diputat que parla, tenim, aquesta distinció d'austeritat i restricció. Per nosaltres, austeritat, ja he explicat el que era. I precisament el tema de la normalització lingüística –i el senyor Roc Fuentes ha tingut l'amabilitat, en certa manera, de reconèixer-ho– no és un tema menor; és un tema prioritari, és un tema que, per a una coalició nacionalista com la nostra, és un tema fonamental, i que això és un bon exemple del que diem, del que entenem per austeritat. Ens agrada moltíssim, és un tema essencial; ara, estem en unes circumstàncies d'austeritat pressupostària, d'austeritat econòmica; com es va dir en el debat de totalitat per part de l'honorable conseller, s'han de complir uns acords de Maastricht, severíssims... Jo recordo que fa un parell d'anys, viatjant amb els meus companys, baixant a Barcelona, que tots dèiem: «Però això de Maastricht, què és?» I, com que aquests companys, almenys els companys de transport, són uns companys que estan molt inserits en el marc laboral, a un nivell no excessivament elevat –per tant, podríem dir, en el que vostès en deien en èpoques històriques «la classe treballadora»–, doncs, els vaig dir: «No us preocupeu, que potser ara no sabeu el que vol dir Maastricht, però veureu que, molt aviat, veureu que Maastricht té repercussió en tot, fins i tot en les vostres butxaques i en els vostres contractes de treball.» I això s'està veient, perquè Maastricht és una gran revolució; una gran revolució que molta gent a casa nostra –i això que a Catalunya hi ha molta més sensibilitat per la integració europea que a altres indrets de l'Estat– no la veu. I, bé, doncs, una de les tantes obligacions, una de les tantes limitacions, una de les tantes dificultats que pot plantejar a la nostra societat el compliment del Tractat de Maastricht passa per aquí: per una austeritat pressupostària que faci reduir el dèficit en relació amb el producte interior brut. Diran: «És un tema molt tècnic», però és un tema, desgraciadament si volen, molt real.

I per això, malgrat el nostre suport total, no diré major que els altres grups i, evidentment, no major que el Grup d'Iniciativa, que, com a iniciativa o amb raons, diguem-ne, raons socials anteriors, ha demostrat al llarg de molts anys el seu caràcter prioritari en la integració, en la normalització lingüística..., però bé, ja dic, no més que ningú, però tampoc menys que ningú, donem una transcendència, donem una importància enorme a aquest tema. I malgrat això, senyor Fuentes, nosaltres ens limitarem a les previsions pressupostàries, perquè –com es diu sempre– els fets són tossuts, les realitats són les realitats i aquest Pressupost, agradi o no agradi, és un pressupost auster; auster en el sentit que entenem nosaltres, i no en el sentit que semblava interpretar vostè, de dir: «Les coses que ens agraden, que no tinguin mesura, que no tinguin limitació, i, les coses que no ens agradin, que es disminueixin o que desapareguin.» I aquest –hi insisteixo– és un tema fonamental, i això, per tant, fa

que tota la resta d'esmenes, nosaltres, malgrat el desig intensíssim que tenim, que el cor ens diu, no el que diu el senyor Fuentes: més, si poguéssim, no hi podrem donar suport.

Perquè, és clar, en definitiva, vostè defensa l'esmena 34, que és una esmena que demana que una determinada partida de Presidència, que és per a centres relacionats amb la Presidència de tot tipus, s'apliqui a normalització lingüística, i, és clar, escolti, hi han unes necessitats que cobreix aquesta partida, que no contempla la normalització lingüística, almenys com a peça fonamental, perquè, com és lògic, les partides fonamentals de normalització, ja que, bàsicament, són competència administrativa del Departament de Cultura, estan en el Departament de Cultura. I, és clar, aleshores, no sé quina relació té això amb la coordinació que vostè demanava en l'esmena anterior; com es pot coordinar, si resulta que s'escampen diners, no diré per tots els departaments, però almenys també en el Departament de Presidència, com vostè pretén?

A l'esmena 48, vostè demana que una partida del Departament d'Ensenyament –un altre departament a incorporar, segons vostès, en aquesta operació– per a l'activitat de formació permanent i normalització lingüística, que les actuacions corresponents siguin declarades ampliables, dèficit directe, perquè no està cobert per ingressos, lògicament no hi ha uns ingressos variables a l'alça corresponents. I, és clar, el departament consultat, em diu: «Ja prou que ens agradaria!», però, és clar, nosaltres, com a responsables que som, com a afectats que estem per aquest principi general –que aprofito la presència del senyor conseller per tornar insistir en el que deia abans, que ell ja va explicar que l'element clau, un dels elements fonamentals del Pressupost és l'austeritat–, doncs, nosaltres, la partida aquesta, la 06.02.440.01, en el marc d'aquestes limitacions, d'aquesta austeritat, és suficient, i, per tant, no és convenient declarar-la ampliable.

Esmena 56. El mateix passa en el Departament de Cultura –ara sí que ja som en el Departament directament responsable de la normalització lingüística–, en el qual es demana que un crèdit, el 07.03.471.03, que és la promoció del llibre i la lectura, la premsa i les publicacions en català, doncs, que tingui el caràcter, també, d'ampliabilitat. Aquí, a part de l'oposició de la meva esposa, hi ha l'oposició del Departament, per les mateixes raons –dic la meva esposa perquè una de les coses que sempre em critica és que la meva partida d'«Adquisició de llibres i revistes» és manifestament ampliable permanentment.

Bé, aleshores, tenim l'esmena 58, que passa exactament el mateix, perquè amb una altra partida, també del Departament de Cultura, que és per estimular les edicions i les lectures de la premsa escrita, partida 07.03.481.05, fan la mateixa petició, i la resposta també és la mateixa: «Prou que ens agradaria!», però l'austeritat real que té aquest Pressupost, al marge de filosòfiques manifestacions que es vulguin incorporar, doncs, ho impedeix.

Esmena 60. Exactament igual pel crèdit, i aquest sí que ja és directament per a la campanya de normalització lingüísti-

ca, perquè allò altre són aspectes fonamentals, però aspectes, diguem-ne, tangencials. La partida 07.04.226.11, vostè, en nom del seu Grup, demana..., i és molt just, i hi estem molt d'acord, que sigui ampliable, d'acord; però l'austeritat que ens imposa el Pressupost ens impedeix donar satisfacció a aquest compartit i comú desig de millorar, d'avançar al màxim en aquesta campanya de normalització lingüística. I, per tant, també, li votarem en contra.

Esmena 71. Exactament el mateix: se'ns demana una partida ampliable al crèdit, precisament..., concretament, la partida és la 12.01.229.07, que és al Departament de Justícia. Aquí, jo voldria avançar –ja ho comentarem després, m'imagino, amb el representant del Grup Socialista– que hi ha una disposició addicional que contempla un caràcter prioritari de determinades partides de Justícia per al tema de la normalització lingüística en els jutjats, i això, nosaltres, saben els companys del grup d'oposició, del Grup Socialista, que els hem ofert i esperem en el seu moment rebre alguna resposta sobre una transacció possible. Ara, una cosa és posar més èmfasi, subratllar de forma més considerable, si calgués, el caràcter de destinatari del concepte de normalització lingüística, unes partides del Departament de Justícia, i una altra cosa, com aquí se'ns demana –i per això havia tingut jo una certa confusió–, que aquestes partides o aquesta partida concreta sigui ampliable. Perdó..., la 71 he dit, sí.

I, finalment, l'esmena 289, que a nivell de disposició addicional nova, amb aquella tècnica ja prou acreditada i que, doncs, tindrà una representació d'uns quants centenars... –no massa, perquè veig que en l'espai de temps entre l'Informe de la Ponència i el Dictamen de la Comissió s'han evaporat un conjunt d'esmenes sobre aquesta matèria–, però l'esmena 289, doncs, pretén crear per disposició addicional una cosa com és que «el Govern, dintre de les previsions pressupostàries, aplicarà les mesures que permetin la consolidació, renovació i expansió de les indústries culturals arrelades a Catalunya.» Aquí la resposta és lleugerament diferent, perquè, és clar, com ja diu la disposició addicional que es pretén, és dintre de les previsions pressupostàries. Aquí no es demanen més diners, però és que els diners hi són, i per això el Departament consultat diu que aquesta funció ja està contemplada i dotada suficientment en les activitats ordinàries de les diverses direccions generals del Departament de Cultura, i el Departament entén –jo crec que amb raó– que no cal, per disposició addicional, explicar-ho en el text articulat del Pressupost. L'efecte real serà exactament el mateix, i, per tant, doncs, també en aquesta esmena, senyor president, en aquesta esmena 289, arribat el seu moment, també hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Per defensar l'esmena número 7, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Aquest diputat vol plantejar una agrupació bastant important d'esmenes, que agrupen el conjunt de propostes que fan re-

ferència al tema municipal, i, per tant, en aquest sentit, si en vol prendre nota, agrupa dotze esmenes, que són la 7, la 8, la 9, la 10, la 42, la 178, la 180, la 182, la 183, la 184, la 276 i la 277.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest diputat puja a aquesta tribuna per defensar un conjunt d'esmenes que fan referència a la situació dels municipis, i no en base a principis filosòfics abstractes o doctrinaris, sinó en base a principis pressupostaris, perquè, en definitiva, avui, aquí, del que estem parlant és del Pressupost de la Generalitat, de les relacions que aquest Pressupost genera respecte a altres nivells d'administració, i, per tant, a través de les transferències corrents i de capital, lògicament –lògicament, senyor Escudé–, es relaciona amb el món municipal.

Nosaltres pensem que un pressupost intenta, o suposem que vol expressar quin és el sistema de prioritats polítiques d'un govern, intenta expressar quin és el sistema que ha de funcionar al país, i, per tant, nosaltres, des d'aquest punt de vista, un any més –i un any més, a pesar de l'acord entre el Grup de Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes de Catalunya–, entenem que, la qüestió municipal, cal plantejar-la, encara que amb ben poc, escàs èxit de públic i de Govern, una vegada més cal plantejar-la, i amb força, perquè entenem que de cap manera –de cap manera– l'acord que varem conèixer a través dels mitjans de comunicació ve a donar resposta, satisfacció o solució als problemes dels municipis.

Nosaltres, però, no volem venir a parlar únicament i exclusivament d'un problema de diners –que també–, sinó que nosaltres entenem que aquí el que es debat, el que d'alguna manera està subjacent a la proposta de Pressupostos és el model polític administratiu de Catalunya i el paper de les corporacions locals, davant de la incapacitat o de la falta de voluntat per concretar el que diu l'Estatut, quan, en el seu article 5.1, afirma que la Generalitat de Catalunya estructurarà la seva organització territorial en municipis i comarques. I, per tant, per nosaltres, vol dir o se'ns planteja com avancem cap a una organització territorial més simple, menys complexa, com es distribueixen els recursos de la Generalitat, entesa com el conjunt d'òrgans d'autogovern de Catalunya, inclosa, per tant, la seva organització territorial; per tant, vol dir com hi participen les corporacions locals, quina part de recursos i amb quins conceptes s'han de derivar cap a aquestes, quines són les relacions i quines han de ser les relacions institucionals entre el Consell Executiu i les diferents conselleries i els organismes territorials de la Generalitat, és a dir, les corporacions locals, i com l'organització de què ens dotem és eficaç i és barata –cosa que no podem afirmar en aquests moments–, i com s'aconsegueixen, per tant, economies d'escala, i com podem fer que la proximitat en la prestació dels serveis permeti el màxim de control democràtic per part dels ciutadans. En definitiva, què han de ser les corporacions locals, en la vessant..., com a òrgans de govern i quin paper juguen en el procés de re-

construcció nacional de Catalunya, i, en tant que empreses de serveis, com s'aconsegueix un model eficaç i al menys costós possible, tal com he dit abans, és a dir, com lliguem eficàcia i representativitat.

I, al nostre criteri, aquests són alguns dels reptes que aquest Pressupost hauria de respondre i que no ho fa. La nostra esmena de retorn va ser rebutjada; ens queda ara la possibilitat, a través d'aquestes esmenes al text articulat i les diferents esmenes als departaments, intentar redreçar-ne alguns aspectes. I com? Iniciativa per Catalunya creu que aquest Parlament ja ha marcat el camí en què cal avançar: per una banda, cal avançar cap a la província única i eliminar organismes de la vella concepció centralista, i, per una altra banda, cal continuar avançant cap al 50, 25 i 25 de repartiment del conjunt de recursos de la despesa pública als diferents nivells d'administració.

I la situació, quina és? Podria resumir-se en molt poques paraules. Tal com es descriu en un treball de recent aparició, pot definir-se que el model que tenim aquí, a Catalunya, de solapament entre l'estructura centralitzada i l'estructura descentralitzada de l'Estat es reproduceix en l'organització territorial de Catalunya; no desapareix res d'essencial del que ja hi havia, i es creen administracions noves. Continua aquest treball dient: «Els problemes econòmics i financers de les administracions van sovint lligats als costos excessius de l'aparell burocràtic. Les solucions que se solen proposar són la contenció en la despesa, la congelació salarial, la reducció de la inversió, etcètera, però ben poc es parla de racionalització de processos, de simplificació de les relacions entre les administracions, de clarificació de competències.» En els darrers anys s'ha primat en el discurs polític el disseny de l'estat de les autonomies, i s'ha menystingut els ajuntaments; les comunitats autònomes, per tal d'afirmar-se, han laminat i han xuclat competències a les corporacions locals, i no han continuat el procés de descentralització i de desconcentració que ha iniciat l'Administració central. El centralisme ha estat substituït per un neocentralisme, que, a més a més, com a nou poder, no és capaç de distingir el que és essencial del que és accessori, i no és capaç de traspasar ni aquests últims aspectes.

Abans del darrer debat en el Senat i abans dels traspassos d'ensenyament i sanitat a les comunitats autònomes que encara no ho tenen, es deia que el percentatge de recursos públics que administrava el conjunt de les comunitats autònomes era un 25,5; per tant, per sobre ja de l'hipotètic repartiment del 50, 25 i 25. I mentrestant les corporacions locals —que no els ajuntaments, sinó ajuntaments i diputacions— tot just hem passat del 10 de l'any 80 al 14% dels recursos conjunts que hi han en la suma que es deriva de sumar els pressupostos de totes les administracions públiques.

Finalment, la concepció mesquina i clientelar de l'acció política ha consagrat unes pràctiques clientelars de duplicació de serveis, de la cultura de la subvenció, d'imposar als ajuntaments tasques que no els pertocuen i que són una veritable tasca de suplència, al temps que se'ls obliga a cedir so-

lars, a donar exempcions i bonificacions no previstes en la llei, a no reconèixer-se la seva funció institucional. Sovint es col·loca els ajuntaments de Catalunya al mateix nivell que el moviment veïnal, encara que cal no estranyar-se, perquè últimament hem vist com una mateixa comissió elegida o votada per aquest Parlament ha sigut, d'alguna manera, duplicada per unes entrevistes entre un conseller i un conjunt de moviment veïnal, que, per molt important que sigui, òbviament, com a mínim, hi deu haver una diferència qualitativa, en relació amb el que és una comissió d'estudi d'aquest Parlament —a part que no sabem, el conseller en qüestió, què hi té a veure.

Mentrestant, la Llei d'hisendes locals, que intentava d'alguna manera respondre als problemes econòmics i financers dels ajuntaments, ha fracassat, i ha fracassat d'una manera estrepitosa, perquè, d'acord amb les dades del Ministeri d'Administracions Públiques, les repercussions pràctiques de l'aplicació de la Llei del 28 de desembre —que ja vam dir en alguna ocasió que devia ser premonitòria, aquesta data—, ha donat com a conseqüència una caiguda de la capacitat d'estalvi dels ajuntaments —en aquest cas, no tenen el mateix comportament les diputacions—, hi insisteixo, una caiguda de la capacitat d'estalvi dels ajuntaments, i un increment, per tant, progressiu de la càrrega financera, amb unes línies convergents-divergents geomètricament perfectes, que fan que el diferencial entre la capacitat d'estalvi i el nivell d'endeutament del conjunt de les corporacions locals de l'Estat espanyol —perquè segueixo referint-me a les dades donades pel MAP—, cada vegada és més gros; per tant, la tensió cada vegada, de tresoreria, lògicament, en principi és més important; per tant, els ajuntaments han d'acudir a incrementar a la seva vegada el seu endeutament fent operacions de tresoreria per fer front a aquesta situació, i, en definitiva, situant el conjunt de l'Administració en una situació absolutament que no es pot continuar aguantant.

I què és el que està passant en aquests moments? No sé si ho coneix amb detall, l'honorable conseller d'Economia. En aquests moments, hi ha molts ajuntaments de Catalunya que estan liquidant, que han liquidat el pressupost de l'any 93 amb dèficits, i amb dèficits molt importants, senyor conseller; amb dèficits que en alguns casos equivalen al 10% del seu pressupost inicial; que en aquests moments els capítols 0 de les corporacions locals —capítols 0 de les resultes d'ingressos— estan farcits de paper dolent, que estan amagant veritables dèficits i veritables forats de les corporacions locals.

En l'últim Compte General que es va presentar davant d'aquest Parlament per part de la Sindicatura de Comptes, referit a l'any 91, hi havia una relació de cinquanta ajuntaments que, segons la Sindicatura de Comptes, havien aprovat els pressupostos de l'any 91 amb un dèficit inicial, trencant el principi —que nosaltres titulem quasi d'ordre públic— de l'equilibri pressupostari. Que després va comparèixer l'honorable consellera de Governació dient que les dades que ella tenia eren unes altres, i que Governació i Sindicatura de Comptes treballaven amb documents diferents, i que encara que la Sindicatura de Comptes relacionés, amb

noms i amb quantitats, una cinquantena d'ajuntaments que havien aprovat el seu pressupost inicial amb dèficit, que per al Departament de Governació això no era veritat, i que, per tant, no hi havia problema i, si em permeten l'expressió, «endavant les atxes, que el Cristó va a les fosques». Perquè aquí no passa res, aquí no s'aclareix res, i aquí hi ha dos organismes oficials, un dependent del Parlament, i un altre d'un departament del Govern, que en un tema importantíssim estan donant dues xifres importants completament diferents –completament diferents–, i aquí no hi ha manera d'aclarir-ho, i els il·lustres diputats i diputades que van estar a la Comissió primera i a la Comissió de la Sindicatura de Comptes en poden donar fe, o si algú ha tingut l'amabilitat de llegir el *Diari de Sessions* per comprovar aquestes afirmacions.

Per tant, la situació que hi ha en aquests moments, si seguim així, condueix inevitablement a una situació de col·lapse de les corporacions locals, encara que voldria especificar que no totes les corporacions locals, sinó, concretament, molts ajuntaments, perquè la situació de diputacions i la situació de consells comarcals és bastant diferent.

I tot això, tot això, senyores i senyors diputats, passa davant de la mirada impertèrrita de la consellera de Governació, ocupada –suposem– en altres afers de govern i que ha sigut incapaç de formular una sola proposta política en els dos anys que porta exercint la seva responsabilitat. La seva manca d'iniciativa política és tan palesa que no ha estat capaç ni d'aprofitar iniciatives parlamentàries aprovades per aquest Parlament, moltes d'elles per unanimitat, com poden ser les conclusions del debat de municipalisme, com pot ser la resolució perquè es fes un estudi competencial dels diferents nivells o dels diferents organismes de l'Administració local i dels altres nivells per poder iniciar una reflexió de clarificació i d'evitar duplicacions de competències, i en aquests moments pels departaments i les diferents comissions que n'han d'informar està dormitant un estudi competencial que –ja els ho anticipo– no servirà de res, perquè ni de la manera que es va encarregar serveix ni, per descomptat, la manera que ha estat formulat tampoc serveix.

Fins i tot la proposta que ve avui en el text articulat dels 4.000 milions de pessetes de dotar el Fons local o de cooperació local de Catalunya per als ajuntaments –i que després m'hi referiré– ha estat una proposta del Grup Parlamentari Socialista, perquè no havia sigut capaç ni la mateixa consellera de fer una proposta semblant i que, pel que veig, era pressupostàriament possible, en la mesura que s'ha incorporat en el tràmit de comissió al text articulat que avui se'ns presenta. I a més a més, amb unes condicions pressupostàries que deixen els altres grups que no estem d'acord amb la manera que s'ha portat en una situació d'indefensió, però que deixen en una situació d'indefensió tots els ajuntaments i totes les corporacions locals de Catalunya, perquè avui, en el text que ve, no s'especifiquen les partides concretes de les transferències corrents ni de capital dels quals s'ha de nodrir aquest Fons. I avui aquest diputat no pot defensar determinades partides que en resultaran minorades, perquè avui

s'aprovarà –o al llarg d'aquesta setmana s'aprovarà– un pressupost en uns termes que després immediatament seran modificats.

I això no és just, perquè, si aquest diputat hagués presentat una esmena en els termes exactes que està avui incorporada en el text articulat, poden estar vostès segurs que ni tan sols hauria estat admesa a tràmit. Perquè és absolutament inconcebible en termes pressupostaris crear una partida de 4.000 milions de pessetes –i després la valoraré políticament– sense saber d'on surt ni els criteris generals de distribució, per molt que la Comissió de Govern Local de Catalunya després n'hagi d'informar.

I aquest és un tracte que s'apliquen vostès, que no han aplicat ni aplicaran a la resta de grups parlamentaris. I això no és just, senyor conseller, això no és just, senyors i senyores de la majoria. Aquí hem d'estar tots en igualtat de condicions, i ho dic amb l'autoritat moral que determinades esmenes que no concretaven exactament les partides presentades per aquest diputat han decaïgut o no van ser admeses a tràmit, millor dit, i que aquest diputat ha reconegut que efectivament no es donaven les condicions que d'una manera expressa se'ns havia fet arribar des de la Mesa d'aquest Parlament.

I davant de l'astorament general veiem com un tema cabdal, importantíssim, que és un element fonamental d'un pacte de Govern entre dues forces polítiques, les dues forces polítiques majoritàries, es presenta en termes absolutament impresentables des de mecànica pressupostària, i nosaltres creiem també impresentables des del punt de vista polític. I aquesta és la situació amb què es tracten els temes dels ajuntaments, i així anem.

Iniciativa per Catalunya, conseqüentment, presenta aquí una colla d'esmenes, una sèrie de propostes que en una part important el seu redactat no és propi. Iniciativa per Catalunya va retirar el seu redactat, el redactat que estava fent, per assumir, per fer seves –fins i tot en la seva formulació– les esmenes que ens havia dirigit com a grup parlamentari el president de la Federació de Municipis de Catalunya en representació dels acords del seu Consell Executiu. I per tant, nosaltres, que participem activament en la Federació de Municipis de Catalunya, hem fet nostres aquestes esmenes i avui les defensem, i les defensem amb orgull, amb orgull d'Iniciativa, però també amb orgull del que creiem que ha de continuar essent una reivindicació no renunciable per part de la Federació de Municipis de Catalunya.

Amb tres conceptes: un, la dotació del Fons de cooperació local per un valor de 30.000 milions de pessetes amb números, amb xifres rodones, que ve a equivaldre aproximadament al 2% del seu pressupost; cal recordar que el conjunt de transferències corrents i de capital de l'actual pressupost a corporacions locals i altres entitats sense ànim de lucre estem parlant de 40.000 milions de pessetes, per tant no és una xifra desassenyada, perquè sí que, d'acord amb la nostra primera esmena que estem defensant, concretament l'esmena número 7, sí que hauríem estat d'acord, en tot cas, que s'hagués fet un fons incondicionat si s'hagués agafat el conjunt

de les subvencions i de les transferències corrents i de capital, no una quantitat que no representa ni un 10%, perquè dintre d'aquest concepte, òbviament –i només cal veure el Departament de Governació–, s'hi inclouen moltes altres coses, sinó que a més a més nosaltres també volem, igual que la Generalitat vol per ella i nosaltres aquesta mesura sempre l'hem apuntat, una participació en el capítol primer i en el capítol segon dels ingressos de la Generalitat, entre altres coses perquè el finançament dels ajuntaments és un finançament tan rígid que és absolutament impermeable respecte al que està passant en el món econòmic, en el món de la reactivació o en el món de la crisi. Les taxes, el sistema de finançament que tenen els ajuntaments en uns moments donats és una llosa, perquè no és absolutament independent de quina és la situació econòmica, i per una altra banda a vegades no té absolutament res a veure i és molt fàcil de poder pagar les taxes i els arbitris municipals, perquè continuen d'una manera lineal i en tot cas amb les seves adequacions, però que no tenen relació amb els cicles econòmics i el comportament..., en definitiva, vull dir, l'economia en general. I per tant, en avançar cap a una participació dels capítols primer i segon de la Generalitat, dels ingressos de la Generalitat, pensem que en aquest sentit guanyaríem flexibilitat i, per tant, es tindria la possibilitat que també a través dels ajuntaments s'ajudessin, en els moments de crisi econòmica, s'ajudés també els processos de reactivació.

I finalment hi ha una tercera esmena –que després també acabaré de concretar– que és per ajudar a subvencionar amb tres punts els interessos dels préstecs que tenen els ajuntaments.

Hi ha un altre grup d'esmenes que plantegen altres qüestions, com és clarificar competències per això que dèiem de simplificar els processos administratius i que el Parlament es pronunciï seriosament a favor del principi de lleialtat institucional, de la necessitat que en un Estat de dret una administració no envaeixi competències de l'altra i que les conselleries s'abstinguin d'intervenir en allò que són competències municipals; la necessitat d'eliminar el sistema de subvencions, i la necessitat d'agrupar totes les partides de transferències corrents i de capital.

I per què això? Doncs, mirin, opinions, algunes properes, com pot ser l'estudi Rueda-Sanclimens, que ens posa de manifest que en la tramitació fins a determinades quanties de subvencions és superior la despesa que origina el tràmit administratiu a la quantia de la mateixa subvenció, fins a l'informe fet o encarregat –suposem– pel vice-president d'Estats Units, el senyor Al Gore, que en el seu informe precisament destaca d'una manera palesa la necessitat d'eliminar el sistema de subvencions per les mateixes raons que els nostres autors d'aquí arriben a aquestes conclusions. I, per tant, la necessitat que les relacions amb els organismes intermedis de l'Administració no estiguin viciats per aquest tipus de coses, perquè l'encariment de la seva tramitació, evidentment, minora o elimina el risc o els avantatges de les quantitats.

Ja he dit que em referiria als 4.000 milions de pessetes i el nostre desacord. Per què? Mirin, en aquests moments els ajuntaments són com un conductor d'un cotxe que s'ha clavat..., que ha tingut un accident, s'ha clavat una gran castanya i té commoció cerebral, té la columna vertebral afectada i a més a més s'ha trencat un braç, i amb els 4.000 milions nosaltres li enguixem el braç. Se li ha d'enguixar el braç? Evidentment. Estem d'acord que se li enguixi aquest braç? Evidentment, però les lesions importants és què passa amb la commoció cerebral?, què passa amb la columna vertebral?

Lògicament, quan es plantegi la votació de l'article 20 haurem de votar a favor, lògicament, però això no resol en absolut tota la problemàtica que hi ha al voltant del tema dels ajuntaments. Que té uns aspectes interessants? Evidentment. Nosaltres no tenim absolutament cap inconvenient a reconèixer-los: per una banda, obre partida, es dota i, per tant, una colla de diners que fins ara es repartien per criteris subjectius o sobre la base dels criteris de cada concurs passen –suposem– a distribuir-se d'una manera més objectivada i, per tant, amb un sistema que, si més no, redueix la possibilitat de pensar que es fa amb criteris no objectius o clientelars. Evidentment, aquest és un pas endavant.

Segona, és evident que això crea un precedent, que crea un precedent i que, lògicament, l'esforç de tot el conjunt de les forces polítiques haurem d'anar insistint en els reiterats o subsegüents pressupostos la possibilitat que això es vagi ampliant, evidentment. Però aquí –hi insisteixo– hi han altres inconvenients: el que li he dit de la tècnica pressupostària, els que els he dit de la indefensió en què estem..., perquè no és el mateix que aquesta partida es nodreixi de les quantitats que avui estan previstes per finançar el Pla d'obres i serveis; això tindria una significació. Té una altra significació si aquesta partida es nodreix dels convenis de Benestar Social, en té una altra; no té res a veure. O té una significació si això surt de subvencions diverses o dels uniformes o de la uniformitat de la policia local; no té res a veure. I, per tant, aquesta situació d'haver d'opinar d'una cosa amb una quantia, que si més no amb xifres absolutes té un cert volum, sense saber exactament d'on surt, doncs, miri, en tot cas, fins on som capaços de fer el comentari és fins aquí. Serà qüestió de continuar el debat pressupostari al llarg de la resta de l'any.

Hi han inconvenients, però, hi han inconvenients: si això es nodreix de transferències de capital, si la situació dels ajuntaments és la que jo abans he descrit, o una de semblant, o cosina germana, què passarà? Que recursos que avui van a inversió, els ajuntaments, lògicament i en el 99% dels casos, molt em temo que ho aplicaran al funcionament corrent de la seva administració o de l'Administració local. I per tant, en aquest sentit, i en contra del que vostè deia com a principis inspiradors en el debat de l'esmena a la totalitat, no s'està primant –almenys si més no per aquest aspecte; després ja em referiré a altres departaments–, precisament, la inversió, i en tot cas bo seria de posar aquests fons no condicionats, com estan avui, sinó en tot cas amb fórmules com,

per exemple, amb els recursos que vénen de l'Estat, de l'Administració central, en relació amb els fons estructurals, que hi ha un repartiment per als ajuntaments però que obliga a fer determinades operacions d'inversió. I, per tant, vol dir que aquí podríem millorar, podríem modificar i podríem fer un salt endavant molt important.

I, per últim, aquí hi ha una gran enganyifa, i és que aquests 4.000 milions surten de les quantitats que ja estaven previstes en el Projecte de pressupost. Per tant, respecte al primer esborrany que hi havia, no hi ha absolutament cap increment, i amb l'increment que significa el conjunt de recursos que van a les administracions locals és obvi que el problema de les administracions locals no queda resolt i de cap manera pot substituir la vella reivindicació del municipalisme de Catalunya: que hi hagi un fons en compliment amb la Llei municipal.

I acabo dient que en el seu moment, d'aquestes esmenes –concretament les esmenes 182, 183 i 184–, nosaltres en demanarem votació separada; són les esmenes de la Federació. Nosaltres entenem que, segons com, personalment, poden ser patètiques segons quines votacions, i que quedi clar que això no anul·la trajectòries anteriors, però que avui no és un dia brillant, o avui no serà un dia brillant per al municipalisme a Catalunya.

Molt bé. La situació econòmica és aquesta, els pressupostos són aquests; molt probablement –per evitar la paraula «segur»– aquestes esmenes en el moment de la seva votació quedaran desestimades perquè, lògicament, l'opinió que en aquests moments defensa Iniciativa per Catalunya, doncs, molt em temo que no té el suport majoritari d'aquesta cambra, i dintre de cinc mesos hi hauran eleccions municipals. I llavors, de totes bandes, de totes –de totes–, tothom tornarà a parlar que els ajuntaments necessiten més recursos, que els recursos dels ajuntaments són insuficients... De fet, algun candidat molt matiner que hi ha hagut aquí, a la ciutat de Barcelona, les primeres paraules que va obrir, ja en aquesta nova vocació paulina de la reconversió de cop al municipalisme, va descobrir, per primera vegada, que el gran problema dels ajuntaments era el seu finançament, i que ens donava la bona nova a tots els vells lluitadors del municipalisme, que si ell guanyava, ara, ara sí..., quan, d'alguna manera, ha tingut reiteradíssimes oportunitats, a través de votar els Pressupostos generals de l'Estat, d'aconseguir, no des del punt de vista reivindicatiu, sinó des del punt de vista de la possibilitat concreta que dóna o que ha tingut en el Parlament espanyol, la possibilitat de millorar-ne les aportacions.

Per tant, la situació és aquesta: les eleccions són a la tombada del cantó i sentirem aquests discursos. Paraules, paraules, paraules... Tornarem a estar una vegada més amb allò que deu formar part de la tradició cultural catalana, dels jocs florals. El que passa és que en el meu poble hi havia un poeta, en Pere Quart, que té un vers parlant dels jocs florals, que és aquell que diu que «A la plaça de la Llana / fan cada any uns jocs florals; / a la plaça de la Llana / sonen versos immortals», i deixo aquí el vers perquè el poeta, més endavant, fa referència a la llana i als llanuts.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Les senyores diputades i diputats que em coneixen des de fa anys, la majoria d'ells, o molts d'ells, saben que jo sempre he manifestat que la meua vocació política és exclusivament la de ser diputat al Parlament de Catalunya: ni ser regidor d'ajuntament, ni ser diputat a les Corts Generals, ni –si tant m'estrenyen– ser portaveu al Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) La meua vocació és ser diputat al Parlament de Catalunya, perquè realment..., potser és una desviació professional, després de tants anys de ser-hi, però realment considero que és una cosa meravellosa, ser diputat al Parlament de Catalunya.

Per molts motius: ara mateix hem vist una brillantíssima intervenció del senyor Farrés, amb la qual estic absolutament en desacord, però reconec la capacitat, en tots els ordres, posada de manifest pel senyor Farrés. Però, sobretot, dic això: meravellós, perquè he vist una cosa que encara no s'havia fet mai en aquest Parlament. He vist fer un torn en contra d'un article, de l'article 20 de la Llei de pressupostos, perquè el senyor Farrés ha anunciat que defensaria una dotzena d'esmenes –a què després em referiré, evidentment–, que ell s'hi ha referit, no ben bé a totes, sinó a la majoria, amb caràcter conceptual moltes vegades, perquè, és clar, són les esmenes del Grup d'Iniciativa, que no he repassat si n'hi ha alguna que no, però, en general diria que són totes les que fan referència al tema municipal. Però és que el senyor Farrés hem vist tots nosaltres que ha dedicat el més clar dels seus esforços, el més vehement de les seves expressions i fins i tot les cites poètiques a un tema que és torn en contra –hi insisteixo– de l'article 20; no defensa d'unes esmenes, sinó un torn en contra d'un article.

Aleshores, jo, sobre aquest tema, senyor Farrés, comprenc les reaccions de tothom i la legítima defensa dels interessos de tothom. Jo l'únic que li puc dir –espero que m'ho acceptarà, perquè és un tema molt concret i molt tècnic, no?, senyor Farrés, veurà que no és res ofensiu– és que, si vostè o el seu Grup estava tan en contra com ha demostrat de l'adopció d'una esmena, el Reglament li donava un camí. Li cito l'article 98, apartat 1, si no m'equivoco: vostè podia fer un vot particular, i aleshores hauríem hagut de discutir, vostè i jo, sobre la reincorporació o no-reincorporació al text primitiu, o el manteniment d'aquesta esmena. Per tant, permeti'm, perdoni'm, senyor Farrés, que jo em referiré evidentment a aquest tema, però d'una forma marginal, perquè, hi insisteixo, no és el debat que tenim.

Vostè ha plantejat una sèrie de dotze esmenes sobre aquesta qüestió; anem a tractar-les una per una. A l'esmena 7, vostè parla, per tal de complir amb la Carta europea –tornem a estar en aquella línia, potser més concreta, menys filosòfica del que deia abans, però, bé, també una línia molt genèrica de la Carta europea d'autonomia local–, de reduir els costos de tramitació, que les partides destinades a subvencions a les corporacions locals s'integraran en un sol fons de caràcter incondicionat: l'article 20 explica això, en part que sí i en part que no; per tant, òbviament, en funció

d'un article que existeix en aquest moment en el Dictamen i que espero que, arribat el seu moment, serà aprovat o serà convalidat en el seu text com formant part del Dictamen, no ho diu exactament així; per tant, no tindria sentit que acceptéssim aquesta normativa de caràcter general, que no té un aspecte vinculant, però que crearia una confusió en l'articulat del mateix text del Projecte de llei.

L'esmena 8..., és clar, ja ho comprenc: aquestes esmenes estan presentades en funció d'una crítica al text primitiu, no al text actual, i per això m'és molt fàcil a mi, diguem-ne, dialècticament, trobar pegues a aquest contingut, perquè, és clar, òbviament xoca amb l'article 20 tal com està redactat ara, fruit d'unes altres esmenes –esmenes que, evidentment, no són esmenes del Grup Socialista; jo he dit que són esmenes del Grup Socialista i del Grup de Convergència i Unió. Ja explicava que, això, jo ho deia per cortesia parlamentària, però tanta responsabilitat, pel que sembla, o tant de mèrit es podria arribar a considerar, en l'adopció d'aquesta esmena, que hi té el Grup Socialista com el Grup de Convergència i Unió, i també –també, que consti– la senyora consellera de Governació, que semblava que no formava part d'aquest acord al qual es referia constantment el senyor Farrés. Per tant, és clar, la resposta és dir: «Escolti, a part el caràcter global, genèric, que no és una normativa concreta d'articulat de llei de pressupostos, és clar, aquest Fons de cooperació ja està regulat per la Llei.»

A més a més, vostè, senyor Farrés, en nom del seu Grup, aquí parla d'un principi, que aquest és realment..., seria molt difícil, jo crec, que ningú pogués acceptar que té una matèria pressupostària ni que fos indirecta, perquè, fixi's, fixi's..., bé, vostè ja ho sap perfectament, però fixin-se, senyores i senyors diputats, perquè el senyor Farrés ho ha llegit; diu que els departaments, formant part d'aquesta esmena, d'aquest article 1.*quinquies*, diu: «Els departaments de la Generalitat s'abstindran d'intervenir en competències municipals.» Bé, em sembla que el desglossament de competències entre la Generalitat i l'Administració local, en definitiva entre tots els òrgans de l'Administració, doncs, està previst a la legislació; concretament, en aquest cas, està previst en la legislació, molt extensa i molt prolixa, i el senyor Farrés coneix de primera mà que és la legislació de règim local. Una altra cosa és que, a través –que tampoc s'ha dit, però que suposo que és el que es vol insinuar– d'aquesta esmena, el que volia el senyor Farrés és dir: «És que hi ha departaments de la Generalitat que no respecten aquesta limitació de competències»; aquest és un altre tema, és tema d'aplicació de llei, però sembla que estarem tots d'acord que no és un tema de llei de pressupostos.

L'esmena número 9 és del mateix ordre: és crear un nou article, l'article 1.*sexties*, en el qual tampoc, com totes aquestes inicials, entenem nosaltres, modestament, que no és una normativa pressupostària, perquè fixin-s'hi, senyores i senyors diputats, diu: «Els departaments de la Generalitat pagaran a les corporacions locals els imports i les taxes legalment...» Bé, jo sé perfectament, senyor Farrés, i molts de la cambra sabem, almenys els qui eren presents aquell dia, el

contrast d'opinions –diguem-ho així, suaument– intens que va fer vostè amb la senyora consellera, no directament amb la senyora consellera, sinó a través de la senyora consellera, amb un altre membre del Govern de la Generalitat, amb unes actuacions que, pel que sembla..., bé, no pel que sembla, amb tota certesa, vostè no hi està d'acord, en relació amb el municipi que vostè té molt a la vora del cor i molt a la vora de la seva persona. Però, bé, en definitiva, aquest és un problema que jo accepto, però que no és tema de resoldre a través d'un article de la Llei de pressupostos.

Fa una estona, després de crear o, millor dit, després de constituir –perquè la vam crear el dia 2– la Comissió d'Investigació sobre la Urbanització de la Riera de Sant Pere de Torelló, hi havia un periodista que em feia unes preguntes. Jo li deia: «Escolti, jo, el que no puc fer és com la constitució de Cadis, que deia: "Los españoles serán buenos y benéficos".» És clar, això –amb perdó, senyor Farrés, si m'ho admet–, aquí, en certa manera és el que diu: «Els departaments de la Generalitat pagaran el que deuen.» Home, sí, però, és clar, no és matèria pressupostària, perquè és una obligació perfectament vàlida.

Passant a l'última d'aquest conjunt inicial, el que és l'article 1.*septies*, vostès diuen un altre tema, que ja sé que als ajuntaments, i no sols en una coloració majoritària del seu Grup, sinó fins i tot del nostre Grup, jo he sentit aquesta crítica, o sigui que li fan costat, a vostè, a nivell local, quan aquest article 1.*septies*, que vostè demana a través de l'esmena 10, diu: «Els departaments de la Generalitat s'abstindran de reclamar o demanar terrenys als ajuntaments...» Bé, això, potser des de la vessant municipal pot ser molt humà que no es tingui aquesta obligació; ara, des de la vessant de la Generalitat i des de la vessant del Parlament de Catalunya, o almenys a nosaltres ens ho sembla, les despeses d'inversió en construcció han d'estar perfectament justificades amb la disponibilitat d'un dret sobre el sòl. No es pot dir: «Escolti, doni'm diners perquè penso fer en un terreny, que no sé quin és ni sé si el tindrà o a quin preu el pagaré, perquè hi faré no sé què.» Potser seria una gran facilitat per als ajuntaments disposar ja d'una partida i després veurem ja si trobem un terreny, però des del punt de vista de l'Administració, des del punt de vista del Parlament i, fins i tot, des d'aquest punt de vista de control, de transparència, de participació del Parlament, que ens demanava el nostre comú amic, el senyor Fuentes, em sembla que poder constatar objectivament que existeixen unes escriptures, unes finques lliures de càrregues o unes càrregues determinades, em sembla que és molt positiu, i, per tant, tampoc estarem d'acord en aquest principi, que també és un principi d'intenció de voluntats, de dir: «s'abstindran de reclamar».

Molt bé, entrant en esmenes més pròpiament, tècnica-ment pressupostàries, vostè ha esmentat l'esmena 42. L'esmena 42 és la que demana que el Fons, el crèdit aquest que tant hem discutit, el 04.03.461.03, tingui el caràcter de crèdit ampliable. Això, d'acord amb el que ja s'ha establert i amb la filosofia que ja he explicat al senyor Fuentes i al senyor Ros, nosaltres entenem que seria una generació de

dèficit, no ja important, sinó enorme, perquè estem d'acord, malgrat la ironia que vostè ha fet sobre els candidats matiners, doncs..., aquí no es tracta de fer la guerra als matiners: aquí es tracta, com vostè apuntava, de resoldre el problema del món municipal, i aquí entre nosaltres tenim el president de l'Associació de Municipis que està totalment d'acord amb el que vostè diu; ara, això, els problemes aquests no passen racionalment per la declaració de caràcter ampliable d'aquesta partida. Per tant, ens hi oposarem.

A l'esmena 178, la següent que vostè ha invocat, fa referència al tema –ho torno a repetir– que la participació municipal en els Pressupostos de la Generalitat es distribuirà segons es determini reglamentàriament. És clar, en la línia aquesta de dir «la facilitat de la meua intervenció», perquè vostè va fer aquesta reivindicació quan encara no s'havia arribat a un acord amb un altre grup, és clar, en aquests moments jo crec que no té gaire sentit, perquè el criteri que actualment consta en el Dictamen –i després, en aquesta votació separada que vostè apuntava, veurem quin suport rebrà de la cambra–..., hi ha un apartat nou, l'apartat cinquè, en què explica com es farà això, i concretament acaba dient que la distribució d'aquesta participació s'acordarà pel Govern «previ informe de la Comissió de Govern Local de Catalunya». Vostè no sols no ho ignora, sinó que s'hi ha fet fort criticant o posant en dubte la capacitat d'aquesta Comissió d'incidir; però, bé, en definitiva, doncs, amb aquest redactat li hem de dir que no a la proposta alternativa que vostè fa, de fer-ho que es determini per reglament.

L'esmena 180 és una esmena que s'aparta una mica de tot això que hem debatut, i vostè, si no em falla la memòria, no n'ha parlat gens. Sí, és una esmena que vostè –o el seu Grup, perdó–ha presentat des de fa molts anys, que és aquella que els criteris de distribució, la distribució dels ajuts es faci, vostès demanen, «a proposta de la Comissió de Govern Local de Catalunya». Aleshores, només per al *Diari de Sessions*, diguem-ne, o per a l'acta corresponent, li haig de dir el que li dic sempre: vostè sap perfectament que a la Llei municipal de Catalunya, aprovada majoritàriament en aquesta cambra en el seu moment, l'article 176, apartat 1, lletra b, diu que «la Comissió té per missió estudiar i proposar criteris per a la distribució»; no, com vostè demana, que la distribució es faci a proposta de la Comissió de Govern. És clar, és realment, és un concepte molt diferent: no és el mateix que aquesta Comissió, per important que sigui, doni uns criteris, elevi unes propostes de distribució i que després el Govern faci l'aplicació d'aquests criteris, i una altra cosa –que és el que vostès demanen, i ho trobo molt legítim, que no comparteixo, per això, almenys des d'aquesta perspectiva que em trobo en aquests moments– que el Govern rebi de la Comissió de Govern Local de Catalunya un detall de com s'ha de fer la distribució. Que d'acord que és una proposta, però políticament reconeixera que hi hauria una erosió o hi podia haver una erosió important que el Govern s'apartés d'aquesta proposta concreta que fes la Comissió de Govern Local de Catalunya. I, per tant, com sempre, també –millor dit, com les anteriors ocasions– pensem votar-li de forma negativa.

Quant a l'esmena 182 i l'esmena 183, també torna a insistir, creant un nou article 20.bis.1 i article 20.bis.2, tornarà a regular des de la seva perspectiva, legítima però que no és la que hem seguit, no ja ni el text del Govern, ni el text que gràcies a la intervenció d'aquests dos grups, doncs, finalment té l'article 20. Per tant, tot això que vostè demana, que s'ampliï fins a una quantitat, que correspon al 2%..., vostè ja ha explicat la motivació, diguem-ne, política d'aquestes esmenes. Bé, jo no em sento representat, almenys jo personalment, per la Federació de Municipis i, per tant, no hi entro ni hi surto; no és un argument d'autoritat. Per mi, doncs, això no s'ajusta ni al text inicial, que ara ja no té cap finalitat, ni –que és allò important– al text actual, i, per tant, és lògic que li votem de forma negativa.

Quant a l'esmena 184 –ja vaig acabant, senyor president–, aquí, de fet, és un tema que a diversos llocs de l'articulat vostè crea un article 20.bis.3 –altres grups ho faran o ho han fet, ja ho discutirem també, en altres articles–, però que, en definitiva, a aquest tema dels tres punts d'interès a subvencionar, vostè s'hi ha referit molt de passada, però bé, en definitiva, és una esmena, i és una esmena molt correcta, però, és clar, vostè recordarà, sens dubte, que hi ha una Resolució del Parlament de Catalunya, la 101 d'aquesta legislatura, que sí que parla d'aquest tema, però ho lliga, i d'una forma molt vinculant, amb el fet que hi hagi també unes altres decisions a un altre nivell. I, per tant, avançar, suposar, per més que parli vostè de decidir o manar, què farà una altra administració, que crec que és una mica repatani donar sortida a aquest tema, malgrat tot el que s'ha dit del municipalisme de tothom..., doncs, avui dia no li podem admetre aquesta esmena 184.

I, finalment, l'esmena 276 i 277..., és clar, l'esmena 276 els atzars de les votacions fan que en certa manera sigui correcta, perquè, és clar –són les ironies del tràmit parlamentari–, vostè demana que una partida determinada es destinarà, fins a la quantitat de 3.088.093.283 pessetes, als consells comarcals, i la resta s'ha de destinar als ajuntaments de Catalunya. Això que..., la ironia fa que el que diu ara, o el que dirà aquesta partida a conseqüència del pacte sobre l'article 20, és efectivament això: que són 7.000 això i que els 3.000 i la resta fins a això. Però, és clar, allà diu: serà 3.088, vostè diu «fins a...» Per tant, per no repetir el tema als dos llocs i per no crear expectatives negatives que podrien suscitar-se..., ja sé que a mi m'han arribat informacions de preocupació de companys nostres en els consells comarcals, de dir que això és «fins a», doncs, per evitar aquests escrúpols o aquestes dificultats d'interpretació per part de membres dels consells comarcals, tampoc la hi acceptarem.

I, finalment, la 277, doncs, també és la mateixa qüestió, que per fer front a les partides destinades als ajuntaments, d'acord amb tal..., es farà una dotació d'aquest Fons, que ja és el que hem fet, no a la seva satisfacció –ho lamento–, però és el que hem aconseguit fer fins ara.

Per tots aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, anuncio que a aquestes dotze esmenes que ha defensat suara el senyor Farrés, en nom del seu Grup, en el

seu moment el nostre Grup hi votarà en contra, i, ja que ha sortit tant d'esquitllentes però de forma important, anunciar, evidentment, que, conjuntes o separades, destriades o no destriades les esmenes i l'article 20, nosaltres el votarem per coherència de la forma que hem anat sostenint; primer, de forma inicial i, després, amb les modificacions i pactes que hem adoptat, que hem assolit durant la negociació, durant la tramitació i elaboració d'aquest Projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 11, del Grup Parlamentari d'Iniciativa; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. També agruparia les esmenes 11 i 12 en aquest primer apartat, i la 68, 308 i 460.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: I en principi no m'estendré a manifestar la concordança en els objectius d'aquestes esmenes inicials perquè ja ho han dit prou els meus companys, tant en Roc com en Toni Farrés. Sí insistir que suposo que el ponent de Convergència i Unió ens tornarà a parlar que són principis, matèries o criteris conceptuals, inspiradors o filosòfics, que significa que això són formalismes, segons el Govern i, evidentment, la majoria de Convergència i Unió, que fins i tot es transformen en pura retòrica, si més no algunes vegades, fins i tot, amb banalitats, però que, evidentment, no compartim aquest punt de vista des del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per nosaltres, aquests, donat que la Llei de pressupostos és la principal llei que aprova el Parlament cada any, són aquests dos, com els anteriors, objectius o principis que haurien de ser –i, evidentment, no ho són– d'obligat compliment.

Tant l'esmena 11 com la 12 parlen de dues qüestions de les quals el futur Pla territorial general de Catalunya en fa una especial referència. Per una banda, parla de la necessitat del reequilibrament territorial i, per l'altra, d'un model de desenvolupament que sigui plenament sostenible. I aquestes dos són les dues qüestions que abordem tant en l'esmena 11 com en l'esmena 12.

I l'esmena 12, concretament, que parla del desenvolupament sostenible..., ja sé que se'ns pot dir que ja és l'objectiu que sempre es compleix, però el que està clar és que una cosa és la teòrica i l'altra cosa és la pràctica. I, d'exemples pràctics, en podríem citar molts, del que nosaltres entenem com a mínim impacte ambiental i, per tant, concordança en el desenvolupament sostenible, i la pràctica diària del Govern de la Generalitat no és així. I com a exemples tenim moltes, moltes..., en citaré només tres, d'algunes recents respostes que hem tingut del mateix Govern. Un restaurant i àrea esportiva a Camarasa que se'ns diu que està a cinquanta centímetres per sobre de la línia protegida i que aquesta línia protegida es va demostrar als aiguats recents que no era tal, sinó que la línia aquesta dels cinquanta centímetres, que era a més aproximativa, no era esta, sinó que era bastant per sobre i que, per tant, el restaurant està dintre d'una àrea protegida i s'ha fet un restaurant amb aquest criteri d'exculpació

o de donar mínima importància a una actuació urbanística. O un camí d'accés, que no és un camí d'accés, sinó que ja és una carretera, amb tota la seva amplada i amb tota la seva actuació de moviments de terres i de destrucció del paisatge, per a anar a Portainé, una estació d'esquí, al municipi de Rialp, també excusant-se que, com que no és un espai protegit, segur que no té problema, no té necessitat de fer un estudi d'impacte ambiental i que, per tant, allà es pot fer perfectament qualsevol camí i no cal aprofitar els camins que ja existeixen i que serien molt menys impactants des del punt de vista de respecte al medi. O també podríem parlar del control d'activitats extractives –n'hi ha molts casos– o industrials, i faré referència a una que ha sortit a la premsa fa molt pocs dies: el tema del control de l'activitat d'una incineradora, en principi de residus urbans, que és la incineradora Cirusa, del municipi de Tarragona, mancomunada entre diversos ajuntaments, en la qual es demostra, i sembla ser que és difícilment rebatible, que no s'ha fet una crema de residus urbans, sinó que, amb autorització o sense –això està per demostrar– de la Junta de Residus, allà el que es crema moltes vegades són residus de caràcter industrial, i no sempre assimilables a urbans. O també una altra polèmica que ha sortit en aquesta mateixa incineradora, de manca de control, per tant manca de preocupació en l'impacte de les activitats industrials, i és que les cendres d'aquesta incineradora haurien d'anar a l'abocador industrial de Pierola i, en canvi, s'aboquen al costat de la incineradora, o prop de la incineradora, a una antiga cantera, perquè així és més barat de transport i suposo que els beneficis són més clars per als explotadors d'aquesta incineradora.

Són exemples que cal posar una atenció més important dintre del que hauria de ser l'objectiu del desenvolupament sostenible, perquè, si no, el dia que aprovarem aquest Pla territorial general de Catalunya, un pla que avança amb tanta lentitud que des del moment que va sortir a la llum pública ja hem vist tres consellers diferents de Política Territorial i Obres Públiques –no sabem si el tercer serà el que l'aprovarà, o encara haurem de canviar-ne algun més–..., però que hauria de ser el document-marc de funcionament del Govern de la Generalitat i que segueix no sent vàlid perquè encara no està aprovat aquest futur pla.

I el Pla territorial té un altre tema important, que reiteradament se'ns diu que sempre s'hi treballa, que és el del reequilibrament territorial. I entenem que el reequilibrament territorial ha d'anar pensant bàsicament en les zones rurals, en les zones deprimides, en les comarques que tenen menys recursos utilitzables i que tenen més dificultats d'assentament de la població perquè no tenen llocs de treball directes o perquè tenen una qualitat de vida deficient.

I, com a exemples d'aquesta voluntat claríssima de reequilibrament territorial, en podríem citar dos, que són els motius de les tres esmenes que he agrupat junt amb aquestes. Per una banda, sabem que Agricultura pot fer molt en el tema del reequilibrament territorial, que algunes actuacions que haurien de ser prioritàries haurien de tindre una atenció específica per part del Departament, i, en canvi, enguany, no

sols no es contemplen partides ampliables en algunes de les actuacions prioritàries del Departament, sinó que algunes de les que ho eren ara ja no ho són. I d'aquí ve la nostra voluntat de dir, almenys en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, recuperar algunes de les partides que eren ampliables i ampliar algunes de les que, fruit de les circumstàncies especials d'enguany —per una banda, la sequera; per altra banda, els incendis, i, per altra banda, els aiguats—..., van fer que tinguéssim una necessitat de fer actuacions molt importants del Govern per compensar no sols materialment els danys físics, sinó també els danys que s'han produït en l'impacte que els incendis i els aiguats han produït en una població ja de per si amb escasses perspectives de futur. Per això vam plantejar que actuacions directes de reequilibrament territorial, com poden ser les actuacions de les comarques que estan incloses dins de l'objectiu 5.b, fossin ampliables en funció de les pròpies demandes de les zones o de les comarques de les localitats beneficiàries; que els crèdits de les necessitats derivades de l'execució de programes de desenvolupament rural en zones d'actuació, que estan en línia amb això, fossin també ampliables, com ja ho han sigut altres anys; que un dels elements fonamentals del desenvolupament rural, que és la potenciació del cooperativisme dins del Pla de reconversió i adaptació de les cooperatives agràries, sortís de l'encotillament dels 900 milions sistemàtics que posa la Conselleria cada any, i que, si les sol·licituds de les cooperatives de Catalunya s'adapten al Pla però superen aquests 900 milions, que no els escatimem i que fem possible aquesta millora del desenvolupament econòmic directe de les zones rurals. I, finalment, l'últim apartat d'aquest article a què feia referència era que, si hi ha unes mesures i uns programes de prevenció d'incendis i d'ordenació de boscos, que no estiguin limitats als 380 milions que el Govern destina per a això, perquè creiem que 380 milions són molt insuficients, manifestament insuficients per a compensar d'alguna manera les necessitats derivades d'aquests incendis i que, si més no, deixéssim les partides ampliables en funció dels estudis, en funció de les previsible actuacions, ja que això donaria també un marge millor de maniobra a aquesta Comissió que ha de començar a funcionar, Comissió d'Estudi de la Prevenció i l'Extinció d'Incendis, que esperem que tingui un funcionament efectiu però que, lògicament, el funcionament ha d'estar condicionat a la disponibilitat de recursos. Si no deixem ni una porta oberta perquè de les conclusions d'aquesta Comissió, si se'n dedueixen actuacions, puguin portar-se a terme pressupostàriament, difícilment podem treballar d'una manera molt engrescadora en la Comissió.

I les dues últimes esmenes, que també fan relació a la necessitat del reequilibrament territorial, són les referides a un exemple concret de treball pel reequilibrament territorial. Fa un any, pràcticament, uns dies menys o uns dies més, es va crear l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre, i l'Institut, evidentment, naixia, neix des d'un consens parlamentari, amb aquesta voluntat d'actuar directament sobre unes comarques, la majoria de les quals bastant

deprimides, entre les zones més deprimides de Catalunya, i dèiem que aquest Institut podria —podria— executar, gestionar i executar obres i actuacions dels departaments diferents de la Generalitat que estiguessin en concordança amb el que eren els objectius de desenvolupament de l'Institut. Doncs, bé, ens trobem amb un institut que l'únic que practica seria un concepte —jo diria— irònic o patètic de solidaritat, ja que té un pressupost d'uns 60 milions, quasi 61 milions de pessetes, que es distribueix solidàriament en parts iguals de 10.163.931 per a sis departaments, més ben dit per a cinc, que són el d'Agricultura, el de Comerç, Consum i Turisme, el de Governació, Medi Ambient i Indústria i Energia, i cinc pessetes més d'aquestes per al Departament de Política Territorial i Obres Públiques. És a dir que tots són iguals, i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, suposadament, perquè en tenen la presidència, tenen una major quota de solidaritat i hi posen un duro més —un duro més— que els anteriors. És un exemple prou curiós de per a què pot servir aquest Institut.

I quan després mirem en què utilitzaran aquests 61 milions, ens trobem que 14 són de sous —en números rodons—, 10 són de propi manteniment de l'edifici, 6 són de mobiliari i d'equipament d'oficina i els 30 restants són per a estudis i projectes. És a dir, capacitat d'actuació de l'Institut, capacitat d'actuació de l'Institut sobre el territori, zero; capacitat d'incidir sobre la necessitat del reequilibrament territorial i sobre el desenvolupament de les comarques, zero; 30 milions de pessetes només per a fer estudis, i res més previst als Pressupostos de la Generalitat.

Per això hem fet també l'esmena 308, en la qual el que plantejem és el que hauria de ser: hi ha una voluntat expressa del Govern d'autoritzar la delegació a l'Institut per a la gestió i l'execució dels projectes i de les actuacions del Govern que contribueixin a aconseguir els objectius de l'Institut. Què vol dir això? Que moltes de les actuacions disperses, descoordinades, no només de l'Institut de les Comarques de l'Ebre, sinó de molts llocs, que arriben a ser, fins i tot, contradictòries algunes actuacions d'un departament amb les de l'altre, que tot això fos coordinat des de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre i que fos gestionada la seva realització.

És perfectament possible, des del punt de vista legal, que —com he dit— algunes infraestructures, alguns serveis que implanta el Govern, alguns plans d'actuació específics, ja sigui plans d'actuació al delta, als ports, alguns a l'entorn del riu, ja sigui programes d'actuació comunitària, com poden ser aquests fons que arriben de la Comunitat Europea per a l'objectiu 2 d'una comarca, de les quatre que conformen les comarques de l'Ebre o de l'objectiu 5.b, o siguin altres programes propis o compartits, poguessin, en definitiva, ser gestionats per aquest Institut, de manera que realment s'anés a veure la utilitat d'un organisme creat amb una certa expectativa i una certa voluntat de col·laboració per part de tots els partits polítics i que complís, d'una manera satisfactòria, aquestes expectatives. No fer-ho significa anar esmoreint l'interès o la confiança dels ciutadans i significa, òbviament,

la buidesa en el plantejament aquest del reequilibrament territorial; treballem pel reequilibrament territorial, i ho justifica el Govern més de quatre vegades simplement amb dades estadístiques, que sempre són molt dubtoses en funció de com es poden manejar. I, com que no estem d'acord amb aquest principi que, quan entràvem a l'exèrcit, se'ns deia, «el valor, se le supone», vull dir, no se li suposa al Govern que actui ni amb voluntat de reequilibrament territorial ni amb voluntat de desenvolupament sostenible, i per això creiem que no és prou aquest principi inspirador filosòfic, sinó que creiem que ha de ser una actuació específica i clarificada dintre del que n'hem dit la Llei més important que aprova aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Sempre m'ha estat difícil fer tornos en contra a les argumentacions del senyor Gimeno, perquè, com que és un home que coneix els temes que planteja, resulta que no sols coneix la seva argumentació, sinó que, a més a més, sap —per raó lògica— l'argumentació que jo li donaré o que el meu company corresponent li donarà. Per tant, doncs, per això, la meua intervenció, senyor president, serà necessàriament breu, perquè pràcticament tot el que jo volia dir ja ho ha dit el senyor Gimeno, perquè sap perfectament quina és la posició nostra, perquè des d'una altra òptica..., ja no diré des d'una altra lògica, perquè la lògica és igual per a tothom, però des d'una altra òptica, sap el senyor Gimeno quin és el nostre posicionament.

Però, bé, en definitiva, en primer lloc el senyor Gimeno ha defensat l'esmena número 11, que és en aquesta línia que els seus companys l'han precedit defensant la creació de nous articles uns, en aquest cas, l'*octies*, en què, doncs, dintre d'aquesta línia filosòfica —ja m'ha dit que no podia ser filosòfica—, doncs, per tant, sap quina és la posició nostra. En definitiva, el text diu que el Govern vetllarà perquè la gestió pressupostària garanteixi l'equilibri territorial. És clar, per a nosaltres, a part de les consideracions, és una mica difícil que el Govern vetlli perquè la gestió pressupostària faci una cosa, perquè qui fa la gestió pressupostària és el Govern; per tant, no té massa sentit que el Govern vetlli per la gestió que fa ell. Una altra cosa seria, per exemple —i això és perfectament no solament vàlid, sinó que reglamentàriament tots hi estem obligats o hi estem cridats—, que el Parlament vetlléssim per la gestió que el Govern s'ajusti a això, i no cal dir-ho, perquè el senyor Gimeno ho farà de totes totes.

El senyor Gimeno ha fet una referència, per cert, a la Comissió d'Estudi sobre la millora de les lluites contra l'extinció d'incendis, i és veritat que en aquesta Comissió d'Estudi es podran fer moltes coses, però, és clar, el senyor Gimeno és molt humil —com sabem tots— i no s'ha permès parlar d'una altra comissió d'estudi, que, precisament, presideix ell, que també encaixa molt amb el tema, que és la del món rural: jo voldria aprofitar només per felicitar-lo, i espero que tots els seus coneixements els aporti a aquesta Comissió, i

que després la política és la política, els nostres companys presents en aquesta Comissió votaran el que convingui i el Govern farà el que cregui més oportú. Però, bé, en definitiva, doncs, el Govern no ha de vetllar per la gestió pressupostària, perquè la fa ell.

I un tema similar podríem dir en l'esmena següent, a l'article 1.*noviens*, perquè diu: «El Govern supervisarà perquè les actuacions que es deriven de l'execució del pressupost...», tornem a estar a les mateixes, a part d'un criteri general, etcètera, és clar, el Govern no és que supervisarà les actuacions, és que el Govern fa les actuacions. Tornem a estar en el mateix. Però bé, en definitiva, això ha donat peu que vostè ens plantegi una argumentació política, perfectament defensable, i que li ha permès a vostè fer unes consideracions crítiques o negatives sobre l'actuació dels departaments o dels ens administratius vinculats al món agrari o al món rural, i, per tant, ho respecto, però, bé, en definitiva, nosaltres no creiem adequat incorporar aquests textos programàtics al Projecte de Llei de pressupostos.

Quant a l'esmena 68, que és la següent que vostè ha defensat, l'esmena 68, és clar, sí, vostè s'hi ha referit bastant quan parlava dels objectius 5.b. És clar, aquí tornem a estar amb el tema important, en el sentit d'aquest article 6, que podríem dir, en paraules vulgars, que sempre ha fet set, encara que sigui el sis. Per què ha fet set? Perquè és una mecànica senzilla, possible, perquè és possible, i, sobretot, és molt viable políticament, perquè permet defensar qualsevol tema pressupostari al Ple, mentre que si es parla de temes de partides concretes, de creació de partides o modificació de dotació de partides, aquest tema mor en Comissió, i dissortadament, i no sé per què, els mitjans informatius tenen un interès perfectament descriptible pels treballs de la Comissió, i fins i tot jo diria també pels treballs del Ple, però bé, més encara pels treballs de la Comissió. Ara, estalviï'm, senyor Gimeno, tota aquesta explicació de l'austeritat, de Maastricht, de la limitació..., vostè m'haurà de reconèixer que en aquesta qüestió de les partides ampliables —i el senyor Alavedra ho va deixar ben clar, com en anys anteriors, però aquest any amb especial cura—, hi ha una quantitat d'extincions, de desaparicions, d'evitacions de partides ampliables, perquè tota partida ampliable que no vagi lligada amb una amplabilitat real de l'ingrés corresponent afecte a aquesta partida de despesa genera, òbviament, necessàriament, en principi, doncs, dèficit públic. Per tant, tots aquests crèdits que vostès demanen del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, els destinats als objectius 5.b, els crèdits 10.03.760.02, el 10.03.780.02, etcètera, tota una sèrie de crèdits que vostès citen, és clar, també, com abans explicava a algun dels seus companys: per part del Departament d'Agricultura, a bodes els convida vostè, eh?, ells encantats de la vida d'acceptar això, però saben, tenen un esperit de responsabilitat i saben que, això, no ho poden acceptar, perquè, a part que generaria unes expectatives possiblement desmesurades entre els potencials beneficiaris d'aquestes partides, significaria —com no m'he cansat de dir—, doncs, una situació de dèficit públic incompatible.

Per altra banda –i aquest és un tema que vostè ha plantejat anys anteriors–, el Departament –consultat, per part meua, el Departament– em diuen que al seu entendre totes aquestes partides, tenint en compte les sèries històriques dels darrers anys, de com s'ha mogut la dotació i com s'ha mogut l'ús que el món rural ha fet d'aquestes partides, la dotació actual, dintre, evidentment, d'aquesta austeritat, d'aquesta restricció, etcètera, és, ha estat suficient, i, per tant, doncs, tampoc la hi adoptarem.

Pel que fa a l'esmena 308, aquesta és una esmena que, més que naturalesa pressupostària, el que fa és donar unes atribucions a l'Institut de les Terres de l'Ebre –si no ho recordo malament–, efectivament, perquè parla d'una delegació del Govern a l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre de la gestió i l'execució d'una sèrie de coses. És clar, en principi, aquesta no és una matèria, almenys directament, pressupostària, i, com vostè sap –perquè va ser un dels autors de l'acord molt general que hi va haver sobre la creació d'aquest Institut amb la Llei corresponent, la Llei 12 de l'any 93, del 4 de novembre–, hi ha un article, l'article 3, que, molt detalladament, explica quines són les funcions de l'Institut, i, doncs, li ho refrescaré –ho sap perfectament, però potser de cara a algun senyor diputat o senyora diputada que no ho tingui fresc a la ment–, doncs, l'apartat a diu: «elaborar, avaluar, executar o impulsar plans de promoció»; l'apartat b diu: «assessorar i realitzar estudis i treballs tècnics sobre una sèrie de matèries»; l'apartat c diu: «fomentar la projecció de les comarques»; l'apartat d diu: «proposar actuacions»; l'apartat e diu: «adoptar mesures d'impuls i reforma»; l'apartat f diu: «potenciar i impulsar les accions de defensa dels ecosistemes», i l'apartat g diu: «qualsevol altre». Però, bé, en definitiva, directament, un òrgan de gestió, fonamentalment, no està pensat..., el senyor Gimeno diu que sí, deixi'm discrepar. Però bé, en definitiva, encara que tingués raó, que a través d'aquest apartat g, que diu: «qualsevol altra cosa, malgrat, etcètera», o, però, en alguna d'aquestes lletres que jo he llegit vostè entengui que té una missió executiva, en tot cas, el que no estaria previst i em sembla que no és adequat recollir en la Llei de pressupostos és una delegació del Govern per fer unes determinades feines amb un ens d'estudi com és l'Institut aquest. Bé, en tot cas, com dic, no em sembla adequat incorporar-ho a la Llei de pressupostos, amb independència que per acords polítics després aquest Institut faci aquestes feines o altres, i per tant ens oposarem a la seva adopció com a disposició addicional.

Finalment, comprendrà, senyor Gimeno, que no li faci el torn en contra de l'esmena 460, perquè aquesta és una esmena de totalitat de retorn del pressupost d'aquest organisme, i vostè sap perfectament que hi ha una altra esmena del Grup d'Esquerra Republicana, i encara una altra del Grup Socialista, i per tant, si vostè no hi té inconvenient, senyor Gimeno, quan arribin els debats de totalitat, quan arribem a aquest organisme, el meu company –perquè no seré jo, perquè nosaltres també, amb eficàcia i transparència, intentem distribuir les nostres feines–, no ho faré jo, però el meu

company intentarà replicar i contradir tota l'argumentació que vostè ha fet i les que suposo que els nostres adversaris socialistes i d'Esquerra Republicana faran, arribat el seu moment.

Per això, senyor president, anunciar, des d'ara... (*Remor de veus.*) Sí, sí, ja veurà com ens el faran; no coneix vostè la senyora Rosa Vandellòs.

Bé, per tant, doncs, senyor president, nosaltres anunciem que votarem en contra d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Gimeno i que, pel que fa a l'esmena 460, arribat el seu moment, ja es definirà el nostre company corresponent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 2 no té esmenes. Passem a l'única esmena que hi ha presentada a l'article 3, que és del Grup d'Iniciativa per Catalunya, la número 13. El senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, entrem ja, en el debat de Pressupostos, en aquells apartats que fan referència a les possibles modificacions pressupostàries, com després entrarem al capítol de les ampliacions de crèdit, en definitiva, a tots aquells instruments que, ben utilitzats, han de servir perquè el Pressupost, en la seva execució, es vagi adequant durant el transcurs de l'any a les necessitats, precisament, que vol anar a cobrir, però que la pràctica ens ensenya que en molts casos aquesta via de les modificacions pressupostàries o de les ampliacions de crèdit, en fer-se, sobretot, sense el control i la participació del Parlament, el que fan és desvirtuar en molts casos el que nosaltres aquí aprovem.

El que pretenem en aquest cas no és, ni molt menys, anar a limitar o a reduir les facultats que es reconeixen al conseller per dictar les normes necessàries per modificar i seguir els crèdits del Servei Català de la Salut i les entitats gestores de la Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya, amb l'informe previ, segons correspongui, del conseller de Sanitat i Seguretat Social o del conseller de Benestar Social, sinó que el que demanem en aquest cas concret és que, d'aquestes modificacions, se'n doni compte trimestralment a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament. No pensem que en aquest cas sigui necessària l'autorització prèvia del Parlament, com sí que ho pensem en altres apartats que, per la seva importància, entenem que aquesta facultat de control de participació i d'impuls del Parlament s'ha d'expressar –hi insisteixo– amb l'autorització; no en aquest cas, on únicament el que nosaltres demanem és que se'n doni compte al Parlament per facilitar aquesta tasca de seguiment i per facilitar, sobretot, que l'execució del Pressupost compleixi aquestes finalitats que té i que no quedi desvirtuada en la seva aplicació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. És la primera esmena –de les quals, enguany haig de reconèixer que n'hi han menys que en anys anteriors– en el terreny de la in-

formació; potser aquella esmena global inicial que feia el senyor Roc Fuentes ja ve a substituir una mica, com a criteri general que es pretenia introduir, la menció constant de perdigonada a tots i cadascun dels temes i articles de la informació al Parlament.

Ara, òbviament, senyor Fuentes, el posicionament del nostre Grup és el que ha estat tradicional en aquesta matèria, tot i que vostè subratlla —i té tota la raó— que aquí no demana el dret de veto, no demana caràcters vinculants d'informes o coneixements: és purament coneixement. És clar, vostè sap perfectament que hi ha tota una pila de matèries, de canvis, d'actuacions, de modificacions pressupostàries que trimestralment el Govern fa arribar a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost; això, ja ho diu la Llei de finances públiques de Catalunya, i a això nosaltres ens remetem. També vostè sap perfectament que l'article 13 —si no ho recordo malament— del Reglament també preveu una àmplia possibilitat que des de no vostès sols, de tots nosaltres, el Grup de Convergència i Unió inclòs, puguem demanar aclariment, informació al Govern sobre matèries concretes. I, per tant, nosaltres ens oposem a ampliar aquest control, aquest coneixement que ja existeix; fins i tot, com és en aquest cas, no ja per un malentès secretisme o manca de transparència que vostè podria suposar, sinó per alentir el procediment, la tramitació pressupostària..., perquè, és clar, el senyor Curto fa senyals d'assentiment, suposo, a l'objeció del senyor Fuentes, i no a la meua defensa —cosa que em sorprendria—, però, bé, vostè haurà vist, senyor Roc Fuentes, i senyor Curto, que l'apartat segon d'aquest article..., fixin-se si ja comença a ser complicat, perquè qui autoritza a fer la normativa corresponent és el conseller d'Economia i Finances, i aleshores diu que cal l'informe previ o bé, segons la matèria, del conseller de Sanitat i Seguretat Social o del conseller de Benestar Social. Vol dir que això ja és molt complicat; només falta que, a sobre, hàgim d'informar el Parlament..., millor dit —perdó pel lapsus—, hagin d'informar el Parlament.

Per aquests motius, i sense més transcendència, senyor president, el nostre Grup, una vegada més, votarà en contra de l'adopció d'aquesta esmena a l'apartat segon de l'article 3 del capítol 2 de la Llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article quart. El Grup Socialista hi té sis esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, les sis esmenes, és a dir, les que porten el número 14, 17, 18, 22, 23 i 27, segons l'ordenació del Dictamen de Comissió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Bé, com ens recordava el senyor Fuentes, estem en el capítol segon, que és el que correspon al règim de les modificacions pressupostàries, un règim que tot sovint esdevé important perquè, a més a més..., o gairebé tan important com el mateix Pressupost en si mateix, de tal forma que, segons les autoritzacions que pugui tindre el Govern en aquest sentit, podria arribar a desvirtuar allò que

aquesta cambra està aprovant. Com que suposo que l'ànim de les senyores i els senyors diputats, fins i tot els de la majoria, no és aquest, sinó que és el de respectar el Pressupost i les línies que aquesta cambra aprova, nosaltres suggerim un conjunt d'esmenes que tendeixen que les modificacions que es puguin fer siguin modificacions que, des del nostre punt de vista, qualitativament tinguin més sentit i que, a més a més, estigui informada aquesta cambra.

En la número 14, entenem una nova redacció de l'article 4, apartat primer, amb la qual, essencialment, el que estem dient és que a un crèdit no se li pugui posar, treure, posar, treure, posar, treure diners; perquè, si vostès deixen la redacció tal com està en el 4.1, avui poden incrementar un crèdit, demà el poden decrementar, demà passat el poden tornar a apujar..., poden fer el que els sembli. Nosaltres diem que, quan a un crèdit se l'incrementi, aquest crèdit ja no se'l pugui reduir, o que, quan a un crèdit se'l redueixi, després no se'l pugui tornar a incrementar; que els crèdits no es converteixin en un objecte de treure i posar, ja que els diners i les partides pressupostàries han de ser quelcom més seriós que no pas un objecte d'aquest tipus. A més a més, això és tornar a una de les antigues redaccions de la Llei de finances públiques de Catalunya que sempre ens ha semblat més correcta que no pas la que vostès ens proposen.

En l'esmena número 17 diem que, bé, si entenem que les modificacions que es fan són modificacions de petit ordre, de relativa poca importància i que moltes vegades contribueixen a ajustar aquelles petites diferències que es poden produir en tota gestió pressupostària, no és d'això, evidentment, del que ens queixem, sinó que el que diem és que, quan aquestes modificacions siguin realment importants —i, en aquest cas, xifrem la importància en un 10% del crèdit total del Departament o organisme autònom corresponent—, diem que en aquest cas es demani un informe favorable a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament. I que entenem que està dintre de la lògica de la realitat, en la mesura que si aquest Parlament i les seves cambres..., i les seves comissions, perdó, aproven un pressupost, quan aquest pressupost es modifiqui de manera substancial, sembla també de la mateixa lògica, en el mateix sentit, que caldria que de nou aquest Parlament donés el seu vist-i-plau. És, al mateix temps, un respecte al fons de la llei i també un respecte a la forma, en tant que aquest Parlament estaria així assabentat. Ens sembla que són, aquestes, dues esmenes d'una lògica intrínseca en el seu mateix contingut, com diria el senyor Curto.

L'esmena número 18 és un criteri amb el qual nosaltres entenem, a l'article 4.2, a l'apartat d, que les transferències de crèdit corresponents al Departament de Benestar Social haurien de ser a sol·licitud d'aquest conseller, i no a sol·licitud del conseller d'Economia i Finances. Entenem que entre les competències de cada conselleria també hi ha d'haver aquesta regulació.

En l'esmena 22, entenem que les modificacions de l'apartat 3 de l'article 4, que diu que «el conseller d'Economia i Finances pot autoritzar, amb les úniques limitacions

que estableix l'apartat primer, totes les transferències de crèdit que vulgui...», és a dir, tornem a ser, segurament, en la mateixa història de l'esmena inicial que els he comentat, la que portava el número 14. Si no posem algun tipus de limitació a les transferències, pot ser un moviment d'anada i tornada amb el qual, realment, arribem a desvirtuar no solament el sentit del Pressupost, sinó segurament que també arribem a tornar boig el departament de comptabilitat de la Conselleria d'Economia i Finances, que en un moment determinat pot arribar a no saber on està. Entenem que hi ha d'haver unes limitacions, i, en tot cas, nosaltres proposem que es respectin les limitacions de l'article 42 del Decret legislatiu que publicava el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya.

A l'esmena 23, a l'article 4.4, proposem de nou que sigui una competència del Consell Executiu una de les modificacions que inicialment s'atribueix al conseller d'Economia; li donem nosaltres, en aquest cas, més importància.

I, finalment, en la modificació vuit, proposem l'addició d'un nou apartat a l'article 4, l'apartat número 8, que és l'article d'informació. Finalment, venim a dir allò de: «Miri, si no ens volen fer cas, si volen continuar fent i desfent el Pressupost sense que hi hagi cap tipus de control previ, i fins i tot atacant algunes de les normes de la lògica, des del nostre punt de vista, com a mínim, quan ho hagin fet, ens ho expliquen, ens expliquen quines modificacions han fet, quines són les que han formalitzat i, a més a més, el perquè», perquè el senyor Escudé podria caure en la temptació de dir-me que trimestralment ja ens envien un estat d'execució del Pressupost i que allí ja podem veure les altes i baixes acumulades que hi ha, podria caure en aquesta temptació. Suposo que no ho farà —com a mínim, en relació amb aquesta esmena—, perquè el que li demanem a més a més és que ens expliqui per què fan aquests canvis.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Vol fer el torn en contra ara, el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Sí...

El Sr. PRESIDENT: ...o a totes les de l'article? Com vulgui.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, potser queda més viu i àgil fer-ho un per un, perquè he observat, en general, que hi ha esmenes coincidents, evidentment, i fins i tot hi ha algun grup que té esmenes repetides, però, en general, em sembla que hi ha bastant diferenciació entre un grup i l'altre perquè el diputat o diputada que volgués, hipotèticament, seguir el debat pugui tenir una idea una mica clara del que estem discutint. I, per tant, si vostè no hi té inconvenient, faria el torn en contra de les esmenes del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. El senyor Martí Carnicer ha defensat sis esmenes, i intentaré contradir-les —en el sentit positiu de la qüestió, no per suscitar al·lusions per contradiccions— una per una.

L'esmena 14, a l'apartat primer de la Llei, és una esmena que el senyor Martí Carnicer sap que té un caràcter històric,

perquè fa molts anys que estem discutint la mateixa matèria. Nosaltres entenem, senyor Martí Carnicer —vostè ho sap perfectament—..., vostè ho ha dit: «això és tornar al text anterior». D'acord; és que a nosaltres ens sembla que el text anterior era innecessàriament restrictiu. Tot allò que nosaltres entenem que és lògic, intrínsec o extrínsec —segons el criteri del senyor Curto—, està recollit en el text actual que té l'article..., apartat primer; perquè, és clar, coses com que els crèdits nominatius no es puguin modificar, que els que tinguin..., faltaria més!, els temes de les partides que tinguin la naturalesa d'ampliables, que no es puguin minorar —lògicament, perquè llavors seria aquella... Vostè em sembla que encara no era diputat en aquella època, però en la primera legislatura hi havia una famosa «secció 19» que va ser batejada com «la bóta de Sant Ferriol» perquè ningú sabia ben bé què era, perquè era de «transferències pendants», i a través d'allò, quan un grup volia fer una esmena —que en aquella època es podia fer esmenes de partides de departaments, perquè aleshores es podien fer moltes coses que ara no es poden fer—, doncs, es recorria a aquesta. I, per tant, això seria una petita bóta de Sant Ferriol, acceptar que les partides ampliables es poguessin anar modificant. I això, senyor Martí Carnicer, vostè ho veu, aquest risc hi és perfectament alludit en el text actual.

I potser sí que l'única diferència està en aquest exemple que vostè esmentava, de partides que pugen i baixen. Això no crec —estic d'acord amb vostè— que sigui gaire útil ni gaire higiènicament comptable, però es pot donar, i a vegades es dona aquesta circumstància. L'exercici és llarg, els fets evolucionen i pot ser que una partida de la qual s'ha detret una quantitat per a una altra transferència que ens sembla més oportuna, doncs, pot ser que cap a finals d'exercici es plantegi una dificultat en aquell terreny que preveia que cobria la partida primera i que s'hagi modificat. Per tant, consultat el Departament i a la vista de l'experiència d'aquests darrers anys, que sembla que és positiu el manteniment del text aquest, diferent, del redactat de la legislació anterior, nosaltres ho mantindrem, igual com ho farem amb l'esmena lligada amb aquesta, la 22, que vostè també ha defensat, perquè vostè aquí fa una referència concreta al text refós de la Llei de finances, que és, precisament, el que no s'ajusta a l'article 4, i, per tant, és lògic que nosaltres no li acceptem aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 17, va lligada amb aquella referència que feia al senyor Fuentes, que deia: «Oh, escolti, és que quan hi hagi una variació de més d'un 10%, en aquest cas, doncs, és necessita amb caràcter previ l'informe favorable.» El senyor Roc Fuentes, amb tota la raó, ens deia que aquell cas concret no era d'aquests, però aquest cas sí que és la informació dura, en el sentit que es necessita l'aprovació prèvia del Parlament. Per tant, en aquesta línia d'oposició que ja he manifestat abans al senyor Roc Fuentes, nosaltres també ens hi oposarem.

Pel que fa a l'esmena 18, en què vostès demanen que hi hagi una sol·licitud prèvia del conseller de Benestar Social, aquesta és una situació atípica, perquè em sembla que seria

la primera vegada que el Grup Socialista demana que en una llei tan formal i tan important com la Llei de pressupostos es reconegui l'existència de l'honorable senyor conseller de Benestar Social. I per tant, consultat el Departament, que s'ha sentit molt afalagat, hi votarem positivament.

Aleshores, pel que fa a l'esmena 23... (*adreçant-se al conseller de Benestar Social*) —aquí present, que suposo que ni s'ha assabentat del tema que estàvem discutint—, bé, l'esmena 23 és una esmena que nosaltres no podem acceptar, senyor Martí Carnicer. Vostè sap el dret comparatiu; nosaltres entenem que el que fa aquesta disposició és que correspongui al conseller d'Economia i Finances i no al Govern en ple la traducció a nivell operatiu de la normativa estatal sobre competències que tenen els ministres en relació amb la Seguretat Social. Bé, vostè ho sap perfectament, però potser algun diputat o diputada no ho sap: l'article 69.5 de la Llei general pressupostària, en relació amb el Reial decret legislatiu 1091, de l'any 88, del 23 de setembre, una ordre del Ministeri d'Hisenda del 31 de juliol del 90, en el seu article 4.1, apartat 3, etcètera, doncs..., nosaltres entenem que no fem res més que allò que fora de Catalunya es considera normalitat i a nivell més modest, català, entenem també que és el ministre, en aquest cas el conseller d'Economia i Finances, qui ha de tenir aquesta competència d'autoritzar, i no que sigui el Govern.

I finalment, per l'esmena 27, malgrat l'alliçonament i l'advertiment constant que m'ha fet el senyor Martí Carnicer de no caure en la temptació de dir-li el que li diria, doncs, sí, ai las!, caic en la temptació i li dic, senyor Martí Carnicer, que l'argumentació és aquesta. Evidentment, vostè diu, i té raó, diu: «És que ja no sols demanem les xifres, sinó que demanem l'explicació.» Escolti, vostè, que oficiosament gestiona una oficina de control molt important, crec que té mitjans suficients per interpretar i conèixer —ja no cal dir vàlua personal—, per interpretar totes les xifres que li envia el Govern o que li deixi d'enviar el Govern, i no cal que, negre sobre blanc, li expliquin què vol dir, perquè vostè ho entén perfectament.

Per tant, senyor president, amb l'excepció, com apuntava, de l'esmena número 18 —i li pregaria, senyor president, que si tardéssim bastant a votar en prenguéssim nota molt concreta per evitar algun drama personal meu, que després de moltes hores de discussió m'oblidava de les esmenes que havia dit que sí—, que aquesta voldríem votar-la favorablement, les altres les votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Popular manté tres esmenes a aquest article quart. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Agruparia, com vostè molt bé ha dit, l'esmena número 15, la 21 i la 24, que fan referència a l'article 4 de la Llei de pressupostos.

L'honorable conseller d'Economia i Finances ens proposa en aquest article quart alteracions pressupostàries que vénen a modificar o poden modificar el criteri inicial del

Parlament de Catalunya. El Grup Popular creu que les transferències que d'alguna forma modifiquen els crèdits pressupostaris han de tenir naturalesa extraordinària o conjuntural en causes que siguin plenament justificades, perquè és evident que una llei que incorpora tot un article, el quart, destinat a transferències de crèdit amb unes limitacions tan concretes com escasses demostra quina és la intenció del Govern respecte al compliment dels crèdits inicials i quina ha sigut la intenció del Govern a l'hora de confeccionar i presentar els Pressupostos per al 1995. És un costum de Convergència i Unió que el Pressupost de la Generalitat es converteixi en un simple tràmit que el mateix Govern menysprea per sistema, a partir de quan l'execució i la liquidació no tenen res a veure amb aquelles xifres que el Parlament ha debatut o estem debatent i posteriorment aprovem o ha aprovat.

La mostra més lamentable d'aquest menyspreu sistemàtic del Govern és la desviació del pressupost. Citaré l'últim exercici tancat, el del 1993, amb un 8% de desviació, que és ni més ni menys una desviació de 150.000 milions de pessetes. Per això demanem que, quan es facin transferències de crèdit a partir del 10% de crèdit concedit als departaments corresponents, s'hi incorpori un informe favorable de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.

Enguany, el Grup Popular insistim una vegada més en la defensa de l'esmena de supressió del punt tercer de l'article quart, ja que contradiu i vulnera l'article 42 de la Llei de finances públiques de Catalunya, que limita les transferències de crèdit a —i llegeixo textualment— «les transferències que afectin els crèdits destinats a despeses de personal». En aquest debat veurem, com tots els anys, les contradiccions habituals en una sèrie d'articles, on ens diran des del Grup de vostès, de la majoria, que ja ho preveu la Llei de finances públiques de Catalunya en uns altres articles que són expressió literal d'aquesta Llei de finances de Catalunya, i en alguns altres articles, com aquest que estem defensant, s'oblida el Govern, voluntàriament, del rigor i els principis en què es fonamenten les finances públiques quan es refereix a la unitat de caixa, al pressupost anual, a la comptabilitat, al control i a la responsabilitat. És evident que l'aplicació i l'eficàcia d'aquests principis no és una norma de l'Administració pública catalana en tot allò que es refereix a les seves qüestions econòmiques i financeres, tal com es demostra en l'apartat quart de l'article 4, que intentem suprimir.

Per si de cas no fossin possibles els informes previs de la Comissió d'Economia i Finances, hem presentat l'esmena número 24, d'addició d'un nou apartat, el vuitè, per tal de poder aplicar un mínim de control parlamentari, consistent, aquest control, que el conseller d'Economia i Finances informi trimestralment davant la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament de Catalunya sobre les modificacions pressupostàries mitjançant la memòria corresponent. I amb aquests criteris, senyor president, acabo de donar per defensades aquestes tres esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La senyora Montserrat ha defensat –si no ho he observat malament– les esmenes 15, 21 i 24. Pel que fa a l'esmena 15, és similar a la que ja hem debatut suara amb el senyor Martí Carnicer, i d'aquí a uns moments suposo que ho farem amb el representant del Grup d'Iniciativa, perquè el que pretén és que hi hagi un informe previ favorable de la Comissió d'Economia i Finances, també amb la limitació del 10%, o sigui que està en la línia idèntica, conceptual, amb un redactat una mica diferent, però la idea és la mateixa, de l'esmena que hem debatut. Per això no li sorprengui, senyora Montserrat, el nostre criteri negatiu.

Una vegada més, doncs, hem de dir que nosaltres entenem que el paper del Parlament és molt important, però fonamentalment, en la Llei de pressupostos, el que fa el Parlament és delegar en el Govern la instrumentació, la gestió, l'aplicació, la variació amb les condicions que diu el mateix text legal, i per això és tan important el text articulat, de l'aplicació del Pressupost de la Generalitat per a l'any 95; no posar-hi continuadament pals a les rodes dient: «No, i això, prèviament, m'ho has de venir a explicar, i jo t'ho haig d'aprovar.» Per tant, doncs, nosaltres no podem acceptar aquesta esmena per raons lògiques i de coherència amb les explicacions que he fet i faré a altres grups parlamentaris.

En relació amb l'esmena 21, és clar, vostè m'ha parlat, m'ha llegit la Llei de finances públiques. Aquest és un tema en què la Llei de finances públiques és un marc general, però precisament la Llei de pressupostos, des de sempre, per períodes anuals –a vegades es va repetint, a vegades s'ha canviat de criteri perquè s'ha vist que la modificació no era prou operativa–, es fan ajustaments, retocs al que diu la Llei, i una de les coses que es fa és aquí. Concretament, és clar, jo no comparo aquesta esmena amb el que diu la Llei de finances públiques, perquè parteixo de la base que precisament per això es modifica, sinó que la comparo amb la resta del mateix Projecte de Llei. Perquè, és clar, nosaltres tenim plena confiança amb el conseller d'Economia i Finances, però vostè n'hi té més. Sí, sí, el senyor conseller diu que no, però vostè, almenys, o el qui hagi presentat l'esmena, n'hi té més; perquè, és clar, si acceptéssim la supressió aquesta de dir: «No, no, el conseller, excepte les que afectin crèdits per a despeses de personal», vol dir que també ho podria fer, això, i, és clar, precisament, si vostè repassa no la Llei de finances públiques –hi insisteixo–, sinó el mateix text del Projecte de Llei, aquest article 4, l'apartat segon, lletra b, precisament diu que les transferències que afectin crèdits destinats a despeses del personal corresponen al Govern, no al conseller, sinó a proposta del conseller, però corresponen al Govern. Nosaltres entenem que, si suprimíem això, seria competència del conseller. Hi insisteixo, en aquesta línia de confiança mútua que tenim vers el conseller d'Economia i Finances, nosaltres entenem que és més útil aquest caràcter, que es reservi la facultat al Govern.

I finalment, per a l'esmena 24, és exactament la resposta –perquè exactament és el text– l'explicació que he fet al senyor Martí Carnicer. Potser vostès no tenen la dotació d'aparell tècnic-jurídic-comptable de què pot disposar el senyor Martí Carnicer, però vostès també tenen la intel·ligència, com a mínim, igual que el senyor Martí Carnicer, i també poden conèixer –com a mínim– perfectament i interpretar acuradament la documentació, que sí que arriba trimestralment, ja que vostès, el que ens demanen ara és una memòria justificativa. Per aquests motius, senyor president, també arribat el seu moment votarem en contra d'aquestes tres esmenes del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya manté tres esmenes en aquest article quart. Per defensar-les, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, he de començar dient que a partir d'aquest moment en mantindré dues, d'esmenes, perquè retiro l'esmena número 20, ja que, després de la modificació de la Llei en relació amb els serveis socials, pensem que aquesta esmena podria entrar en contradicció amb alguns dels aspectes de la mateixa Llei que hem aprovat en el Parlament, i a nosaltres, evidentment, no ens sap greu rectificar quan pensem que és bo per millorar el text dels Pressupostos.

Bé, he de dir que, de l'última intervenció del senyor Escudé, a mi m'ha quedat molt clara alguna cosa, que aquest matí, quan estàvem debatent els principis inspiradors del Pressupost, és a dir, el rigor, la transparència, l'austeritat, la participació del Parlament, semblava que a nivell conceptual podia haver-hi coincidències, però ara hem vist clarament que el que nosaltres considerem, i altres grups de la cambra, perquè hi ha una coincidència, en una esmena, molt evident, que és fer ús d'una tasca de control i de participació del Parlament en la gestió pressupostària, sobretot quan la importància de les partides pot arribar a desvirtuar el que s'aprova en aquest Parlament, això que per nosaltres és el compliment d'una funció del Parlament, pel senyor Escudé és posar pals a les rodes. Aquest és el concepte que té el senyor Escudé –jo crec que no ha de ser el concepte que tindrà tot el seu Grup, però en tot cas ell ho ha expressat clarament–, aquest és el concepte que té ell en relació amb la participació del Parlament en el compliment d'aquestes obligacions per part del Parlament. No deixa de ser –com he dit– simptomàtic que hi hagi, com a mínim, tres grups d'aquesta cambra que coincideixin en una esmena, o quatre grups d'aquesta cambra –perdó– que coincideixin en aquesta esmena, que és la de demanar que quan la quantia d'aquestes transferències sigui de tal entitat, de més del 10%, que pugui comportar efectivament modificacions que desvirtuin el contingut dels pressupostos aprovats, això requereixi l'autorització prèvia del Parlament. Insisteixo que això hauria de fer pensar a la majoria que, efectivament, és un bon instrument, que és un instrument perquè el Parlament participi

constructivament en l'execució, en el desenvolupament, en l'aplicació efectiva dels pressupostos i que negar-s'hi és menystenir les funcions i les tasques del Parlament, i això, malauradament, és el que fa, entenem que reiteradament, el Grup de la majoria.

La següent esmena que nosaltres mantenim és la que fa referència..., i ja sé que al senyor Escudé li semblarà reiterativa, però sí, efectivament, nosaltres i altres grups reiterarem la necessitat que el Parlament tingui coneixement de totes aquestes modificacions. I, per tant, l'altra esmena que mantenim és perquè s'informi detalladament, acuradament, el Parlament d'aquestes transferències de crèdit.

Aquestes són les nostres esmenes, que van en la línia d'aquells principis generals que hem defensat, que pensàvem que havien d'estar i pensem que han d'estar en els Pressupostos, però no únicament com una formulació genèrica de bona voluntat, sinó com un contingut específic, concret. Perquè hi ha una cosa en què sí que coincideixo amb el senyor Escudé: en la importància de l'articulat, en la importància que té precisament el text que aprovem, perquè, efectivament, en el text que aprovem delegarem més o menys en el Govern, i nosaltres volem que algunes d'aquestes facultats no quedin delegades, sinó que quedin en mans del Parlament com a organisme fonamental d'expressió de la sobirania popular.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair la retirada, per les raons que ha explicat el senyor Roc Fuentes, de l'esmena 20; encaixar disciplinadament el cop de pal que m'ha adreçat el senyor Roc Fuentes; però ell mateix... —no, no a les rodes, sinó a un altre indret, el cop de pal que m'ha donat el senyor Roc Fuentes—, però dir-li que precisament ell també, al final de la seva explicació, ha dit: «Perquè, és clar, aquí, les coses clares; aquí del que es tracta és de delegar més o menys en el Govern, i, com que nosaltres no tenim res a veure amb el Govern, no li volem delegar res.» Bé, això és un altre cop de pal...

Bé, aleshores, anant a les esmenes concretes, poca cosa hi puc afegir, perquè evidentment aquests són temes que en aquest cas són repetitius perquè, com apuntava ell mateix, són esmenes que també d'una manera o altra han sorgit per part o a instàncies d'altres grups. L'esmena 16 és la que insisteix en el tema de l'informe favorable previ; per això jo li deia: «Escolti, vostè el que vol és que el Govern tingui poca delegació.» Doncs, nosaltres creiem, tenim més confiança que vostè en el Govern i creiem que és bo que per a la bona gestió i la bona execució del Projecte de llei de pressupostos de l'any 95, de totes i cadascuna de les seves partides, el Govern tingui unes facilitats i tingui una flexibilitat major que el que diuen vostès.

Vostès..., tècnicament, aquesta esmena potser és millor que altres, perquè fins i tot preveuen el cas que el Parlament estigui de vacances o que estigui dissolt, perquè substitueixen la Comissió d'Economia —cosa que fan tots—, però a

més a més vostès la substitueixen per la Diputació Permanent. I, fins i tot, com el Grup Socialista, es limiten a acceptar que sigui el Departament, i no com el Grup Popular, que, en la seva línia d'estima per la persona del conseller d'Economia i Finances, demana que sigui el mateix conseller en persona que faci aquesta informació. Però, bé, en definitiva, la resposta és que trimestralment aquesta informació ja es dona.

I per l'esmena 25, doncs, exactament el mateix que he explicat al senyor Martí Carnicer i a la senyora Montserrat. L'esmena 25 és..., no idèntica, però pràcticament igual a l'esmena 24, del Grup Popular, i a l'esmena 27, del Grup Socialista. I, si jo li feia gestos, senyor Fuentes, dient que eren quatre i no tres, és perquè hi ha una esmena que suposo que ja tindrem l'ocasió de debatre, més dura encara que la de tots vostès, que demana que la informació sigui mensual. Però, bé, suposo que immediatament tindrem l'ocasió de comentar-la.

Per aquests motius, senyor president, lògicament, en coherència amb tot el que he manifestat, no sols en aquesta, sinó sobretot a les intervencions anteriors dels representants dels grups parlamentaris, nosaltres anunciarem el vot en contra de l'esmena 16 i la 25.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté dues esmenes en aquest article quart. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Nosaltres defensaríem, amb la modèstia del nostre verb, ja que, de fet, era el diputat senyor Xavier Bosch, avui absent d'aquí per una lleu indisposició —com diria el mestre Fabra, per una indisposició lleu—, algunes esmenes de l'àrea de Benestar Social, que serien exactament, si la presidència en vol prendre nota, l'esmena número 14... (*Pausa.*) Doncs, anàvem dient que defensaríem conjuntament l'esmena número 14, la 83, la 86... (*Pausa.*) De l'informe, sí... Jo estic informat i, en tot cas, dic el de l'informe; és la que m'havien passat a mi inicialment... Sí, home, la 19, perdó, la 19, la 83, la 86, la 146, la 148, la 254, la 268 i la 292, que tornem a dir que lamentem que aquesta indisposició lleu del nostre company no li permeti a ell de fer-ho amb el coneixement de causa...

Es tractava, en alguna d'aquestes esmenes, en síntesi, d'accelerar, per una banda, la descentralització dels serveis socials, les ajudes d'urgència social; per altra part, que constessin els projectes d'inversió en infraestructures no només sanitàries, sinó també en infraestructura de caràcter social; que constessin també en el text específic de la Llei esments concrets als beneficiaris del PIRMI; que, de la totalitat de cursos destinats a programes de formació ocupacional, un 75% fossin destinats, adreçats al col·lectiu de persones aturades, de persones desocupades; que, d'acord amb l'esperit d'una moció aprovada per aquest mateix Parlament, s'evités els retards en els pagaments de subvencions concedides a entitats que treballen en l'àmbit de la iniciativa social, de manera que fossin, aquestes entitats..., aquestes entitats no fossin les que habitualment, com acostuma a passar ara,

es veuen directament perjudicades com a entitats beneficiàries d'aquestes subvencions pel retard amb què aquestes subvencions són atorgades i concedides. I, finalment, proposàvem també una modificació de crèdit en el sentit d'anar cap a la creació d'una xarxa de centres d'acollida de malalts crònics invalidants menors de seixanta-cinc anys.

Aquestes eren les esmenes que, en tot cas, en tornarem a repetir la numeració, si és que cal... Ja està? (*Pausa.*) Doncs, ho deixem aquí.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Carod-Rovira, de l'esmena 26, què se n'ha fet?

El Sr. CAROD-ROVIRA: L'esmena 26 es manté, i la defensarà el senyor Joan Puigcercós, amb permís de la presidència.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, així, ara té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. L'esmena 26 fa referència al que han fet altres grups, i que ja ha matisat el senyor Escudé, del fet de les transferències de crèdit. Com han dit ja altres grups, nosaltres entenem la necessitat que si aquest Parlament té un instrument..., qualsevol Parlament fonamentat en la divisió de poders i fonamentat bàsicament en una estructura democràtica ha de tenir un instrument, que és el pressupost, que ha de determinar les prioritats polítiques, i en aquest cas econòmiques i d'inversió, de despesa per al proper curs. I entenem que a partir de les transferències de crèdit calia una eina de control, calia un mecanisme per aturar una hipotètica, que en aquest cas ja és real —l'hem vist l'any 93, l'any 92—, desviació en l'execució del pressupost. Una desviació que moltes vegades acaba i pot acabar desvirtuant els acords o la política marcada des del Parlament.

Hem dit reiteradament i ho vàrem dir també en l'esmena a la totalitat, de devolució dels Pressupostos d'enguany, la necessitat clara d'instrumentar un pressupost real, un pressupost que atengués les necessitats del ciutadà i, sobretot, que veiéssim que l'execució..., si més no, entenem que hi ha una part de desviació, però que aquesta execució no s'apartés dels seus designis. I també vàrem constatar el menyspreu sistemàtic que s'ha donat pel Grup de la majoria a l'hora de fer d'aquest Pressupost, en definitiva, no un instrument, sinó simplement un debat, un debat que és preceptiu però que no comporta un debat profund sobre les necessitats a l'hora d'invertir i a l'hora de gastar que té aquest país. És per aquesta raó que nosaltres creiem que és necessari donar compte de les diferents transferències de crèdit que s'han fet a nivell de Parlament i nosaltres dèiem mensualment. No entenem la necessitat de crear una Comissió d'Economia i Finances trimestralment, com demostraven altres grups, sinó que el de donar compte és un concepte més obert, que podria ser per escrit o que podria ser una referència de quines són les diferents transferències de crèdit que s'han operat en aquest moment.

Aquesta és la naturalesa d'aquesta esmena d'addició. Entenem la necessitat de no desvirtuar el Pressupost; això va

en detriment de l'autonomia i, en definitiva, de la sobirania d'aquest Parlament i també, ho repeteixo, com vàrem dir en el debat de política general, l'Administració de la Generalitat ha creat una inèrcia que arrossega el Govern. I, en aquest cas, aquesta mateixa inèrcia, la inèrcia d'una determinada despesa o d'alguns determinats vicis, és el que acaba arrossegant ja també el mateix Parlament per aquesta via, la via de les transferències de crèdit. Entenem, doncs, la necessitat de donar compte, en aquest aspecte, la necessitat que hi hagi una fiscalització per part del Parlament, que, en definitiva, és el poder legislatiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Té la paraula, per al torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Passaré a fer el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes: la 19, la 26, la 83, la 86, les 146, 148, 254, 268 i 292, que entre el senyor Carod-Rovira i el seu company han defensat en aquests moments.

Pel que fa a l'esmena 19, l'esmena 19 el que pretén és eliminar en les possibilitats de transferències la qüestió per descentralització i altres, eliminar l'autorització sobre el capítol primer, sobre personal. És clar, ens sembla, a diferència del que sembla opinar el senyor Carod-Rovira, o bé el seu company senyor Bosch —al qual li pregaria que transmetés el desig de restabliment immediat de la lleu dolença que l'afecta—..., però, és clar, la motivació que ens dóna per escrit el senyor Bosch o el Grup d'Esquerra Republicana precisament diu que cal accelerar la descentralització dels serveis socials; diu: «no limitant-la a només cert tipus de partides». És que nosaltres entenem que, tractant de descentralització i de desconcentració, òbviament la partida fonamental que pot ser objecte de transferències entre crèdits consignats a favor de la secció 41 i les altres aplicacions pressupostàries de la secció 20 són, precisament, les de personal, que és el que queda afectat per la descentralització i la desconcentració. Per això ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 26, ja ho he explicat abans, en certa manera ja hi he fet el torn en contra, però aquí crec que la nostra posició és major perquè aquí ja no és partir de l'acceptació que fan els altres grups que trimestralment es doni un informe —i a més a més es demana, doncs, una memòria justificativa o una compareixença del conseller—, sinó que aquí es demana que es faci mensualment. Això, senyor Puigcercós, ens sembla excessiu, i, per tant, ens limitarem al grau —que el senyor Roc Fuentes ja ha dit que no hi estava d'acord— de transparència que dóna de si l'articulat, tal com està previst en el Projecte de llei i, per tant, també hi votarem de forma negativa.

Pel que fa a l'esmena 83, és clar, vostès demanen, incideixen també en el que, si se'm permet, és aquesta cançó enfadada dels crèdits ampliables de l'article 6. Ja he fet prou consideracions sobre el que suposa la declaració d'ampliabilitat de les partides; però, bé, en definitiva, concretament d'aquesta partida que vostès diuen, la 41.35.480.06, he par-

lat amb els responsables de l'ICASS, els quals em diuen que la partida corresponent, la que vostès ara demanen que sigui ampliable, està establerta, no ja en funció d'aquella discussió, aquella picabaralla dialèctica que teníem abans, que si austeritat, que si restricció..., no, està establerta en funció de les realitats de «devengament» de liquidació de pagament d'aquestes necessitats d'assistència, d'ajudes d'urgència social en els darrers sis anys, i també se m'informa –i no sé si algú ho pot desmentir, espero que no– que mai s'ha negat una subvenció d'aquest tipus per insuficiència pressupostària; s'haurà negat per altres conceptes, però no per insuficiència pressupostària. Per tant, entenem que no és necessari... Bé, el senyor Pérez de Tudela diu que en coneix un cas; doncs, hi ha un cas que sí, però, en definitiva, per raons d'austeritat pressupostària, nosaltres també ens oposarem al caràcter ampliable d'aquesta partida de l'organisme Institut Català d'Assistència i Serveis Socials.

Pel que fa referència a l'esmena 86, que és que es vol suprimir l'apartat 6 d'aquest article, aquí es juga a la contra; aquí no es tracta –fixin-se bé, senyores i senyors diputats–..., el que demana Esquerra Republicana, com també en el seu moment veurem que demanarà –i discutirem– Iniciativa per Catalunya, és que una partida que és ampliable deixi de ser-ho, i és precisament la partida que rep els ingressos que produeixin a la tresoreria de la Generalitat els resultats de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Suposo que ja tindrem ocasió més endavant de parlar d'aquest tema, o, fins i tot, potser seria millor deixar-ho per al debat de totalitat, que també n'hi haurà, d'aquest organisme en el seu moment, però no pas aquí. Però, bé, en definitiva, vostès saben, senyors representants d'Esquerra Republicana, vostès saben que la legislació vigent preveu aquest mecanisme, i és lògic que mentre no desaparegués la Llei, doncs, que hi hagi un mecanisme reglamentari parlamentari pressupostari, en definitiva, per rebre aquests diners que «devengui» l'EAJA, i això és el que fa el caràcter ampliable d'aquest apartat 6 de l'article 6. Per tant, lògicament, també ens hi oposarem.

Passant a l'esmena següent que ha defensat el senyor Carod-Rovira, és la 146. Aquesta esmena, la veritat, senyor Carod-Rovira, és clar, vostè em dirà: «El meu company, el Bosch, és qui la va portar.» A mi em sembla que vostès hi tenen un error, perquè, és clar, vostès afegeixen una cosa sobre el PIRMI en un article, l'article 12, apartat segon, que no té res a veure amb el PIRMI; fa referència a l'execució anticipada de projectes d'inversió. Aleshores, amb independència del contingut en si, que no veiem per què les feines..., suposo que això deu anar a un altre apartat, que és un apartat que sempre hi fa oposició el Grup Parlamentari Popular, en el sentit que les obres que es facin, doncs, diu el Projecte de Llei de pressupostos que, preferentment, les facin els treballadors en atur no subsidiat, i, aleshores, m'imagino que vostès hi afegeixen «i els beneficiaris del PIRMI». Però, és clar, ara no m'ho faci dir, això apareix en un altre article –la senyora Montserrat ens podrà corregir–, però, evidentment, no apareix en l'article 12. I, per tant, doncs, per

aquests dos motius que he explicat, també votarem en contra d'aquesta esmena 146.

Pel que fa a l'esmena 148, haig de dir una cosa que crec que satisfarà el senyor Carod-Rovira: vostès, tots, coneixen –a part dels dots polítics, que no poso en dubte, evidentment, i que més aviat enalteixo, del senyor Carod-Rovira, dintre i fora del seu Grup Parlamentari–..., el senyor Carod-Rovira s'ha acreditat molt en aquest Parlament per l'enfocament *lingüístic* de les seves intervencions i ens ha donat a tots lliçons lingüístiques, molts hauríem d'aprendre de la seva puresa lingüística, i, bé, aleshores tinc la satisfacció de dir-li que aquesta esmena, que consisteix a afegir una paraula, per tant, és qüestió de paraules, doncs, la hi votarem favorablement (*veus de fons*) –quina introducció, eh?–, bé, perquè, en definitiva, com que l'article o l'apartat 3 d'aquest article fa referència al Departament de Sanitat i al Departament de Benestar Social, és clar, té tota la raó del món, vostè, senyor Carod-Rovira, o el seu company senyor Bosch, si és ell qui va veure-ho, va detectar la insuficiència, que, és clar, acaba parlant «d'infraestructures sanitàries», i és lògic que sigui «sanitàries o socials». I, per tant, la petició de vostè, l'acceptem amb molt de gust. (*Remor de veus.*)

Esmena 254... (*Pausa.*) És clar, senyores i senyors diputats, evidentment, aquesta agrupació d'esmenes agilita el debat, però també complica el debat, perquè anem d'Herodes a Pilat. L'esmena 254... (*Pausa.*) Ah, bé, l'esmena 254 és sobre els crèdits destinats a programes de formació ocupacional, que fan referència a una disposició addicional, l'onzena. Aleshores, el que diu l'esmena és que sigui un 50%..., perdó, el que diu el text, el Projecte de Llei, és que sigui un 50%, i l'esmena pretén que sigui el 75%. Bé, consultat el Departament de Treball, aquest em diu que l'establiment del 50%, com a mínim, és una mecànica fixada arreu d'Europa, és gairebé un principi internacional en relació amb aquest tema dels programes de formació ocupacional. En tot cas, si això pogués tranquil·litzar el Grup d'Esquerra Republicana, el Departament de Treball m'informa que els digui que, molt probablement, les previsions que fa el Departament per a l'ús d'aquesta partida pressupostària de l'any 95 és possible que arribi al 79,2% per a aquest tipus de col·lectiu; seria superior fins i tot. Però una cosa és una realitat en funció d'unes peticions i d'unes necessitats del moment i una altra cosa és, conceptualment, establir que aquesta tònica universal del 50% passés a ser el 75, i per això hi votarem també negativament.

Esmena 268. L'esmena 268 és el pagament de les subvencions. És clar, aquí el senyor Carod-Rovira s'hi ha referit, al pagament, al retard, perquè, és clar, tota la resta a què fem referència és a posar diners o no posar-los, treure'ls o fer una altra cosa. És clar, aquí la pega, a part que entenem que establir aquestes consideracions com a disposició addicional no s'adiu massa amb el contingut del pressupost, per a mi, per a mi en tot cas, per poder estudiar o poder tenir la temptació d'acceptar l'esmena, caldria que el Grup d'Esquerra Republicana ens hagués explicat quins són aquests mecanismes adients, perquè, és clar, l'Administració de la

Generalitat, com qualsevol altra Administració, cal suposar, en principi, que quan no paga o quan fa un retard en un pagament és perquè té atencions de tresoreria, i, per tant, pocs mecanismes..., és clar, potser això és una forma el·líptica d'introduir el tema de la independència i de la sobirania plena, però, bé, no crec que vagi tant per aquí la intencionalitat política d'Esquerra Republicana. Per tant, ja que no ens expliquen quins són aquests mecanismes adients, doncs, com que nosaltres creiem que no existeixen o que, bé, no se'ns expliquen, nosaltres hi votarem també en contra.

I, finalment, senyor president, l'esmena 292 és la petició que fa Esquerra Republicana d'una nova disposició addicional, que diu que, fent les oportunes modificacions de crèdit... —aquí sí que es demanen modificacions de crèdit; fixin-se, se'ns critica perquè el Govern té autoritat per fer modificacions de crèdit i ara, precisament, li demanem que es facin modificacions de crèdit—, bé, diu que es creï una xarxa de centres d'acollida de malalts crònics invalidants menors de seixanta-cinc anys. Aleshores, lògicament, qualsevol diputat i diputada que conegui suficientment el tan conegut i tan útil programa «Vida als anys» sap que aquest programa no fa excepcions per raó d'edat, i, per tant, en les partides pressupostàries que alimenten i animen l'aplicació d'aquest programa «Vida als anys» ja està previst també quan aquests malalts crònics invalidants siguin inferiors, tinguin una edat inferior a seixanta-cinc anys.

En definitiva, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, en virtut del que he explicat, el nostre Grup votaria en contra, arribat el seu moment, de totes aquestes esmenes, excepte aquella que he anotat prèviament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passarem a una sèrie de votacions. A fi de procedir en l'ordre que estima més adient la presidència, no es votarien ara les esmenes que fan referència a articles diferents dels cinc primers, que són els que hem debatut en profunditat. I en el seu moment, doncs, se sotmetran a votació aquestes.

En primer lloc, votarem l'esmena número 4, del Grup Popular, que pretén un article primer bis.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 35 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Ara votariem les esmenes que pretenen també articles primers bisos, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, conjuntament, llevat que algun portaveu en sollicités votació separada.

Doncs, conjuntament, les esmenes 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 37 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació els articles números 2 i 5, que no tenen cap esmena, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos articles han quedat aprovats per 96 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena número 13, que és l'única que hi ha a l'article tercer, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'article tercer, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació conjuntament les sis esmenes socialistes a l'article quart, llevat de votacions separades, a part de la número 18.

En primer lloc, votarem, doncs, l'esmena número 18, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 37 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes del Grup Popular a aquest article quart, que són les esmenes números 15, 24 i 21.

Vots a favor? (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Sí? Vol votació separada?

El Sr. FUENTES: De la 21, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, en primer lloc, votarem la 21.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 4 vots a favor, 65 en contra i 34 abstencions.

Ara es vota la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 39 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes a aquest article quart presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que són les números 16 i 25, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Se sotmeten ara a votació les dues esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que són la 19 i la 26.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 38 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara se sotmet a votació l'article quart, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Commemoració institucional de la proclamació de la Declaració Universal dels Drets Humans

Senyores diputades i senyors diputats, aquest Parlament en la seva primera legislatura va acordar que cada any es fes memòria de la proclamació per part de l'Assemblea General de les Nacions Unides de la Declaració Universal dels Drets Humans, esdevinguda el dia 10 de desembre de 1948, ara ha fet quaranta-sis anys.

En uns moments en què malauradament la violació d'aquests drets es produeix en diversos escenaris de la terra, en els quals no cessen els conflictes armats i persisteixen persecucions, tortures i segregacions per motius racials i ideològics, es fa més necessari que mai renovar la militància activa en pro de la vigència real dels esmentats drets per part de totes les forces polítiques representades en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1995 (Continuació)

Passem al debat de l'article sisè. Esmenes del Grup Popular: cinc esmenes, hi ha. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. *(Pausa. Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor. La senyora Montserrat pot començar.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes 28, 29, 30, 36 i 74, que fan referència a l'article 6.

Per tant, la primera esmena presentada a aquest article 6, relatiu als crèdits ampliables, intenta suprimir de l'apartat

primer la lletra c d'aquest article. Demostra, en primer lloc, que en política pressupostària el Govern de la Generalitat continua la seva visió particular respecte del que és una estratègia pressupostària; en segon terme, que no s'aplica cap criteri adequat respecte del que són els principis clàssics de la pressupostació, i, per últim, i com a conseqüència de tot això, un pressupost mal fet ens demostra absoluta inconsistència a l'hora de practicar un control en l'Administració dels fons públics; partides corresponents a despesa de funcionament que el Govern demana que puguin ser ampliades precisament perquè continuen fent servir la pràctica acostumada del sistema incremental sobre xifres de l'any anterior. Aquest és el resultat del Pressupost del Govern de la Generalitat, que, igual que el pressupost de 1994, inevitablement s'haurà d'acudir al crèdit extraordinari o al suplement de crèdit, i que en l'article 4, apartat segon, ja parla de modificacions pressupostàries des de la lletra a fins a la lletra d inclosa, perquè no s'han preocupat d'estudiar amb serietat, amb rigor, els motius que determinen els augments regulars de les partides corresponents al capítol 2.

En tot cas, l'absurd de l'increment sobre números de l'any anterior sempre seria menys criticable si en lloc d'orientar-se sobre quantitats pressupostades s'orientessin sobre pessetes liquidades en la previsió de liquidació que ha practicat el Govern, encara que, al mateix temps, al mateix apartat c, el seu redactat ja ens demostra que o no han tingut en compte la liquidació o que, la previsió de la liquidació inclosa, la menyspreen per una claríssima manca de precisió.

Entenem el Grup Popular que les desviacions sempre seran importants, perquè continuen confonent la simple previsió sobre antecedents pressupostaris en allò que hauria de ser una anàlisi molt aprofundida de partida per partida, de departament per departament, amb l'objecte d'optimitzar i frenar la despesa corrent.

Quant a les esmenes 29 i 30, que fan referència als recursos finalistes, la número 30 relacionada amb operacions financeres autoritzades, són esmenes de supressió, totes dues corresponents a crèdits ampliables. Una vegada més, ens veiem en l'obligació també –i així ho serà al llarg del debat– de posar de manifest les contradiccions i la utilització de la Llei de finances públiques de Catalunya, perquè mentre l'article 30, el que correspon als avals, que ja hi arribarem..., menyspreen aquesta llei en aquest article sisè, contemplant literalment l'article 16 de la Llei de finances públiques en un acte amb què volen aparentar transparència, rigor i legalitat. I el nostre Grup diu en aquest article sisè que no dubtem de la transparència, claredat, ni dubtem de la legalitat; del que sí que dubtem –i més endavant ho demostrarem– és del mètode comptable i del principi pressupostari que el Govern, any rere any, està utilitzant.

Un any més, i després de l'experiència de quinze pressupostos i de catorze liquidacions –que a qualsevol empresa o a qualsevol institució amb uns mínims d'ordre administratiu li servirien per obtenir comparacions interanuals i desviacions del pressupost–, un any més, segons el text articulat,

no sabem quins seran els recursos finalistes, no sabem quines operacions financeres hi haurà, quan al pressupost figuren límits autoritzats i, a sobre, encara demanen ampliació per a pagar interessos, ampliació per a pagar amortitzacions del principal i ampliació per a afrontar despeses diverses derivades de l'emissió del deute públic.

Aquí hem pogut comprovar que, en lloc d'elaborar els pressupostos basant-nos en uns objectius clars i en unes prioritats determinades, han formalitzat un pressupost carregat de contradiccions, de partides de dubtosa justificació i de promeses incomplertes; les més punyents, les del president de la Generalitat, i també les del conseller d'Economia i Finances.

Dono per defensades aquestes dues esmenes i passo, senyor president, a defensar l'esmena número 36, d'addició, a l'apartat cinquè de l'article 6, d'una nova lletra, que fa referència a la secció 02 del Departament de Presidència, corresponent a l'ajut al Tercer Món fins a assolir el 0,7% del Pressupost de la Generalitat.

El Grup de la majoria es pot alertar per la quantitat que suposa aquesta esmena. Voldria, senyores i senyors diputats, que veiessin en aquesta esmena l'esperit per aconseguir la màxima quantitat del nostre Pressupost per mostrar la solidaritat de Catalunya respecte a l'ajuda al desenvolupament del Tercer Món i que es gestiona, com vostès molt bé saben, mitjançant el Comissionat d'Afers Exteriors.

La creació pel Parlament de Catalunya de la Comissió sobre la Problemàtica del Tercer Món va ser una bona notícia per a les organitzacions no governamentals, però d'altra banda ens implica a tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra a treballar per aconseguir els ajuts necessaris i a contribuir a potenciar les organitzacions no governamentals i el Fons català per tal de millorar els enormes problemes del Tercer Món.

En algunes ocasions és llastimós comprovar que per millorar, canviar, rectificar accions de Govern siguin els ciutadans que amb la seva dinàmica de protesta mitjançant campanyes sensibilitzin per la seva moguda els governants. I així veiem com, per rectificar una corba en una carretera, s'han de produir accidents fins i tot mortals; com, per reivindicar una millora concreta en un traçat, es talli el trànsit en una carretera o autovia; o com, per demostrar un desacord unànime, varem viure les reivindicacions dels ciutadans de la Conca de Barberà en contra de la instal·lació —unilateralment decidida pel Govern— dels abocadors.

I així hem viscut ara l'acampada reivindicant el 0,7%. Avui dia, aquell 0,7 que fa menys de quinze anys ningú no sabia entre nosaltres què era, fora d'un petit nucli de persones, a hores d'ara forma part d'una preocupació ciutadana, de famílies, institucions, col·lectius i ajuntaments, i avui, en els Pressupostos que aquest Parlament estem debatent, estem immersos en aquesta problemàtica. No és una pèrdua de temps: és un reconeixement a la tasca ben feta de projectes, de debats, de gestions i accions innumbrables de gent que treballa i que col·labora en una tasca tan noble com aconseguir aportar ajut a qui ho necessita.

La història del 0,7, il·lustres senyores i senyors diputats, no és un símbol: és una llavor, és una eina de treball. Demanem des del Grup Popular al Grup de la majoria que intenti que puguem millorar substancialment la partida pressupostària destinada al Tercer Món per tal de millorar la seva situació.

Faig referència a les paraules que ens ha llançat el senyor Escudé referent al tema del 0,7, i, evidentment, senyor Escudé, en la seva intervenció anterior vostè ens ha dit que el senyor Codina intentaria connectar per trobar un ampli consens amb les diferents forces parlamentàries per tal que aquesta xifra primera, dels 450 milions destinats al 0,7, tingués un increment substancial, que en definitiva va en la línia que tots els grups polítics ens hem marcat en aquesta cambra. Sembla ser, per les petites converses que hem pogut tenir —dic «petites» per l'espai de temps, no per la importància d'aquestes—, que això anirà encaminat a poder obtenir més de 1.000 milions, en aquest cas 1.150 milions de pessetes, per a ajuda al Tercer Món. Per tant, a nosaltres ens seria un gran motiu de satisfacció que al final poguéssim haver-hi una esmena transaccional de tots els grups polítics d'aquesta cambra dirigida cap a aquesta qüestió.

I per acabar, senyor president, l'esmena número 77, referida també a l'article 6, apartat 5, la lletra k, és una esmena tècnica, que ja ho demostra en el seu redactat, que no m'hi explico més, ja que la dono per defensada.

Res més, i moltes gràcies, senyor president, esperant el suport de tots vostès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra d'aquest conjunt de cinc esmenes, les 28, 29, 30, 36 i 74, que ha dit primer la senyora Montserrat, no 77, que ha dit ara, perquè és del Grup Socialista, però, bé, bé, no, queda clar.

I també, en la mateixa línia del que deia la senyora Montserrat, a l'esmena 36 no hi faré un torn en contra perquè, com ja explicava, abans que a ningú, al senyor Roc Fuentes amb l'esmena 270, hi ha aquestes converses. Jo, com saben —estic intervenint constantment en aquest tema—, no hi he intervingut; la confiança total hi és, en el senyor Codina, i pel que m'explica, per les petites informacions fragmentàries que m'han arribat, sembla que hi ha possibilitat d'arribar a un acord, però, bé, tot això ja es veurà al seu moment i, per tant, també demanaria que, en tot cas, aquesta esmena 36, la seva votació quedés aparcada fins arribar, si és possible, i ho desitgem tots, a un acord entre tots els grups en aquesta matèria.

Bé, quant a la resta, a l'esmena 28 i a l'esmena 29, són esmenes que podria considerar jo com a velles conegudes, perquè fa molts anys —molts anys— que el senyor Josep Curto me les defensava; jo, que sóc persona fonamentalment optimista, voldria veure si sóc capaç de convèncer la senyora Montserrat, ja que el senyor Curto és de pedra picada i no hi ha res a fer. Perquè, és clar, a nosaltres ens sembla, senyora Montserrat, que aquesta lletra c de l'apartat primer de

l'article 6 és de lògica pura, perquè, és clar, aquí es tracta..., aquest text diu que aquelles partides de despeses que van lligades a serveis pels quals s'exigeixen taxes, exempcions parafiscals, cànons o preus, siguin ampliables. I dic que a nosaltres ens sembla que és de lògica pura perquè, és clar, és precisament allò que és més ampliable de tot, és allò que va vinculat a uns ingressos variables. Jo li posava al senyor Curto, i em permetré presentar-l'hi també a vostè, l'argument, que utilitzava de forma clàssica, de les fotocòpies o dels certificats: qualsevol ciutadà pot anar a una oficina pública i demanar còpia d'un document, molt bé, i paga una taxa, i hi ha una partida prevista que es cobrarà per taxes ics, que en aquest cas és el que es va recaptar l'any passat més un 3,5%; aquesta és la previsió que hi ha a les partides corresponents. Aleshores, imaginem-nos —ara som el dia 20 de desembre— que arribés un ciutadà a una oficina de qualsevol administració de la Generalitat i li diguessin, «Ah, ho sentim», millor dit, «ho lamentem» —siguem puristes, com ens demana el senyor Carod-Rovira—, «ho lamentem, ho sentim i ho lamentem, però resulta que la partida..., han tingut tant d'èxit aquestes peticions de fotocòpies, que ja s'ha cobert, s'ha gastat tot el que estava previst, i ara jo no li puc fer la fotocòpia; vostè no pagui, perquè jo no li ho puc admetre.» És clar, això seria el que passaria si acceptéssim la seva esmena, dient que aquesta no és ampliable.

A la següent, jo normalment..., no, normalment, al senyor Curto les hi agrupava totes dues; a vostè, per qui tinc més especial simpatia que pel senyor Curto, tot i que n'hi tinc molta, doncs, li donaré un argument addicional. (*Remor de veus.*) Perquè, és clar, aquesta esmena 29, senyora Montserrat, fa referència a les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o anàleg. Jo li posaré un exemple que aquest matí jo em plantejava mentre venia cap al Parlament, utilitzant els serveis dels trens de la Generalitat, pensava, «si accepto l'esmena de la senyora Montserrat, igual em trobo, en tornar aquesta nit, que no em deixen pujar al tren, perquè hi ha tanta gent, afortunadament, que viatja en els trens de la Generalitat de Catalunya —tot esperant la supressió de la segona classe, que van aconseguir el senyor Farrés i el senyor Roc Fuentes—, que resulta que el bitlletatge ha cobert ja l'estat de despeses que hi havia previst» i, per tant... (*veus de fons*), o sí, però, senyora Martí, jo no en trec res, que em diguin que torni l'any que ve a viatjar en els trens de la Generalitat: jo haig de tornar a casa avui, dintre de l'any 94. Per tant, doncs, si no fos ampliable aquesta partida, senyora Montserrat, jo i molts altres viatgers —no ho faci per mi, però faci-ho pels altres viatgers— podríem trobar-nos que no podríem viatjar pagant un preu d'un bitllet, perquè l'èxit, diguem-ne, ha mort l'empresa. Per desgràcia, crec que aquest no és el cas, però, bé, podria, almenys conceptualment, donar-se, i, per tant, també, com tots els anys —bromes a part, senyora Montserrat—, nosaltres votarem en contra, també, d'aquesta esmena 29.

Esmena 30. Bé, aquesta és una qüestió que potser altres anys hi ha hagut més foc —veurem el foc que falta posar-hi, perquè encara hi ha altres grups que han d'intervenir en

aquest tema—, és la famosa qüestió d'interessos, amortitzacions i, sobretot, menyscapes en temes de crèdits avalats. És clar, aleshores, a nosaltres ens sembla —i així també ho direm després als altres grups, òbviament— que és una partida que necessàriament ha de ser ampliable, perquè a hores d'ara no sabem què passarà amb els crèdits avalats per la Generalitat el dia de demà. Nosaltres desitjaríem que no s'hagués d'abonar cap càrrega a càrrec de la Generalitat —el senyor Curto i el senyor Farrés fan comentaris que sembla que són adversos a aquest criteri que jo tinc tan favorable—, però, bé, en definitiva, com a persones prudents que som tots hem de tenir previst que la partida concreta i inclosa en el Departament adequat ha de ser ampliable, perquè també no podria ser que, davant d'un incompliment d'una obligació financera del Govern de la Generalitat..., què diria una entitat creditícia, què diria qui sigui si la Generalitat digués: «Doncs, miri, no puc pagar perquè no vam preveure que hi haguessin més fallides, més retards, més dificultats en els crèdits»? O bé, en el cas dels interessos, els interessos bancaris han anat pujant..., qui ens diu que d'aquí a ics temps pugen més del que es pot haver previst en la partida i ens tornéssim a trobar exactament igual? Per tant, doncs, tampoc li podem admetre aquesta esmena 30.

La 36 ja he comentat —i estic d'acord amb vostè i amb tots els altres— que, doncs, demanaria, senyor president, que en tot cas no es votés en aquest moment, si més no, i que es pogués arribar a un acord entre tots els grups, entre les quatre esmenes vives en aquest moment, en relació amb aquest famós tema del 0,7%.

I per acabar, senyor president, a l'esmena 74 deia la senyora Montserrat que és un tema tècnic, i efectivament podríem dir que és un tema tècnic, perquè, és clar, a mi també em va sobtar, eh?, senyora Montserrat, en llegir el text del Projecte de llei, quan parla d'una partida ampliable de Benestar Social en relació amb l'augment net d'infants tutelats, diu: «Sempre que no superin els mòduls unitaris de cost de l'any 95.» I és clar, de bursada dius: «Com pot ser els costos de l'any 95? Han de ser els del 94, i llavors veurem...» Però, és clar, un cop estudiat i sobretot —almenys en el meu cas— demanada informació al Departament corresponent, almenys a mi m'han convençut, i m'han convençut que ha de ser no el 94, sinó el 95, perquè, és clar, en tot cas, l'amplabilitat serà a finals de l'exercici del 95, perquè, és clar, els primers mesos, més o menys mesos, hi haurà partida, hi ha les partides corresponents a totes aquestes que se citen a la lletra k, i s'anirà pagant en funció d'aquesta dotació pressupostària, i pot ser que a final d'any s'escaigués que no hi hagués prou partida. El Departament considera que, en tot cas, això pot passar el darrer trimestre del 95, i aleshores es diu: «ampliable, sí, però amb condicions: quin ha estat el mòdul unitari que hem anat aplicant per pagar les subvencions durant tot l'any? Aquest? Bé, doncs, ampliïem amb el necessari perquè, en aquests mòduls, tot el que falti pagar s'ampliï.» I per això, doncs, no és, com pugui semblar, un error parlar de l'any 94.

Bé, en definitiva, doncs, senyor president, nosaltres –amb aquesta excepció, hi insisteixo, de l'article 36– votarem en contra del conjunt de les esmenes que ha defensat la senyora Montserrat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) El senyor Curto, per què demana la paraula?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, és que, com que, efectivament, nosaltres la presentàvem com a esmena tècnica, per si havia estat objecte d'un error, en vista de l'explicació del senyor Escudé, que no és un error, doncs, aquesta esmena queda retirada.

El Sr. PRESIDENT: La número...

El Sr. CURTO I CASADÓ: 74.

El Sr. PRESIDENT: 74. Molt bé, moltes gràcies. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té vint-i-dues esmenes a aquest article: per a la seva defensa...

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Les vint-i-dues, si vostè ho creu convenient..., no l'hi obligo.

El Sr. FARRÉS: Si m'ho permet la presidència, no agruparé les vint-i-dues, sinó que n'agruparé, en aquest cas i de moment, tres, que són la 31, la 78 i la 85, sens perjudici que posteriorment es puguin portar a terme altres agrupacions.

El Sr. PRESIDENT: 31, 78 i 85?

El Sr. FARRÉS: Això mateix.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Bé, senyores diputades i senyors diputats, ens trobem en l'article sisè que és un de l'articulat, dins l'articulat dels pressupostos, que expressa més clarament les prioritats que té l'equip de Govern, les prioritats que tenim també els grups de l'oposició i també criteris de rigor pressupostari, perquè l'article sisè, en parlar dels crèdits ampliables, comença fent unes referències i explicitant unes facultats de caràcter més general i, després, entra en partides diverses de diferents departaments, que estima el Projecte que han de ser ampliables. Jo no entraré en les partides que estima el Projecte que han de ser ampliables, i sobretot no entraré en aquelles que nosaltres entenem que s'han d'ampliar. Això, ho farem després, en altres agrupacions –hi insisteixo–, per donar una unitat temàtica més coherent a aquesta discussió.

§ Sí que ho faré, com he dit, agrupant aquestes tres esmenes que fan referència a qüestions generals, que són esmenes, com diria el senyor Escudé, recurrents, que són esmenes que hem presentat i que ens veiem en l'obligació de presentar també avui a aquests pressupostos –les hem presentat a pressupostos en anys anteriors–, perquè entenem que l'esmena 31, que fa referència a la supressió de la lletra b de l'apartat segon de l'article sisè, és a dir, els crèdits corresponents a interessos, amortitzacions i menyscapes en operacions de crèdits avalades, nosaltres entenem que aquest redactat, aquesta facultat, aquesta possibilitat que recull el text el que fa és introduir elements de discrecionalitat i en

molts casos d'arbitrarietat, alhora, i tenim, malauradament, experiència de l'atorgament, de la gestió i dels resultats dels crèdits avalats per la Generalitat que, malauradament, hi insisteixo, el que fan és confirmar el que nosaltres diem.

L'esmena 78 és una esmena pràcticament idèntica: una fa referència a les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial i financer; l'altra és a les despeses de diversos departaments. Per tant, l'argumentació és la mateixa, però sí que em volia estendre en l'esmena 85, encara que, naturalment, també ho intentaré amb brevetat, perquè és ni més ni menys que la supressió de l'apartat 6 de l'article sisè, en relació amb l'ampliació de crèdits de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, a partir dels ingressos de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. És clar, jo crec que això, encara que ho hem fet ja altres anys, val la pena d'explicar-ho, i explicar-ho reiteradament, perquè aquí sí que hi ha una concepció radicalment diferent del que han de ser els serveis socials, del que ha de ser l'atenció que ha de donar la Generalitat a aquests col·lectius, i de l'origen que han de tenir aquests diners, que han d'estar degudament pressupostats, que han d'estar degudament establerts en els Pressupostos, i que en cap cas, en cap cas, poden ser fruit de l'atzar, i en aquest cas es pretén que siguin fruit de l'atzar *stricto sensu*, perquè, en definitiva, es lliguen ni més ni menys que els ingressos que es puguin tenir derivats dels jocs i apostes. Jo crec que aquí el que es pretén són dues coses: en primer lloc, per una part, és un menysteniment dels mateixos serveis socials i, per una altra part, és un intent de rentar-nos una mica la consciència dient «home, estem fomentant el joc», no nosaltres, evidentment, el joc es fomenta des del Govern i des del Grup de la majoria, i ho dic clarament, perquè en els mitjans de comunicació públics, en la publicitat de la Generalitat, clarament es fomenta el joc. Això sí, fent la distinció entre la diferència del joc català i el joc espanyol, però, en qualsevol cas, el joc català, pel fet de ser català és un bon joc i es fomenta, però això suposo que crea mala consciència i aleshores es diu: «Sí, però, això, pensem que ho destinarem a obres benèfiques, ho destinarem als serveis socials.» Nosaltres pensem que aquest apartat dels Pressupostos, entre altres coses, conté aquests elements d'hipocresia social que nosaltres volem denunciar, que nosaltres volem rebutjar i, per tant, nosaltres presentem aquesta esmena. Per què? Perquè els pressupostos de serveis socials tinguin les dotacions que els corresponen, i els ingressos del joc –que hauria d'haver-hi, hi insisteixo, una política restrictiva quant a mitjans de comunicació, quant a publicitat, quant a explicar els perills que la ludopatia comporta per a la nostra societat–, en tot cas, haurien d'anar, genèricament, als Pressupostos de la Generalitat. No caure, hi insisteixo, en aquest parany que jo diria de «moralina», com he dit abans, d'intentar rentar la consciència, perquè s'està fent una tasca, des del nostre punt de vista, completament contrària als propòsits socials que hauria de tenir el Govern de la Generalitat en aquesta matèria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Senyor Escudé, per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa referència a l'esmena 31, és idèntica a l'esmena que fa molt poca estona ha defensat la senyora Montserrat, del Grup Popular. És l'esmena de supressió de l'apartat 2, lletra b, d'aquest article 6, i és el tema aquest, que ja entenc que políticament no se li vulgui donar suport, de les operacions d'impuls al procés productiu, a través de la garantia, sota la forma d'aval, de les activitats empresarials. Ara, si s'accepta el principi —com nosaltres acceptem—, és obvi que si hi ha alguna partida ampliable, justament qualificada, entre altres, és aquesta. Com explicava a la senyora Montserrat, és impossible, per endavant, és impossible de bell antuvi saber quina serà la sinistralitat d'aquests operacions financeres, i, per tant, encara que prudentment hi ha una partida que en funció de criteris històrics, en funció de volums, de previsions d'aval, etcètera, s'estableix, òbviament ningú pot garantir que aquesta situació econòmica que, malgrat els criteris de molta gent, creiem que existeix en el sentit d'una represa important de l'activitat econòmica, hi pot haver, fins i tot sectorialment o moltes vegades a nivell d'empreses concretes..., tots n'hem sentit parlar; el senyor Roc Fuentes i jo som habitants d'una ciutat que n'hem vist moltíssims casos d'aquests, que quan hi ha crisi hi ha empresa particular, individual, concreta, que guanya més diners que mai, i quan hi ha eufòria econòmica hi ha empreses que pleguen, perquè hi juguen molt també les activitats i les actituds i les capacitats, fins i tot, individuals. Per tant, és impossible programar amb exactitud quina serà la hipotètica necessitat d'aquesta dotació, i per això, com sempre, i per això també ens hi continuarem oposant. Cal que aquesta partida sigui ampliable.

A més, a diferència de l'esmena 78, que, com deia el senyor Fuentes, és similar a aquesta, a diversos departaments, o sigui, a la secció 21, mentre a l'esmena 78 l'aval és exclusivament o parla de menyscapes, aquí, a l'esmena 31, a la lletra b, es parla d'altres conceptes, que també ho comentàvem amb la senyora Montserrat, el tema de les variacions d'interessos, també és un tema, aquest, que ni tan sols està en funció... És clar, vostè ironitzava fa molta estona sobre la capacitat d'incidència que tenen Convergència i Unió i els seus dirigents a nivell de política en l'Estat, però, bé, en definitiva, si això fos cert, no crec que ni Convergència i Unió ni el Govern Socialista ni probablement tots els parlaments d'aquest país tindrien la capacitat d'incidir, perquè estem en una economia lliure, de tal forma que poguéssim programar i preveure exactament quina serà l'evolució dels nivells d'interessos bancaris. Es pot estimular, a través de macroeconomia, d'una sèrie de mesures, a través del Banc d'Espanya, etcètera, però, bé, en definitiva, no es pot fixar. Per tant, ningú pot dir formalment que les partides previstes, doncs, ja poden preveure amb tota seguretat, poden cobrir, amb tota seguretat, moviments a l'alça, que crec que, lògicament, després de la davallada constant que hi ha hagut en aquests darrers anys o en aquests darrers mesos en els tipus

mitjans d'interessos bancaris, ningú pot dir, raonablement, que això no es variarà a l'alça, durant l'exercici 95, i per això, doncs, cal fer-ho.

Insisteixo que aquest argument no em serveix per a la 78, d'acord, però per a la 31 sí, i per a la 78 és el tema dels menyscapes que li he explicat crec que suficientment i que en allò que calgui reproduïxo el que he dit prèviament a la senyora Montserrat i que m'imagino que molt aviat hauré de parlar amb el senyor Martí Carnicer o amb algun company del Grup Socialista, perquè tenen l'esmena 32, que diu exactament igual.

Bé, doncs, per acabar aquest conjunt de tres esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes, passem a la 85. La 85 és una esmena —i ell l'ha explicada amb tota claredat— d'oposició frontal política de molt de temps; ho comprenem, millor dit, ho coneixem perfectament, la seva filosofia no passa ni per aprofitar possibilísticament aquesta capacitat, ja que existeix un vici, el del joc —una altra vegada podríem dir el tabac—, doncs, que se'n pogués treure un fruit en benefici de determinats col·lectius, però, com li explicava fa ja una certa estona al senyor Carod-Rovira, en representació del seu company senyor Bosch, aquest és un tema que promoguin vostès una vegada més —perquè ja sé que ho han fet—, doncs, l'eliminació o la modificació de la normativa sobre l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, però no es pretengui, com recorde que es va fer al meu poble —o en el nostre poble, senyor Roc Fuentes—..., ciutat, bé, ciutat; el senyor Carod-Rovira, que ens va venir a veure amb els castellers, doncs, ens reconeix el caràcter de..., suposo que devia quedar bocabadat en veure l'esplèndida entrada de Terrassa, a diferència d'alguna urbs veïna...

Bé, aleshores, doncs, com deia..., sí, he perdut una mica el fil... Bé, doncs, és un tema que cal modificar el text de la Llei. Com deia, jo em vaig trobar que era membre d'un patronat municipal que en un moment determinat no va gaudir de la confiança de l'equip de govern i es va eliminar l'òrgan representatiu de la societat civil en el qual jo m'integrava a través del mecanisme clar i net de suprimir-ne el pressupost, i, aleshores, ningú va suprimir aquell patronat, però aquell patronat..., no un duro, que deia el senyor Víctor Gimeno, en aquell moment que ironitzava que el Departament..., és que no teníem ni cinc cèntims.

Bé, aquest no sembla que és el camí correcte —jo l'he experimentat en la meua pròpia carn—, i, per tant, m'oposaria sempre, amb totes les meves forces... Que es vol suprimir l'organisme? Discutim-ho, parlem-ho, pactem-ho i, si no és possible, cadascú es quedarà amb la seva idea. Ara, que no es faci a través de la via pressupostària. I, per tant, doncs, també ens oposarem, senyor president, a l'adopció d'aquesta esmena 85.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres de la tarda i set minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. La Mesa és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el conseller d'Economia i Finances.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Continuem amb les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya a l'article sisè. Serà l'esmena..., serà de la 40 endavant? (Pausa.) Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo, amb el permís de la Presidència, acumularé les esmenes 40, 49, 50, 53, 54 i 346.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FUENTES: Començo, efectivament, amb l'esmena número 40, en la qual nosaltres –a l'article 6; fem referència, per tant, a la possible ampliació de crèdits– demanem que sigui ampliable el crèdit de la CIRIT per a l'increment dels programes de recerca; la resta de les esmenes faran referència, com ja veurem, a Ensenyament.

En aquesta esmena, l'esmena 40, nosaltres demanem que aquesta partida sigui ampliable, tota vegada que dels pressupostos d'Universitats i Recerca, nosaltres ja hem presentat esmenes de devolució a la totalitat, perquè ens sembla que són absolutament insuficients i inadequats per complir els objectius que per nosaltres són prioritaris en aquest àmbit en aquest moment.

Pensem que en el nostre país..., i això ho hem debatut ja moltes vegades al llarg de l'any, però a l'hora del debat de pressupostos és absolutament imprescindible fer una recapitulació i un balanç d'aquestes discussions, perquè molt sovint parlem de la necessitat que sobretot la nostra capacitat productiva estigui al nivell dels països europeus més avançats, que nosaltres puguem ser un país competitiu, que tinguem, per tant, les dones i els homes degudament preparats per atendre aquests reptes. Això és un dels elements que es posen sobre la taula com a fonamentals en aquest procés de construcció europea. Nosaltres pensem que la formació i la recerca són absolutament imprescindibles, en primer lloc, per al ple desenvolupament de les persones en tots els camps i tots els àmbits, però també estaríem d'acord que aquesta visió possiblement més utilitarista també és, sens dubte, fonamental.

I, és clar, resulta que a l'hora de prendre mesures efectives per equiparar-nos als països europeus més avançats, aquestes mesures curiosament només es prenen, efectivament, en el camp de la flexibilització laboral, en el camp de la reducció de determinats drets socials, però no a l'hora d'anar –com després veurem–, a l'hora de millorar la nostra formació, l'ensenyament general, l'ensenyament professional, la formació universitària en tots els àmbits.

Insisteixo que en aquests aspectes sens dubte hi entrarem amb molta més profunditat quan tractem els apartats corresponents als departaments i les esmenes a la totalitat. Però, pel que fa referència –hi insisteixo– a la recerca, nosaltres hem contemplat amb preocupació l'escassíssim increment de la CIRIT, que en tot el seu pressupost augmenta un 3,68%, és a dir, molt menys del que augmenten el conjunt dels pressupostos –i l'augment dels pressupostos, i sobretot pel que fa referència a aquest àmbit, és migrat. Hem de dir, de passada, que l'àmbit universitari només s'augmenta un 1%, però aquí, en la CIRIT, s'augmenta un 3,68%, i els programes un 3,19%.

Les esmenes parcials que nosaltres varem presentar per millorar això ja per la via concreta de les partides annexes van ser rebutjades en comissió, però pensem que, com a mínim –com a mínim–, seria bo que aquestes partides quedessin obertes, que la possibilitat d'ampliar aquests crèdits es contemplés i, en conseqüència, pensem que és absolutament imprescindible que s'aprovi aquesta esmena en el camí, com he dit, d'assentar un mínim de bases per acostar-nos als països europeus més avançats. Podríem donar les xifres de recerca del nostre país i dels altres països europeus, però en qualsevol cas és evident que no arribem ni a la meitat de la mitjana dels països de la Unió Europea. Per tant, hi insisteixo, l'esmena 40 pensem que és absolutament imprescindible en aquest camí.

La resta de les esmenes que nosaltres defensem en aquest bloc, totes elles fan referència a partides absolutament imprescindibles per poder aplicar la LOGSE a Catalunya. Un diputat d'un altre grup de l'oposició, el senyor Bargalló, d'Esquerra Republicana de Catalunya, deia no fa gaires dies en aquest Ple que «home, aquí tenim dos camins: o posem més diners o oblidem-nos de la LOGSE». No sé si eren exactament aquestes les paraules, però en qualsevol cas em sembla que l'esperit i el sentit sí que era clar: nosaltres podem parlar de l'aplicació de la reforma a Catalunya, nosaltres podem pensar que en la LOGSE hi ha establerts, legalment, instruments suficients per aconseguir aquesta transformació de l'ensenyament a casa nostra, però si no hi ha la voluntat política i aquesta voluntat política no es tradueix també amb els mitjans adients, la veritat és que potser sí que val més que diguem les coses clarament i que renunciem i no ens trenquem més el cap amb la reforma educativa a Catalunya.

Nosaltres, que malgrat tot no volem perdre, encara, l'esperança que sigui possible aplicar la reforma a casa nostra; nosaltres, que no hem aconseguit que les nostres esmenes concretes que hem presentat, millorant i augmentant partides, s'admetessin en Comissió, sí que volem, com a mínim –sí que volem, com a mínim–, que s'augmentin les que fan referència a la formació, les subvencions a institucions i col·lectius d'ensenyants per a la formació, i també beques i ajuts per a la formació dels professors, que hem de recordar que aquestes partides en concret han patit, globalment, reduccions dràstiques en els Pressupostos d'aquest any. Sumades, han passat de 422 milions l'any passat a 322 aquest any

—en els Pressupostos que estem aprovant, evidentment, per a l'any vinent.

Nosaltres pensem, també, que és absolutament imprescindible garantir el condicionament d'espais i la preparació del professorat en l'aplicació de la reforma a Catalunya. Per això en l'esmena 50 demanem, també, que aquestes partides quedin obertes.

Hi ha un altre problema, que certament ha provocat ja debats en aquest Parlament, debats en comissió, perquè sens dubte ens enfrontem a concepcions polítiques diferents, jo diria que fins i tot oposades, i és el que fa referència a les llars d'infants.

Nosaltres hem dit, ho reiterem i ho reiterarem, que entenem que la LOGSE, en el seu article setè, estableix el caràcter no obligatori d'aquest ensenyament per als infants, i per tant per als pares, però sí que estableix l'obligatorietat que els poders públics posin a disposició dels infants el nombre de places públiques suficients per atendre la seva demanda. I això no es compleix, això no ho compleix el Govern de la Generalitat, i fins i tot el conseller va arribar a afirmar categòricament en una comissió que fins a l'any 2000 no es pensaven tirar endavant places públiques d'ensenyament per a infants de zero a tres anys.

Bé, és cert que això es cobreix, en part, per la iniciativa privada, per l'escola privada en aquest àmbit, i també els ajuntaments fan una funció de suplència, amb càrrec, en bona part, als seus propis recursos. Nosaltres pretenem que hi hagi, per tant..., que el crèdit corresponent als convenis amb les corporacions locals sigui una partida oberta, sigui una partida ampliable, a fi i efecte que es pugui arribar a acostar els ajuntaments al que els representa de despesa en relació amb les llars d'infants.

També nosaltres, en l'esmena 54, demanem que es pugui ampliar el crèdit corresponent a l'ajuda a la primera instal·lació d'alumnes que acaben formació professional de segon grau per accelerar els programes d'ocupació juvenil. És una partida que té una denominació realment important, però que ha passat d'una quantitat insignificant l'any 1994, que eren 3.750.000 pessetes, a una quantitat inexistent l'any 95, perquè ha passat a ser de 1.000 pessetes. Bé, en tot cas, encara que sigui de 1.000 pessetes, si realment —si realment— pensem que és necessari que el Govern de la Generalitat atengui aquesta necessitat, em sembla que és inimaginable que això es pugui cobrir amb aquestes quanties, ni la de l'any passat ni, per descomptat, tampoc la d'aquest any.

Finalment, nosaltres en l'esmena 346 demanem, en una disposició addicional, que dins de les previsions pressupostàries —com no podia ser d'altra manera, en aquest cas— el Govern tiri endavant un pla amb la cooperació dels ens locals per eradicar l'analfabetisme adult a Catalunya. És clar que, això, se'm pot dir que potser hauríem d'haver-ho debatut no en una esmena d'Ensenyament, sinó en una esmena de Benestar Social, tenint en compte la paradoxal situació en què es troba aquesta competència dins de l'organigrama del Govern de Catalunya, perquè això, realment, ja marca, i marca d'una manera molt clara, el caràcter que se li dona

des del Govern. Si considerem nosaltres que l'ensenyament d'adults, acabar amb l'analfabetisme a Catalunya, és una tasca purament i simplement benèfica, no és una obligació de primer ordre i, per tant, lligada a l'ensenyament, realment crec que difícilment podrem assolir aquests objectius amb la profunditat que des del nostre punt de vista requereixen.

Aquesta és una qüestió absolutament cabdal i és una qüestió absolutament cabdal, tal com dèiem abans, no únicament pel dret que tenen tots els ciutadans, d'acord amb el que preveu la Constitució, amb el que preveu l'Estatut i amb el que hem dit tots plegats, l'accés a l'educació, a la formació, a la cultura, que és, per nosaltres, el primer element, és a dir, el dret dels ciutadans..., però és que també, en una societat com la nostra, on hi ha xifres molt diverses, es mouen paràmetres diferents, perquè avui, a les portes del segle XXI, es fa difícil de poder delimitar, a vegades amb exactitud, què s'entén per analfabetisme. Què s'entén per analfabetisme? Purament i simplement la persona que no sap llegir ni escriure, en absolut? O hem de considerar l'analfabetisme tècnic? O hem de considerar aquelles persones que no tenen ni el certificat d'estudis primaris? O hem de considerar aquelles persones que poden ser capaces de llegir i escriure, però que no són capaces de copsar, d'entendre, per exemple, la informació que surt als diaris? És evident que podem agafar paràmetres diferents, però en qualsevol cas hi ha dades objectives, com és que el 60% dels ciutadans de Catalunya, amb una especial incidència, en aquest cas com en d'altres, malauradament, pel que fa referència a les dones, no arriba al graduat escolar. Hi ha percentatges importantíssims d'analfabetisme tècnic i hi ha gent que no sap, en absolut, llegir ni escriure, i es considera que és, com a mínim, del 15%.

En aquesta situació, realment, nosaltres podem dir amb el cor a la mà que som el país modern que moltes vegades ens enorgulleix?, el país culte, integrat a la Comunitat Europea, que vol ser, fins i tot, un dels quatre motors d'Europa? Nosaltres, sincerament, podem pensar en aquestes taxes de fracàs escolar tan importants —perquè això expressa en bona part percentatges de fracàs escolar—, nosaltres, sincerament, pensem que amb aquesta situació podem assolir aquests objectius de competitivitat, de formació, de preparació, d'equiparació amb altres països d'Europa? Nosaltres pensem, sincerament, que no, i nosaltres pensem que, com a mínim, en el moment que ens trobem del debat, en el moment que ens trobem de la discussió dels Pressupostos, és del tot imprescindible que, aquesta partida, la deixem oberta, que puguem ampliar, com he dit, aquests crèdits i, sobretot, en aquest cas, pel que fa referència a aquesta disposició addicional, que, si més no, el Govern de la Generalitat prengui aquest problema com a problema fonamental, elabori aquest pla i tiri endavant aquest esforç suplementari per anar avançant en la superació de l'analfabetisme a Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Passo immediatament a fer el torn en contra de les sis esmenes que ha defensat suara el senyor Roc Fuentes, i aprofito estar en l'ús de la paraula per manifestar ja que l'esmena número 40 és la que ha donat peu a la introducció de la intervenció del senyor Roc Fuentes, per dir-li, si m'ho permet, senyor president, que a mi em sembla que abans de l'esmena 40 n'hi ha alguna altra, per exemple, la 33 o la 35, socialista, que no ha estat debatuda, i, en ordre de prioritats, potser hauria de ser vista abans, però, bé, en definitiva, feina feta no té destorb.

Quant a l'esmena 40 –i és clar, en movem sempre, després de la pausa del matí, doncs, ens movem sempre, encara i durant molta estona, em temo, en l'article 6, de crèdits ampliables, doncs, en noves peticions de crèdits ampliables–, concretament, aquesta esmena 40, d'Iniciativa per Catalunya, demana que el crèdit destinat a la CIRIT per a l'increment de programes de recerca sigui declarat ampliable.

Bé, la nostra oposició s'inscriu, s'insereix dintre de l'argumentació que he donat..., abans parlava de la normalització lingüística, al matí, i ara parlem de la investigació. Realment, senyor Fuentes, té vostè tota la raó; no ja a nivell europeu, que vostè feia una sèrie d'allusions més aviat sarcàstiques al paper de Catalunya dintre del concert europeu. Dintre de l'Estat espanyol mateix, tots som conscients que les inversions o els ajuts dedicats a programes de recerca i investigació són dels més baixos; el cas de Catalunya, en tot cas, òbviament, està molt per sota de les necessitats, i més d'una comunitat com la nostra, que en ella hi tenen un pes fonamental i molt important, en tot cas, les activitats industrials, per no anar més lluny.

Però, bé, estem, com deia al matí, en un altre cas similar a la normalització lingüística. Com apuntava vostè, senyor Roc Fuentes, el president mateix s'ha omplert la boca permanentment d'aquest tema de la competitivitat; té vostè tota la raó del món. Jo recordo, fa molts anys, l'explicació que es donava quan l'Estat d'Israel guanyava permanentment totes les guerres amb els països àrabs veïns, i l'argumentació que es donava era que, a part de qualsevol altre element, l'element fonamental era aquest que diu vostè: la capacitat d'interpretació de la informació del ciutadà normal israelià, perquè quan, amb tots els respectes, un soldat de lleva, doncs, jordà o egipci havia de manejar sofisticats aparells de guerra de tipus, doncs, de tancs, d'armes infraroges, etcètera, no tenia capacitat, usualment, de fer-ho, i en canvi els israelians sí. Per tant, estem tots d'acord, crec, que la peça clau és la informació, la investigació, la recerca i el desenvolupament.

Ara, dintre de la línia que he explicat al matí, malgrat tot això en què estem totalment d'acord, doncs, les necessitats pressupostàries, aquesta austeritat que vostè qualifica de restricció..., però bé, diguem-ho com ho diguem, aquesta és trista però és una realitat, i per tant, doncs, nosaltres, tot i que, òbviament, dintre del Departament de Presidència, doncs, el Comissionat d'Universitats, per no anar més lluny, i altres persones tindrien una gran satisfacció política i personal de donar satisfacció a aquesta petició, no és possible,

no és viable perquè hi ha un grau de constricció, de limitació pressupostària important, i declarar ampliable aquesta partida, realment, seria un pou sense fons.

Pel que fa a l'esmena 49, és el mateix però dintre del Departament d'Ensenyament en relació amb una altra sèrie..., perdó, la 49, i ha defensat vostè la 48, però bé, l'argumentació és la mateixa... Ah, sí, perdó, ja està del matí perquè hi ha normalització lingüística: té tota la raó, senyor Fuentes. I senyor Farrés.

Bé, doncs, ja explicava al matí les limitacions pressupostàries existents, que les actuacions en aquest camp, segons m'informa, havent-li demanat aquesta explicació, el Departament d'Ensenyament..., consideren que estan dotades en el marc d'aquest àmbit de restricció important, doncs, de forma adequada. És clar, vostè, senyor Fuentes –i és molt lògic en el seu inseriment polític actual–, doncs, la crítica... No, no, actual i permanent; no, no, no és que evolucioni vostè. Hi ha altres persones que han evolucionat; vostè no ha evolucionat, en tot cas, el que ha evolucionat és la formació.

Bé, aleshores... –i no voldria entrar en polèmica política, eh?–, no, jo el que volia dir és que vostès..., la seva formació ha estat relativament o importantment contrària a tota una pila d'aspectes relacionats amb la LOGSE i, concretament, el tema de finançament. Nosaltres mateixos –o, millor dit, els nostres companys a les Corts Generals– en el seu moment ja vam lamentar, diguem-ne, les mancances d'aquesta Llei, que donava, establia i pactava –i nosaltres ho vam fer i no ens n'amaguem i hi estem d'acord– tota una sèrie d'aspectes que crec que modernitzen el sistema escolar, el sistema educatiu espanyol, però que té una mancança –tenia i té–, una mancança important, que és l'aspecte del finançament. I, òbviament, vostè coneix, només obrint la premsa, connectant els mitjans electrònics de comunicació, que des de fa molt temps, per raons òbvies pressupostàries d'escassetat de recursos, el Govern central, lògicament, raonadament, doncs, ofereix moltíssimes dificultats que avui per avui semblen gairebé insuperables a posar en solfa, tal com legalment hauria d'haver estat, tota aquesta implementació de la LOGSE.

Bé, i es fa el que es pot en la mesura de les possibilitats. Per tant, hi ha unes partides –vostès les citen– que tenen unes limitacions pressupostàries importants, i que això ens fa, malgrat tot el desig que tenim tots, suposo, i tota la resta de la cambra també, de tirar endavant com més aviat millor aquests compromisos..., doncs, avui per avui ens és impossible acceptar declarar ampliables aquestes partides, ja que les necessitats, només a nivell de Catalunya, són no ja de centenars de milions de pessetes, sinó potser, fins i tot, d'algun bilió de pessetes.

L'esmena 50, aquesta ja és una esmena més ideològica, diria jo, si m'ho permet, que no pas econòmica, perquè el que vostès pretenen –jo entenc– és variar una mica la finalitat de la partida corresponent; perquè, és clar, la finalitat del crèdit no és aquesta que vostè demana, el condicionament d'espais i la preparació de professorat en l'aplicació de reforma educativa de Catalunya. El condicionament d'espais,

almenys en tècnica pressupostària correcta, hauria de ser a través d'una partida de subvencions per inversió, o sigui, el capítol 7, i no en el capítol 4 com és, perquè és una subvenció per a concerts educatius.

És clar, evidentment, per a concerts educatius no cal que li digui –vostè ho sap perfectament– que aquests concerts educatius, òbviament, d'una manera o una altra en el sector privat, tenen uns mòduls que estan predeterminats, són diners, podríem dir –amb aquella frase clàssica que alguna vegada s'ha dit–, són saquets de diners amb una etiqueta que vénen amb càrrec al Pressupost de l'Estat, que tenen una destinació ben concreta i determinada i amb la qual nosaltres estem d'acord. És possible que el seu Grup, per raons ideològiques, no hi estigui d'acord, però nosaltres sí. I hi estiguem d'acord o no hi estiguem d'acord, en definitiva, són transferències de diners totalment finalistes i, per tant, van destinades –com dic– als mòduls econòmics dels concerts educatius, no a adequació d'espais. Per aquest motiu, aquí –hi insisteixo– no és tema de limitació pressupostària: és tema de modificació de la finalitat de la partida i, molt especialment, del finançament d'on procedeix la despesa corresponent.

Pel que fa a l'esmena 53, sobre el tema de les llars d'infants, aquí..., no ho sé, és una qüestió que hem debatut diversos anys. Òbviament, no sóc expert en res, i potser menys que en res ho sóc en temes educatius, però sempre he tingut la impressió –i no crec que ningú me l'hagi desmentida– que l'atenció a aquestes edats primerenques de la vida, quant al seu adoctrinament educatiu, a la LOGSE pràcticament hi són absents. Per tant, doncs, és clar, el que és difícil és que, si allò que amb caràcter obligatori la LOGSE preveu..., ja ha vist vostè i veiem tots les dificultats en alguns moments, com en aquests moments sembla que ho són, pràcticament insalvables, que a sobre hàgim de contemplar el finançament d'altres etapes de la vida infantil preeducativa –les llars d'infants que deia vostè– ens sembla molt fort. I vostè, és clar, deia: «Oh, és que el conseller va dir que fins a l'any 2000...» Sí, és que, evidentment, amb tota franquesa: la política del Departament prioritza aconseguir la gratuïtat del segon cicle a tot arreu; després ja anirem per aquests altres ensenyaments que no són obligatoris; ens sembla que seria incoherent que, si hi ha dificultats òbvies, objectives i notòries per a assegurar la gratuïtat i el compliment de totes les perspectives i totes les previsions de la LOGSE en l'ensenyament educatiu, diguem-ne, a partir dels sis anys, més raó de ser que no aboquéssim el carro, si és que poguéssim, en aquest tipus d'ensenyament que, avui per avui, és voluntari. I vostè parlava: «Oh!, és que hi ha el sector privat»; sí, hi ha el sector privat, però també hi ha el sector municipal, i vostè i jo som d'un municipi en què, amb moltes empentes i rodolons i amb molts d'ais i uis de l'equip de Govern, a Terrassa hi ha una bona tasca en aquest terreny a càrrec de l'Ajuntament, en molts casos, doncs, amb suport del Departament. Però, bé, en definitiva, aquesta és la situació, i, per tant, no entenem, més encara que en altres casos, que sigui viable declarar ampliable aquesta partida, que es limitaria, com sabem, a generar dèficit.

A continuació ve l'esmena 54. Lamento, senyor Roc Fuentes, que jo l'hagi desconcertat una mica amb la meua gesticulació, quan vostè parlava d'aquesta esmena, perquè, és clar, és que, de fet, quan vostè anava parlant: «És que la partida diu..., la partida...» Després, sí, després ja ha dit: «Oh, és que a la partida només hi ha 1.000 pessetes, una quantitat simbòlica.» És que això és el que volia dir... Fins al punt que vostè, fixi's que quan plantejaven l'esmena diuen «d'un nou paràgraf», perquè, és clar, evidentment, a efectes pràctics, baixar dels 3 milions o la quantitat que hi havia l'any passat a 1.000 pessetes simbòliques, realment és com desaparèixer totalment la partida; el que fa vostè no és ampliar-la, pràcticament és recrear-la. Ara, el nostre motiu d'oposició és en un sentit pràctic, ja que, com anem explicant, i em sembla que tothom hi estem d'acord, que ja existeixen unes grans dificultats als departaments, tots els departaments, i, per tant, també el Departament d'Ensenyament va fer un esforç extraordinari d'austeritat o de restricció, com vostè vulgui, doncs, aquesta partida és una partida que es prestava molt fàcilment a la retallada i per una raó molt senzilla: l'estadística que he aconseguit del Departament em diu que encara que és una –i estic d'acord amb vostè– finalitat positiva –jo tinc un fill que es troba en aquestes circumstàncies, i seria interessant aconseguir això–..., però, bé, en definitiva, em diu el Departament, potser amb una certa sorpresa que comparteixo amb vostè, que és que l'any 93 es van fer *tres* peticions, *tres* peticions d'acollir-se a aquesta partida, i que l'any 94 han estat *quatre* –*quatre*–, i encara una, per motius, diguem-ne, d'insuficiència de la petició, no ha pogut ser acceptada. Aleshores, és clar, el Departament diu: «Una partida que pràcticament no ha estat utilitzada, deixem-la en un mínim»; si després resulta que hi ha peticions dels sectors socials, de la societat civil, que demanen aquests ajuts per als alumnes que acaben formació professional de segon grau per accelerar els programes d'ocupació juvenil, vostè sap perfectament, des d'aquesta crítica, si vol, que ens ha fet constantment, i ens fan constantment altres grups, que el Govern, a través de les seves atribucions, que li donem a través d'aquest Projecte de llei, del text articulat, de fer transferències de crèdit..., havent-hi una partida oberta, simbòlica, de 1.000 pessetes, hi cabria perfectament la possibilitat d'aportar-hi diners. Que seria diferent del que demana vostè, perquè seria, almenys, una solució coherent amb l'afany d'austeritat, perquè dotar de més diners per transferència en un moment determinat aquesta partida voldria dir que baixarien d'un altre lloc, però hi hauria un reequilibrament de l'esforç d'austeritat de la Generalitat. En canvi, declarar-la ampliable, com demana vostè, voldria dir, evidentment, major dèficit.

Finalment, quant a l'esmena 346, és clar, vostè ha explicat que és el tema de l'analfabetisme; vostè té molta raó en aquest tema, a vostè l'he vist en diverses ocasions comentar aquesta qüestió: l'analfabetisme és una xacra important, sobretot si –com vostè deia bé– s'entén analfabetisme en un sentit molt ampli. Vostè parlava de «tècnic», jo en diria «funcional», però, bé, en definitiva diem el mateix. Què

s'entén per «analfabet»? Aquella persona que sap signar més o menys fàcilment el seu nom amb una signatura, o que movent els llavis sap entendre alguna cosa del que diu algun diari? Evidentment, si acceptem que això encara és analfabetisme, i efectivament, realment, ho és, hi ha una capacitat de lectura però sabem les tremendament espantoses estadístiques sobre l'ús que les persones alfabetitzades fan d'aquesta capacitat tremenda, extraordinària que té la persona humana de millorar el seu coneixement i d'enriquir-se espiritualment ella mateixa a través de la lectura, doncs, hi estaríem totalment d'acord. Ara, en definitiva, aquí, senyor Roc Fuentes, em sembla que no es tracta de fer més partides o de gastar més diners; jo crec que aquesta esmena –i la seva explicació m'ho ha deixat entendre–, em sembla, no és altra, a part de l'interès demostrable que vostè ha explicat sobre la lluita contra l'analfabetisme, per discutir el tema competencial entre departaments. Aquest és un tema que s'ha discutit molt, no ha passat any que no s'hagi discutit el perquè aquest tipus de formació postescolar estigui en mans del Departament de Benestar Social i no, com moltes vegades demanen, que torni al d'Ensenyament. Però bé, aquesta és una qüestió que s'ha dit sempre, i la realitat és que avui per avui, amb bon encert, o sense tant d'encert, o amb desencert total –no m'hi fico–, qui gestiona aquests programes és el Departament de Benestar Social. I aquests programes existeixen; seran insuficients, seran mal enfocats, seran el que voldran, però els programes existeixen. I per això, ja que el Departament m'informa que aquest programa des de l'any 93 existeix i es va desenvolupant i està dotat econòmicament amb unes partides mínimament satisfactòries, per tant, també votariem en contra que el Govern endegui un pla interdepartamental, perquè creu que ja està endegat a través d'aquesta actuació meritòria que es fa des del Departament de Benestar Social.

Per aquest motiu, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup, arribat el seu moment, votarà en contra d'aquest conjunt de sis esmenes que ha defensat el senyor Roc Fuentes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 32 i següents, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. En aquest torn defensaré la 32, la 33 i la 79, al mateix temps, senyor president, que li demano que la 37, que anirà en aquest capítol 6, no la sotmetem a debat, perquè seria una de les esmenes relacionades amb el 0,7%, que, en tot cas, entraria en el moment en què puguem entrar col·lectivament totes les esmenes del 0,7.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CARNICER: Bé, l'esmena 32 i l'esmena 79 són les que intenten reduir el caràcter de crèdit ampliable a determinades operacions de tipus financer, essencialment les relacionades, per una banda, amb els menyscapes i, per l'altra banda, amb interessos i amortitzacions d'operacions consignades en el Pressupost.

Aquest matí, el senyor Escudé, quan contestava altres esmenes del mateix tipus, ens deia que, bé, els menyscapes, no els podem preveure, però després, en canvi, s'agafava al caràcter històric de determinades partides per dir que aquell caràcter històric justificava l'import que s'hi posava.

Jo crec que el nostre Grup considerem que en determinades partides pressupostàries es posen els crèdits ampliables perquè així els permeten a vostès fer una pressupostació per sota del que seria lògic. Si analitzem històricament la pressupostació de les partides de menyscapte i després l'execució real, veurà vostè com històricament això passa. Però fins i tot anant a un exemple, crec, molt més clar: partida d'«Interessos de l'Institut Català de la Salut», 1.000 pessetes, si no mal recordo; «Autorització de crèdits de tresoreria per a l'Institut Català de la Salut», 20, 25.000 milions de pessetes. Bé, si en una operació de crèdit de tresoreria de 20, 25.000 milions de pessetes només pensem pagar 1.000 milions d'interessos, vol dir que no pensem fer-la servir; i, si no la pensem fer servir, per què l'autoritzem? Està clar que determinades partides estan en el Pressupost o estan concretament en l'article 6 perquè els permetin a vostès pressupostar-les per sota del que realment pensen gastar, i després això sí que fa dèficit. Entenem que hi ha partides que han d'estar en aquest article 6 –posteriorment algun dels meus companys sortirà a defensar alguna d'aquestes prioritats, que entenem que hi han de ser–, però també entenem que algunes d'elles podrien estar-hi, i nosaltres no ens oposariem que els interessos hi estiguessin, posem per cas, si hi hagués una pressupostació lògica. Però quan la pressupostació ha estat, en aquest cas concret que li dic, de 1.000 pessetes, doncs, no podem acceptar que es continuï mantenint aquesta partida com una partida ampliable. Per tant, l'esmena 32 i l'esmena 79, senyor president, van en aquest sentit.

L'esmena 33 és una matisació que vol fer el nostre Grup, que també ha fet sempre, però que, bé, que ha caigut en el sac dels oblidats o en el sac de les coses que no es veuen igual des de la majoria. Es preveu la possibilitat que hi hagi, que siguin considerats ampliables els interessos i les amortitzacions de principal derivades del deute.

Nosaltres entenem –amb els interessos ja hem manifestat el que pensàvem, abans– que en les amortitzacions de principal poden ser considerades ampliables les partides d'amortització de principal només en un cas concret, que és en el cas que hi hagi refinançament del deute. Evidentment, en aquest cas hi ha d'haver amortització anticipada del deute i posteriorment hi ha d'haver l'ampliació corresponent al capítol d'ingressos i de despeses per poder possibilitar aquesta amortització anticipada. Ara, si estem en un crèdit normal, o és que el senyor Escudé i el Govern pensen que en algun moment poden fer una amortització superior a la prevista en el pressupost, sense que això vulgui dir amortització anticipada del deute, refinançament del deute? Ens sembla que no. Per tant, deixar la partida d'amortització com una partida ampliable, ens torna a fer plantejar aquella hipòtesi que és que no estan ben calculades les amortitzacions. Nosaltres

entenem que sí, entenem que han d'estar ben calculades, entenem que el Govern les ha de calcular bé i que les deu haver calculat bé; per tant, proposem que el caràcter d'ampliable en relació amb l'amortització de determinats préstecs només ho sigui quan aquests préstecs siguin de refinançament del deute, i que en els altres casos no es pugui considerar partida ampliable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra de les esmenes 32, 33 i 79, perquè, com bé ha dit el senyor Martí Carnicer, la 37 és la tercera ja que veiem que guarda relació amb aquesta famosa temàtica possible, i sembla bastant avançat d'arribar a un acord entre tots els grups, almenys de forma molt majoritària, en relació amb l'aportació al concepte d'ajuda al Tercer Món.

Quant a les esmenes 32 i 79, que el senyor Martí Carnicer ha reconegut que en certa manera és la mateixa temàtica, jo no haig d'afegir-hi res, o pràcticament no hauria d'afegir res al que ja he dit a altres portaveus que han intervingut —pel Grup Popular, la senyora Montserrat; per Iniciativa per Catalunya, el senyor Roc Fuentes— quan s'ha plantejat aquesta qüestió, i, per tant, doncs, aquest tema del menyscapte em sembla que és lògic. Ara, aquí el senyor Martí Carnicer, pel que fa referència a aquesta qüestió, ha explicat, ha fet unes imputacions dient: «És que el Govern, no és que no sap què passarà, sinó que el Govern sap, almenys aproximadament, el que pot passar, i, com que preveu que serien unes xifres excessivament elevades, per això actua a la baixa i es cobreix amb l'excusa que és difícil o impossible, de bell antuvi, de conèixer el seu abast i contingut, declarar-la ampliable.» I el senyor Martí Carnicer, amb sorpresa i astorament meu, ha posat un exemple que em sembla que és el menys oportú, diria jo, des de la meua perspectiva, que és el tema de l'Institut Català de la Salut. És clar, el senyor Martí Carnicer coneix perfectament, com molts altres senyores i senyors diputats, que, si el sistema de finançament del nostre autogovern fa aigües per molts llocs, el lloc en què la incidència de l'allau d'aigües deficitàries que arriben al buc del vaixell es produeix, precisament, és el tema sanitari. Em sembla que tots estarem d'acord que allà on hi ha una situació més caòtica, contradictòria, imprevisible de finançament és en el sector sanitari. Vostè sap, senyor Martí Carnicer —no l'ofendré explicant-ho—, quina és la mecànica, viciosa totalment, del finançament de la Seguretat Social. És clar, aleshores no s'estranyi que es posi una partida purament simbòlica, perquè quan es fa una negociació i aquesta negociació es fa i es va fent, i no sols la negociació, sinó la negociació sobre l'aplicació dels acords anteriors, perquè —com ha explicat moltes vegades amb angoixa vital el senyor conseller de Sanitat— el problema no és ja de concepte, sinó d'aplicació del poc que existeix..., que els retards en la liquidació que correspon són extraordinaris, que esdevenen, quan és possible concretar-se, amb un retard d'anys i anys, que hi ha uns deutes extraordinaris, i per això vostè recordarà que

precisament per tresoreria hi ha una identificació del tema de sanitat, precisament per això. L'experiència, l'amarga experiència de la Seguretat Social ens ensenya que hem de ser molt previsors o, millor dit, ens diu —dit amb paraules més col·loquials— que no s'han d'ensenyar les cartes. Si nosaltres féssim unes previsions, immediatament, en el primer moment de negociació, vostès dirien: «Oh, escolti, és que vostès ja preveuen tal cosa i tal altra.» No, nosaltres no preveiem res, nosaltres el que volem és tot el que sap l'Administració central que, amb justícia, reclama la sanitat catalana. Se'm dirà: «Sí, hi ha hagut uns acords, satisfactoris parcialment, com tot acord, sobre percentatges, sobre mòduls, etcètera», però sempre quedarà una incògnita, suposant que tot això arribi a port, hi ha una incògnita que l'experiència històrica —vostè parlava de l'experiència històrica— ens ha demostrat que en aquestes matèries, com en d'altres, però en aquesta matèria segur, no n'hi ha prou amb pactar amb el senyor ministre: després falta que a nivell de funcionaris, a nivell de serveis de comptabilitat, a nivell de serveis hisendístics tot això es porti a la pràctica. Jo he vist, per la meua assistència com a convidat en les reunions del Consell Executiu, les moltes explicacions que el senyor conseller ha fet de retards totalment inexplicables, només perquè un alt funcionari —a vegades ja no és ni un director general— creu que ja no hi ha unes disponibilitats de tresoreria i allò que es deu a la Generalitat en el terreny sanitari es retarda. I, bé, la gran sort és poder negociar o renegociar per segona o tercera vegada el compliment d'uns acords que semblava que no tindrien cap problema. I això explica —em sembla a mi— el fet que realment, és clar, no té explicació una partida simbòlica com és aquesta. Però aquest no és el criteri general, evidentment.

Finalment, pel que fa a l'esmena diferenciada que ha explicat el senyor Martí Carnicer, la 32, és clar, nosaltres entenem que l'operació de refinançament és important, és la que s'utilitzarà més i s'utilitza més, històricament, en relació amb aquesta delegació o aquesta atribució que a través d'aquest apartat 3 es fa al Govern de la Generalitat, però que no sols és això, i que en tot cas, i precisament, hi insisteixo, perquè es parteix de la base que l'operació d'aquesta formalització de refinançament és l'usual, vostè haurà vist segurament que l'apartat 3 té un paràgraf final que explica amb detall en aquest cas què s'ha de fer, i que precisament vostès —si he entès l'esmena número 33—, tot això, ja ho suprimen i diuen: «Oh, no cal, perquè només volem parlar d'això», però és que es perd tota concreció de com ha de funcionar això. Bé, en definitiva, com també en els exercicis anteriors que s'ha plantejat aquesta qüestió, nosaltres entenem que no és bo limitar aquesta capacitat de només el refinançament i, per tant, mantindríem el text establert pel Projecte de Llei, i per tant, arribat el seu moment, a aquesta esmena 33, com a la 32 i la 79, hi votàrem de forma negativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 38, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CARNICER: Senyor president, la 35, del Grup Socialista, està pendent de debat.

El Sr. PRESIDENT: Sí? *(Pausa.)* Doncs, perdoni. Senyor...

El Sr. CARNICER: El senyor Riera, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Riera que defensava aquesta, que la presidència, equivocadament, per error, tenia com ja defensada.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, honorable president. Si em permet, defensaria la 35 i també la 44, ja que totes dues esmenes fan referència..., pretenen en definitiva poder atendre els compromisos que el Govern de la Generalitat té contraïts amb l'Ajuntament de Badia del Vallès, arran de l'aprovació de la Llei del municipi de Badia, que varem aprovar fa ben poc en aquest Parlament.

Concretament, amb l'esmena número 35, senyores i senyors diputats, es tracta de considerar ampliable una partida de la Direcció General d'Esports, una partida que està dotada de 125 milions i destinada a millorar les instal·lacions esportives de Badia. Aquesta partida és insuficient per poder atendre aquestes inversions; ens consta que en una reunió feta fa molt poc, el 3 de novembre d'enguany, la mateixa Direcció General d'Esports va convenir amb l'Ajuntament de Badia que es tractava d'una inversió de 150 milions, veiem que no hi arriba, i per tant demanaríem que es fes possible l'ampliació d'aquesta partida per tal de poder arribar a aquests compromisos que en el seu dia es van contreure amb l'Ajuntament.

També l'esmena 44, aquesta esmena també pretén, doncs, com deia abans, fer efectiu el compliment de la Llei 1/1994, de constitució del municipi de Badia. En aquella Llei, a les disposicions transitòries, senyores i senyors diputats, el Govern de Catalunya contraïa bàsicament dos compromisos econòmics: d'una banda, assumir el romanent de tresoreria resultant de la liquidació de l'extinta Mancomunitat Barberà del Vallès - Cerdanyola del Vallès i, per altra banda, també fer-se càrrec per un període de deu anys del finançament dels serveis no obligatoris que s'estaven duent a terme des de l'entrada en vigor d'aquella Llei.

Pel que fa al primer dels compromisos, el fet del dèficit que venia tenint aquest Ajuntament i que ens comprometíem a cobrir, la Sindicatura de Comptes de Catalunya va concretar-ho en un estudi, en una auditoria que va fer, en més de 59 milions pel que feia al Patronat d'Esports i més de 733 pel que feia a la Mancomunitat, l'extinta Mancomunitat, en data de desembre del 92. Per tant, és preocupant que no veiem cap partida destinada a aquest fi per poder cobrir aquestes necessitats i aquestes obligacions que té la Generalitat i que està sofrint l'Ajuntament de Badia.

Pel que fa als serveis no obligatoris existents, també veiem, malgrat que hi ha una partida de 200 milions, que aquesta partida no cobreix el mínim que en aquest cas ve assumint aquest Ajuntament. Concretament, segons una valoració feta pel mateix Ajuntament i no contradita per la Direcció General d'Administració Local, en data de final del 92 eren 306 milions de pessetes i una mica més el que costa-

ven aquests serveis no obligatoris que estava donant l'Ajuntament. Per tant, veiem també que la partida de 200 milions tampoc arriba a cobrir aquestes necessitats.

És per això que demanaríem que aquestes esmenes poguessin tenir lloc, poguessin ser ben vistes i, per tant, poder ampliar aquestes partides i poder cobrir aquestes necessitats. Pensem que és una qüestió que realment afecta moltíssim l'Ajuntament; és un ajuntament que s'acaba d'estrenar, lògicament l'hem d'ajudar a caminar per poder cobrir les seves necessitats socials, que són moltes, i també per poder fer un pressupost mínimament amb una seguretat administrativa, cosa que ara no té per tot el que els acabo d'explicar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Senyor Escudé, si li sembla bé, ara donaríem la paraula al Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè defensés l'esmena 43, que té relació amb la 44 que acaba de defensar el senyor Riera.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president. Em sembla perfecte i és el que li anava a proposar.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, el senyor Farrés té la paraula per defensar l'esmena 43.

El Sr. FARRÉS: Sí, moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Si en vol defensar alguna altra, no li ho prohibirà la presidència.

El Sr. FARRÉS: Aquest diputat, no pateixi que intentarà agrupar totes les que pugui, però aquest és un tema tan específic, concretament el tema de Badia, que és difícilment acumulable amb qualsevol altra qüestió.

Efectivament, tal com s'argumentava fa un moment per part del senyor Santi Riera, la Llei 1 d'enguany, precisament, fixava uns compromisos claríssims. És un cas absolutament atípic, nosaltres varem manifestar la nostra opinió en aquell moment, però el que és llei s'ha de complir –el que és llei s'ha de complir.

I davant de la situació absolutament extraordinària que la Generalitat pagui a un ajuntament els serveis no obligatoris i a la resta no els pagui..., però ja que això ho diu una llei com a mínim complim aquesta Llei. I més concretament, a la seva disposició transitòria tercera, en el seu punt 2 estableix un criteri molt clar, i és que hi haurà una única partida pressupostària, calculada la base del cost de prestació d'aquests serveis; en aquest sentit jo penso que s'hauria de fer un càlcul realment ben fet, perquè el que no pot ser és tenir una estimació que procedeix de subvencions d'anys anteriors i que em sembla recordar que fa dos o tres anys que són 200 milions de pessetes, amb una quantitat fixa, una altra cosa són aquestes dades a què el senyor Santiago Riera feia referència, que havia calculat el mateix Ajuntament, però el que és evident és que afegeix que aquesta quantitat, aquesta partida pressupostària s'incrementarà, i diu textualment «atenent l'avaluació pressupostària de l'Administració de la Generalitat». Per tant, amb la interpretació pitjor vol dir que com a mínim creixerà el mateix percentatge que el creixement global de la Generalitat, i l'any passat, en el Pressupost d'enguany, més ben dit, es fixen 200 milions i en

el Projecte de llei que tenim en aquests moments es fixen 200 milions; per tant, per compliment d'aquesta disposició transitòria tercera com a mínim s'ha d'incrementar el percentatge d'increment global del Pressupost de la Generalitat.

Llavors, tècnicament no hi ha més solució, tal com està estructurat el Pressupost i després que en Comissió es desestimessin esmenes parcials que en tot cas feien possible això, només queda tècnicament la possibilitat de declarar o de fer un crèdit ampliable que permeti cobrir aquest diferencial i als habitants de Badia, com a mínim, demostrar-los que no solament es va fer una llei declarant la independència, sinó que a més a més hi ha voluntat de complir-la.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Anem a parlar d'aquestes tres esmenes del municipi de Badia del Vallès. Comencem per la primera, la 35. La 35, aquest crèdit, pel lloc on està ubicat, al Departament de Presidència, en una subsecció concreta relacionada amb esports, deixa entendre allò que el senyor Santi Riera explicava: la partida està dotada d'una forma determinada en funció de la previsió que la Secretaria General d'Esports feia i fa del cost de les noves instal·lacions o de la remodelació de les instal·lacions esportives existents en aquest nou municipi.

El Departament, o la Secretaria General està plenament convençuda, un cop examinats els estudis tècnics, els estudis econòmics i comptables d'aquesta obra, que la partida consignada serà plenament suficient i que, per tant, no cal fer res o almenys no cal declarar-la ampliable. En tot cas, sí que és evident que existeix aquest compromís que fos quin fos el cost es faran aquestes obres de construcció d'aquestes instal·lacions esportives i, per tant, quan jo vaig acostar-me a la Secretaria d'Esports per dir a veure què volien que es manifestés, doncs, van dir exactament això: «Partida ampliable, no creiem que sigui necessari; la partida que hi ha» —malgrat les afirmacions que acaba de fer el senyor Santi Riera— «creiem que és suficient», però com que existeix en ferm aquest compromís, en el cas no desitjat i, evidentment no volgut ni previst, que hi hagués una desviació de la despesa que comportés aquestes obres a què estem compromesos, a través del mecanisme tan criticat, però real i pràctic de la transferència de crèdits o de dotació d'alguna partida nova o buscar algun mecanisme a nivell de partides pressupostàries perquè aquestes obres fossin realitat, digui el que digui aquesta partida, que insisteixo que la Secretaria General considera que és adequada, però que en tot cas creiem que, per aquest esforç i aquesta coherència que anem dient, se'ns fa impossible demanar o acceptar el caràcter d'ampliable de la partida.

Quant a les altres dues esmenes, jo per això, senyor president, també m'afanyava a demanar escoltar el senyor Farrés perquè, com li consta —perquè li ho he fet arribar fa uns moments—, aquestes dues esmenes, la 43 i la 44, són unes esmenes a les quals el nostre Grup ha ofert una transacció, perquè malgrat —i té raó el senyor Farrés— que es podria haver solu-

cionat d'alguna altra manera a nivell de comissió, les coses cal, també en el terreny parlamentari, que madurin.

El senyor Farrés..., millor dit, el debat en comissió saben vostès que és d'una certa celeritat, i les argumentacions molt globals que es van donar no ens van donar a entendre que calgués modificar res. Les converses que hi han hagut en l'interval entre la celebració de la Comissió i el corresponent Dictamen i el moment actual ens han fet veure el bon fonament de les argumentacions polítiques i, sobretot, legals que han expressat ambdós diputats, i, per tant, nosaltres —com apuntava el senyor Farrés—, el mecanisme, que a nosaltres no ens agrada gens, que és la declaració de partida ampliable..., però que és el mecanisme més fàcil i més transparent i menys conflictiu d'adoptar en aquest moment.

I per això, doncs, pregaria, si ho tingués a bé, senyor president, que es procedís a llegir aquesta transacció; si els grups Socialista i Iniciativa, o Iniciativa i Socialista, perquè l'ordre és 43 i 44, estiguessin disposats a retirar les seves esmenes, de molt bon grat nosaltres donaríem el vot positiu, arribat el seu moment, a aquesta transacció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Per la senyora secretària es procedirà a llegir aquesta esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional a les esmenes números 43 i 44, que ofereix el Grup de Convergència i Unió. Addició d'un nou paràgraf a la lletra b de l'article 6.5: «el crèdit 04.03.462.01 per fer front al compromís econòmic que representa la disposició transitòria primera i tercera, de la Llei 1/1994, de 22 de febrer, de creació del municipi de Badia.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. Els senyors portaveus del Grup d'Iniciativa i Socialista retiren les seves esmenes? *(El Sr. Riera i Olivé demana per parlar.)* Sí, el senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Sí, senyor president. Per, lògicament, retirar-les, i també retirarem l'esmena número 35, ateses les manifestacions del portaveu del Grup de Convergència i Unió, el senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. *(El Sr. Farrés demana per parlar.)* El senyor Farrés?

El Sr. FARRÉS: També, senyor president, per anunciar que retirem la nostra esmena i acceptem la transacció, encara que... No, no..., i ho dic des d'un punt de vista estrictament tècnic: el que estem fent és traspasant una discussió al municipi de Badia en relació als departaments de la Generalitat enfront del que volia dir la Llei, que era una partida clara i concisa. De totes maneres, en ares a la transacció, nosaltres retirem la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ara sí, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya vol defensar l'esmena 38? *(Pausa.)* El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, per intentar fer el camí al més ràpid possible, les esmenes 38, 51, 51 bis, 52, 284, 285, 288, 333 i 334...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: ...que, encara que no ho sembli, tenen unes interrelacions entre una i l'altra que ens han permès de fer aquest joc.

L'esmena 38, que nosaltres, amb aquesta voluntat que acabem de manifestar, lligaríem –en el bon sentit de la paraula– amb l'esmena 285, fa referència a la universitat. L'esmena 38, que és una esmena de crèdit ampliable, fa referència a política de beques i ajut, mentre que l'esmena 285, que parla de modificacions del crèdit, fa referència als mòduls de finançament de la universitat.

L'esmena 38 és un crèdit ampliable, amb la pretensió, potser excessivament utòpica, que un dia o altre, amb aquests coneguts mediàticament pactes entre la coalició que dona el suport al Govern del nostre país i les sigles que mantenen el Govern de l'Estat, s'aconsegueixi que la política de beques sigui competència del Govern de la Generalitat i no sigui competència –o incompetència, millor dit– del Govern de l'Estat. En el pressupòsit que la incompetència del Govern de l'Estat esdevingui competència –o, si no hi ha més remei, també incompetència– del Govern de la Generalitat, demanem aquest crèdit ampliable, perquè de tots els senyors i les senyores diputats i diputades és prou reconegut el fet que la política de beques en el sistema universitari a casa nostra és per sota dels mínims de la Comunitat Europea, de la Unió Europea i és, fins i tot, per sota els mínims de la resta de l'Estat. No els repetiré les dades que ja vam donar en una interpellació i en una moció, alguns punts de les quals vam tenir el goig de veure aprovats, amb les quals quedava força patent que el sistema de beques era discriminatori per al nostre país perquè la *ratio* de beques per alumne era molt més baixa que a la resta de l'Estat. Doncs bé, amb aquesta voluntat és que presentem l'esmena 38.

I l'esmena 285 també fa referència a una altra interpellació i a una altra moció aprovada i –ai las!–, segons el nostre criteri, no pas dutes a la realitat, que demanaven que les universitats rebessin la subvenció per part del Govern seguint uns criteris objectius, amb uns mòduls de finançament objectius, seguint dos paràmetres, que eren el de nombre d'alumnes i el de tipus d'universitat. No repetiré jo ara aquí aquella constància argumental que sentirem més endavant en parlar del Departament de Presidència i que fa referència a una coneguda universitat amb seu a Barcelona i alguns edificis propers, que duu el nom d'un personatge il·lustre i que corren rumors que, si hi haguessin criteris objectius a l'hora de repartir els diners, en rebria bastant menys dels que rep ara, de la qual cosa en resultarien beneficiades d'altres universitats, dues de les quals duen nom de ciutat i una altra d'un nom també d'un altre personatge il·lustre i, de moment, sense cap apel·latiu posterior de ciutat o de ciutats.

Les esmenes 51 i 51 bis –que, segons el modest criteri d'aquest diputat, farien millor de dir-se 52 bis i 52– són unes esmenes que, de fet, van paral·leles a l'esmena 284; o, més ben dit, que, si s'aprovessin la 51, 51 bis i 52, retiràrem la 284 i que, si s'aprovés la 284, no valdria la pena haver votat abans la 51, 51 bis i 52. Tot fa referència a un tema que el diputat senyor Fuentes abans ha significat, que nosal-

tres hem dit moltes vegades en aquest Ple, que direm ara tot seguit, que direm parlant de l'esmena a la totalitat al Departament d'Ensenyament i que el senyor Fuentes ha resumit perfectament: o hi ha més diners, o no hi ha reforma; o no hi ha reforma, o hi ha més diners. I ja està, i gairebé gosaríem no dir res més, però la nostra intervenció quedaria molt curta al costat de la del senyor portaveu de la majoria i després algú consideraria que no hauríem complert suficientment amb la nostra feina.

I ho hem dit moltes vegades i hi tornem insistir: aquí, algú va prendre el pèl a algú, i algú es va deixar prendre el pèl per algú. Aquí algú va decidir tirar endavant una cosa que li diuen LOGSE sense finançament, i aquest algú, que ja no té res a veure amb el tema, sinó en d'altres, devia dir: «i els que vinguin darrere s'aguantaran». I, de fet, els que vénen darrere no són els polítics que en aquest moment governen el Departament d'Ensenyament o els polítics que en aquest moment governen el Ministerio de Educación: són, malauradament, els professors i els alumnes de casa nostra. I, aleshores, o una de dues: o es comprometen a fer una llei de finançament específic per a la LOGSE –llei de finançament que a nivell d'Estat ha estat reclamada per les signatures suficients i adequades recollides per Comissions Obreres per fer una iniciativa legislativa popular, a la qual iniciativa legislativa popular des d'Esquerra Republicana li hem donat sempre el nostre suport i que, si no ho han fet és perquè la Llei espanyola és això, espanyola, i està pensada perquè des de les nacions no es pugui fer la recollida de firmes necessària–, o es fa una llei de finançament específic de la reforma o, com a mal menor, es fa el que nosaltres apuntem amb les esmenes 51, 51 bis i 52, que són uns crèdits ampliables per a un impuls d'aplicació de la LOGSE pel que fa a professorat, edificacions, en conservació d'edificis, en funcionament de centres, en equipaments escolars, en l'educació infantil... –parèntesi: amb aquella modèstia que no només ens caracteritza, sinó que ens defineix, gairebé gosaríem poder replicar el portaveu de la majoria per fer-li entendre que una certa lectura d'alguns moments de la LOGSE sembla intuir que, si bé els pares no són obligats a dur els fills a l'educació infantil, l'Administració sí que és obligada a posar totes les places gratuïtes per a aquells pares que demanin aquesta educació per als seus fills, que són dues coses diferents; no és un ensenyament obligatori per als ciutadans i les ciutadanes, però sí que és un ensenyament obligatori per a l'Administració. En tot cas, hi insisteixo, no voldríem pas ara discutir de reglaments i de lleis amb el senyor Escudé –Déu ens guardi!–, i voldríem, a més a més, fins i tot..., el tema és discutible i aquí el deixem.

A banda del tema de la LOGSE, conscients que ens aplicaran aquell famós ban que deia: «caigut i desarmat l'exèrcit de l'oposició» –tot i que no ens considerem exèrcit perquè som plenament pacifistes–, conscients d'això, presentarem la nostra esmena a la totalitat a Ensenyament, pel mateix motiu; continuarem presentant-la any rere any, i, quan la LOGSE hagi fracassat, plorarem, però, en tot cas, si fóssim d'una altra manera, podríem dir: «Nosaltres ja vam dir que

els havien pres el pèl i que se l'havien deixat prendre.» Però, en tot cas, aquí estem.

Esmena 288. És una esmena particular, singular, perquè no és genèrica com les altres, que presentem any rere any també, que ens és molt propera a nivell geogràfic, que parla de la necessària reubicació i reutilització de l'autoqualificat «complex educatiu» de Tarragona, que serveix per aixopugar ensenyaments secundaris, ensenyaments professionals i ensenyaments universitaris, que està situat en una zona on no hauria d'estar situat i que, des que ha tingut avisos seriosos de la seva perillositat, no només no s'ha fet res per treure'l d'allí, sinó que se n'ha doblat la població estudiantil. Continuem insistint una vegada més que allí no hi ha d'anar una zona estudiantil i continuarem parlant no només de la reubicació, sinó també de la reutilització, que ens sembla que tots també l'hauríem de tenir molt clara.

L'esmena 334 és una esmena absolutament ideològica, que ja deslliurem al portaveu de la majoria de rebatre-la; és, simplement, que, si en el transcurs de l'any que ve algú veu la llum i considera que l'educació d'adults hauria de ser traspasada al Departament d'Ensenyament, hi hagi un mecanisme legal perquè pugui ser fet. Si ningú ho veu així, doncs, ja està.

I, finalment, l'esmena 333, que és l'única que no pertany a l'ampli concepte d'ensenyament d'aquestes que hem defensat, però sí que pertany a la ciutat de Tarragona, i, per tant, aprofitant l'avinentesa, per no haver de tornar a sortir i defensar-la en aquest moment..., parla d'una modificació de crèdit per tal de poder endegar la zona d'activitats logístiques a Tarragona ciutat, amb una voluntat no només ciutadana, sinó comarcal i supracomarcal, i que l'hem presentada perquè creiem que si, per aquelles coses de la vida, en el transcurs d'aquest any pressupostari acaba aprovant-se el Pla territorial de Catalunya, doncs, ja que el Pla territorial preveu la seva existència, tampoc aniria malament que fos prevista a través de la Llei de pressupostos.

En tot cas, aquestes són les esmenes a l'articulat, algunes de les quals..., les que ha presentat el nostre Grup i les que ha presentat en concret aquest diputat, referents totes a Ensenyament o a Tarragona i que hem agrupat per tal que aquesta sessió ens sigui al més lleugera possible.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra: senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Per fer un torn en contra a les nou esmenes que el senyor Bargalló ha defensat. De fet, és clar, el senyor Bargalló ha enraonat molt, encara que ha dit que si enraonava molt és perquè no fos dit que enraonava menys que jo. Faré els possibles perquè aquesta premonició quedi desvirtuada per la realitat, o sigui que faré un esforç, que ja sé que em costa, però faré un esforç per parlar menys que el senyor Bargalló, més perquè quan el senyor Bargalló explicava, doncs, les seves defenses dels articles, hi ha hagut un moment que ha dit: «Bé, és que en definitiva el que estem fent és un torn d'esmena a la tota-

litat del Departament, perquè...», m'ha semblat entendre. De fet aquesta qüestió de la LOGSE, que diu el senyor Bargalló, amb un accent molt nostrat sobre una llei que no és tan nostrada, doncs, és un tema fonamental, diria jo, de l'actuació d'un departament com és el Departament d'Ensenyament, i, per tant, dubto molt —bé, l'enginy de tothom farà el que podrà— que a l'hora d'arribar al debat de totalitat de l'esmena de retorn al Departament d'Ensenyament no es parli de la LOGSE.

Però, bé, en definitiva, doncs, com deia, faré l'esforç de parlar menys que el senyor Bargalló perquè, en definitiva, hi ha alguna sèrie d'esmenes d'aquestes, especialment les primeres, les que fan referència a l'article 6, que poca cosa puc afegir a tot el que he anat dient ja. En definitiva, l'esmena 38 és d'una intencionalitat magnífica, hi estem totalment d'acord, però, és clar, topem una vegada més amb aquest escull de la necessària austeritat del Pressupost de la Generalitat per a l'any 95; i això ho hem dit del dret i del revés, ara amb la meua veu poc autoritzada i en el debat de totalitat en veu de l'honorable senyor conseller d'Economia i Finances. I, per tant, doncs, aquesta benemèrita tasca que es vol potenciar de beques i ajuts als estudiants universitaris té una partida, evidentment, que per això aquí es demana la seva ampliabletat, i nosaltres lamentem discrepar-hi per aquests motius d'austeritat pressupostària.

A l'esmena 51 passa tres quarts del mateix, perquè l'esmena 51..., o, millor dit, més que tres quarts del mateix, jo diria unitat i quart més perquè, és clar, mentre en l'esmena 38 —me n'adono ara— el senyor Bargalló, o el Grup d'Esquerra Republicana, demanava una partida aquí, imaginin-se, en l'esmena 51, encara que no ens ho ha explicat, però, és clar, llegint el que diu, demanen que en aquest Departament, el Departament d'Ensenyament, siguin ampliables els crèdits dels capítols 1, eh? Després totes aquestes esmenes que hi ha i totes aquestes crítiques, de dir: «La Generalitat es carrega de plantilla, etcètera», doncs, Esquerra Republicana ens demana que declarem ampliable tot el capítol 1 del Departament, el capítol 2, despesa corrent, despesa de funcionament. Jo encara recordo, encara em fiblen les oïdes les acerades crítiques que alguna senyora diputada, que havia estat entre nosaltres, ja fa alguns anys, en el Grup Socialista, any darrere any ens criticava el paper d'oficines i les gomes i els llapis dels departaments. I aquí, molt generosament, el Grup d'Esquerra Republicana ens ofereix, ens demana, ens posa en safata el fet que el capítol 2, tot el capítol 2 del Departament sigui declarat ampliable. I el capítol 6 també. Afortunadament encara s'han descuidat el capítol 4; però el capítol 6, que són subvencions per a inversions, doncs, també barra lliure, esmena ampliable. Amb tots els respectes, em sembla que això ja passa molt més enllà de fer un esforç d'ajustament a través d'un mecanisme estrany —com apuntava el senyor Farrés— i que suara ens ha obligat a acceptar o a oferir una transacció sobre el tema de Ciutat Badia, o, perdó, Badia del Vallès, en la denominació actual. Per tant, doncs, en aquesta esmena encara més que en l'altra, doncs, tenim el desig i el propòsit ferm d'oposar-nos-hi.

L'esmena 51. bis, que és d'aquestes quatre esmenes que hauran observat els senyors diputats que porten el número bis perquè els serveis de la cambra es van oblidar de portar-les al Dictamen durant les presses... —i que cal dir que això no és una crítica perquè, realment, l'esforç que han fet els serveis de la cambra per portar-nos dintre de termini la publicació del *Butlletí* amb el Dictamen és una feina que no té possibilitat de quedar-se curt en lloar-ho—, però bé, en definitiva, és una de les poques esmenes que havien quedat vi-ves, però que no s'havien recollit en el Dictamen. Aquesta, aquesta és una esmena que també afecta tota una sèrie de partides del Departament d'Ensenyament sobre conservació i reparació de centres docents no universitaris..., hi ha tot un llarg reguitzell de partides que van..., també, del capítol 2, que potser no caldria si tinguessin expectatives d'acceptar l'esmena anterior de tot el capítol 2. Però bé, en definitiva, una de les partides aquestes, així triada a l'atzar, per exemple, la segona de les que cita Esquerra Republicana, la 06.04.226.09, si el senyor Bargalló ha tingut la voluntat d'examinar, de fer una comparança amb l'any anterior, doncs veurà que aquesta partida, per exemple, contempla un increment de certa consideració respecte a l'any anterior. En tot cas, en totes aquestes partides, en aquesta línia argumental d'oposició a les esmenes de l'article 6 de crèdits ampliables, doncs, realment som incapaços de trair el nostre desig de coherència amb aquest propòsit d'austeritat que ens ha encarregat de defensar el Govern i, per tant, la podrem acceptar.

En tot cas, voldria dir-li al senyor Bargalló, que no va ser possible que assistís a tots els treballs de la Comissió, que no sé si se n'ha adonat que en els treballs de comissió —sí, se'n va adonar, no esperava menys del senyor Bargalló— es va adoptar una esmena, presentada conjuntament pel Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, en què..., reconec que no és ben bé això, però en el marc d'aquestes necessitats econòmiques dels centres docents no universitaris, doncs, aquesta esmena, adoptada ja en comissió i que avui figura en el text del Projecte de Llei, doncs, contempla l'elaboració d'un pla plurianual sobre aquestes matèries i d'altres per al període 1995-2000. Òbviament el senyor Bargalló pot mostrar-se escèptic sobre la realitat o l'aplicabilitat virtual d'aquestes esmenes, però bé, en definitiva, és un esforç en aquest sentit d'intentar reparar unes deficiències que ningú nega però que els imperatius econòmics, i en aquest cas que ens ocupa ara pressupostaris, ens impedeixen fer-hi més.

L'esmena 52 continua en la línia de declarar ampliables crèdits del Departament d'Ensenyament i concretament —i sempre de cara al desplegament de la LOGSE— per a l'educació infantil... No hi entraré; vostè és un expert..., sí, tinc una de les expertes del nostre Grup per aquí, però sí, tots els experts del Grup en aquest tema els tinc per aquí la cambra, però ara no seria adequat entrar en consultes per poder rebatre les afirmacions més o menys agosarades que vostè ha fet, més menys que més, perquè vostè ha dit: «Bé, es podria opinar...» Bé.

Molt bé; però bé, concretament les dues partides que vostè esmenta, la 06.04.226.10 i la 06.04.260.02, són respectivament partides que van destinades, la primera precisament, a despeses de funcionament de les llars d'infants. I en la línia que deia abans, que fonamentalment no té caràcter d'obligatorietat, no veiem per què una major i més ràpida aplicació de l'esperit de la LOGSE passi pel caràcter ampliable d'aquesta partida. Per altra banda, aquest..., ja no sé si aquest matí o fa una estona, quan parlava amb el senyor Fuentes d'aquesta matèria, ja reconeixia el paper important que els ajuntaments estan fent com a suplència d'altres administracions, entre elles, doncs, també la Generalitat, per manca de recursos econòmics i de necessària dedicació dels seus recursos en l'educació infantil, doncs, estan fent. I tant és així que la segona partida que vostè esmenta, que ja he explicat quina és, la 06.04.260.02, és precisament destinada a sufragar els convenis amb les corporacions locals per al sosteniment d'aquestes llars d'infants. Per tant, una vegada més, totalment d'acord amb la finalitat, però podríem dir, amb paraules ràpides, que fem o es fa, per part del Govern de la Generalitat, el que es pot dintre d'aquesta necessària austeritat pressupostària.

Anem a aquest bloc que deia el senyor Bargalló, que són una mica de caràcter territorial o que, si bé tenen referència a temes d'ensenyament, es centren en l'àrea metropolitana de Tarragona, per entendre'ns, o almenys la majoria d'elles. I veurem l'esmena 284... Bé, en certa manera és el mateix que s'ha dit aquí, perquè el Govern diu que promourà el primer semestre de 1995 el Projecte de Llei de finançament del desplegament de la LOGSE a Catalunya. Això, com a base per a entrar, per possibilitar la discussió i debat, i la crítica, que m'ha semblat òbvia en les seves paraules, de l'actuació institucional i política del Govern de la Generalitat, em sembla perfectament vàlid; però demanar a través de la Llei de pressupostos que el Govern, abandonant —bé, el senyor Bargalló parlava de «preses de pèl»; jo no diria tant— la idea de compromisos no complerts en algun moment històric, doncs..., no creiem, i menys en la situació actual —hi insisteixo per enèsima vegada—, d'un cert desballestament de les alegries hipotètiques en el terreny pressupostari, que el Govern es vegi obligat en funció de la Llei de pressupostos a presentar una llei pròpia de Catalunya de desplegament de la LOGSE, cal suposar amb recursos propis, que, no s'enganyi, senyor Bargalló, avui per avui el Govern de la Generalitat no és que no vulgui, és que no pot en absolut destinar-hi.

L'esmena 285, exactament el mateix: el nou model de finançament universitari, revisió dels mòduls econòmics. Ens parlava vostè d'una moció, evidentment, però com sempre, com a tot arreu, s'ha d'aplicar aquella famosa clàusula de dret romà clàssic *rebus sic stantibus*: la voluntat hi és, però la base no hi és, la base econòmica no hi és. Una situació més favorable en el terreny pressupostari en un moment que fa creure que és possible acceptar uns compromisos, en unes altres circumstàncies, les circumstàncies canviant que ens porten avui a un pressupost de gran austeritat, es digui el

que es vulgui... I això està sortint ara, quan es deia: «És que no hi ha austeritat»; i aquest matí el senyor Roc Fuentes deia: «No, vostès el que fan es restricció.» Diguin-li restricció, diguin-li austeritat: la realitat, i això es va veient. I, si haguéssim pogut debatre amb més lentitud o més aprofundiment les esmenes a l'estat de despeses la setmana passada en comissió, molts més diputats i diputades dels que ho estan estarien en una situació de convenciment que realment aquest Pressupost és un pressupost que ha estat molt difícil de confegir, però que serà un pressupost també que tindrà uns minsos resultats o, millor dit, uns resultats menors dels que tots voldríem, precisament perquè hi ha aquest imperatiu econòmic de restricció pressupostària.

Quant a l'esmena 288 –i aquí sí que, excusi'm, fins ara encara estem en terreny general–, sí que ara aquí ja surten les esmenes aquelles que jo en deia en èpoques anteriors «les esmenes de fill predilecte», en què els diputats diversos de la diput..., de l'oposició –deia «de la diputació», no sé per què ho deia–, els diputats diversos de l'oposició, doncs, van explicant cadascú les necessitats reals o subjectivament sentides de la seva zona. I, és clar, el senyor Bargalló ens parla –no sé si aquest és el títol i no voldria ofendre ningú de Tarragona, però jo diria, no ho sé, almenys a mi no m'ha sonat mai– del «complex educatiu de Tarragona». Però, bé, en definitiva, el senyor Bargalló molt de passada ha dit: «Sí, no, és que això s'ha de fer perquè és necessari». Però, bé, senyor Bargalló, comprendrà que amb un mínim de seriositat per part nostra, pel sol fet que el Grup d'Esquerra Republicana, que es mereix la màxima confiança però potser llavors no prou per acceptar això, ens digui que el Govern promourà el projecte de reubicació i reutilització del complex educatiu de Tarragona en base a l'explicació..., ja entenc que amb aquest afany de parlar menys que jo i que gairebé no ho està aconseguint, doncs, vostè ha explicat... Bé, nosaltres no veiem realment cap motiu seriós per efectuar una reubicació d'aquest complex en base a aquesta petició. El complex està molt ben comunicat, compleix la seva missió i crec que encara falta molt de temps perquè pugui ser desbordat en la seva utilització.

L'esmena 334 –perquè vostè ha fet una petita variació cronològica en la defensa de les seves esmenes– és..., i vostè ha dit: «No cal que li digui res», que em digui res. Evidentment, no cal que digui res perquè..., no li dic res perquè és el tema aquest que vostè i jo entenem i els senyors diputats que vulguin llegir l'esmena 333, doncs –perdó, 334–, veuran que és un cas, aquest, de matar una activitat a base de treure-li el pressupost.

I, finalment –vostè l'ha defensada finalment–, l'esmena 333 també fa referència a una altra qüestió d'àmbit territorial, en aquest cas qualificat de zona d'activitats logístiques. Bé, aquí també comprenc que en molts llocs, en molts indrets de Catalunya hi ha un gran desig dels seus habitants –i no cal dir que des del Parlament de Catalunya mereix el nostre suport– per estudiar totes les zones d'activitats logístiques de tot arreu on calgui. Ara, evidentment, vostè ha estat molt escarrit en la seva explicació i, almenys al meu criteri,

no ens ha donat cap argument vàlid per diferenciar un estudi sobre aquesta zona d'activitats logístiques. Si en un altre moment, a través d'una altra iniciativa parlamentària –que segurament vostè presentarà–, convenç el nostre Govern i el Grup Parlamentari de la necessitat de procedir a fer aquest estudi, jo només li recordaria que en aquest Departament corresponent hi ha la partida 680.01, que està destinada, precisament, a fer aquest tipus d'estudis, i podria fer-se, però primer hauríem d'arribar a un acord sobre el fet que aquest estudi de la zona d'activitat logística de Tarragona cal que es faci, i que es faci a càrrec dels Pressupostos de la Generalitat.

Per tots aquests motius, senyor president, a aquest conjunt que deia, que em sembla que era de nou esmenes, que defensava el senyor Bargalló, el nostre Grup, arribat el seu moment, hi votarà de forma negativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmenes 39 i següents, del Grup Socialista. El senyor Cadevall té la paraula per defensar-les.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, si m'ho permet, senyor president, acumularé la 39, 151 i 286.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Com ja es va explicar en el debat general, s'ha arribat a importants acords entre el Grup Socialista i de Convergència i Unió, que justificaven, des del nostre punt de vista, la retirada de l'esmena a la totalitat; ara, tal com va advertir el senyor Martí Carnicer i va reconèixer el mateix senyor Macià Alavedra, subsistien discrepàncies que poden ser importants i que ens obliguen a mantenir esmenes parcials.

Jo penso que en el tema a què es refereixen aquestes esmenes, que és el problema del finançament de les universitats, les discrepàncies, senyor Escudé, penso que són importants. És cert que hi ha una esmena conjunta que al text del Govern, que promet fer dintre de tres mesos un pla, un nou pla d'inversions, s'hi afegeix «que es programin els recursos necessaris», però aquesta esmena no ens sembla suficient, perquè no es prou concreta, per retirar les altres. Perquè jo penso, senyores diputades, senyors diputats, que en el tema de les universitats hi ha dos problemes candents en aquest moment: el problema de la subvenció per a les despeses corrents a les universitats i el pla d'inversions.

El senyor Jordi Pujol, que va inaugurar el curs de diverses universitats, en el discurs d'inauguració de curs va dir que prioritzaria –va dir–, va prometre que prioritzaria les universitats. I jo em pregunto, senyores diputades i senyors diputats, què significa «prioritzar les universitats». Alguns rectors i alguns equips de govern de les universitats, potser no prou savis i potser massa incauts, van pensar que això volia dir, prioritzar, posar una matèria per davant de les altres matèries, i si ho traduïm als pressupostos, això voldria dir que una matèria com les universitats, si fos objecte de prioritat, tindria un increment superior a la mitjana dels pressupostos. Almenys això pensen els rectors i els equips de govern d'algunes universitats; potser no estan al nivell

comptable a què està el Govern de Convergència i Unió, però pensen que és així.

Bé, per tant –podríem dir–, això és l'esperat. Ara, quina és la realitat? La realitat és que la traducció pressupostària ha estat, més que una prioritització, una despriorització. Per exemple, la Direcció General d'Universitats, que agafa el paquet més important dintre les quatre unitats que dirigeix el senyor comissionat, té un increment –i atenció, perquè són xifres que no es poden dir molt sovint– de 0,6%. Això suposa deu vegades menys que la mitjana dels Pressupostos de la Generalitat de Catalunya. És clar, és una estranya forma de prioritzar. En el cas de recerca, que és una mica més, el 4,2%, de tota manera és inferior a la mitjana dels pressupostos. I com que el paquet més gros és el que els he dit abans, la mitjana de les quatre unitats del comissionat, és a dir, tot el d'universitats i recerca, és el 0,98%; l'increment no arriba a l'1%. Com que aquí s'ha parlat molt d'austeritat i altres administracions, fins i tot el senyor Escudé ha dit que la LOGSE (*l'orador en remarca la pronúncia*) –pronunciada així, amb vocal neutra– no era una llei nostrada o prou nostrada, jo li recordaria que la va votar el Grup de Convergència i Unió a Madrid, i suposo que els diputats de Convergència i Unió són diputats nostrats; en tot cas, si ho són o no ho són és un problema de vostès, no és un problema meu. Però, en tot cas, en el cas del Ministeri, si volen comparar, no només és més d'un punt més gran que a Catalunya l'increment en despeses educatives, sinó que en el cas d'universitat, l'increment, en el Ministeri, és del 8,3 –home, això sí que sembla prioritzar una mica, no?–, i en el cas d'investigació és l'11,2.

Quines conseqüències té aquesta congelació que han fet del pressupost d'universitats? Nosaltres ja ho vam advertir quan van crear –i no ens volem posar amb la persona– la figura del Comissionat, que aquest era un mal negoci; s'està demostrant que és un mal negoci per a les universitats, i les quatre unitats del Comissionat, en conjunt, tenen un increment molt més petit, per exemple, fins i tot, que el Departament d'Ensenyament, aquí, a Catalunya.

Bé, les conseqüències són clares: que la subvenció ordinària a les universitats és petita. D'una universitat –no en diré el nom, però és per posar un exemple concret i no només parlar de coses abstractes– em deien que els manquen 500 milions de pessetes per poder sostenir només el mateix nivell de prestació de serveis i de despeses que l'any passat, encara que hi hagi un increment nominal del 5% en aquesta subvenció. Això, com s'explica? S'explica perquè en la subvenció d'enguany s'hi introdueixen partides consolidades, com nous estudis, nou sistema de retribució del professorat, que l'any passat figuraven a part. Per tant, aquest increment només cobreix aquestes partides consolidades.

Bé, en el cas de les inversions, jo, senyor Escudé, diria que la situació encara és més greu. Per què? Perquè la disminució..., aquí ja no es tracta d'una congelació: és que la disminució de les inversions universitàries de Catalunya és negativa, vull dir, hi ha un increment negatiu o disminució del 48%, o sigui, decau pràcticament a la meitat.

Si agafem, a més a més, no les inversions que fa directament el Comissionat de la Direcció General d'Universitats a les universitats que podríem anomenar «perifèriques», sinó les transferències que es fan a les grans universitats i a la Pompeu Fabra perquè executin directament les seves inversions, aquí la caiguda encara és més gran: passa de 5.917 milions l'any passat a 1.361 milions aquest any, o sigui que hi ha una disminució del 129%. Per tant, les nostres esmenes, senyor Escudé, van una mica per aquí, és a dir que el crèdit d'aquesta transferència a les universitats, per a inversions, sigui ampliable, i que una altra cosa que havíem discutit, no el darrer any, perquè ho havíem deixat córrer, però en anys anteriors, és que, ja que es parla d'un nou pla d'inversió, que és el significat de l'esmena 151 per nosaltres, que aquest nou pla d'inversions no sigui amb endeutament de les mateixes universitats. Per què, senyor Escudé, pensem que no ha de ser amb endeutament de les mateixes universitats? Perquè ja vàrem avisar fa sis anys que amb aquest endeutament de les universitats –a més, recordin que es va fer amb crèdit, amb carència de quatre anys i crèdit a deu anys–, que això, amb aquestes condicions era hipotecar el futur. Els ho puc llegir textualment. Per exemple, el 27 de desembre del 1988, segons el *Diari de Sessions*, jo li deia, senyor Escudé, que «com més es vagi retardant l'aportació via pressupostària, més gran serà la quantitat que hauran d'aportar l'any que es decideixen a canviar de sistema, i penso que això és hipotecar el futur i és posar en perill que es disposi de recursos financers per afrontar altres necessitats no incloses en aquest Pla, com ara la creació de noves places universitàries.» En aquell moment encara no sabia..., no podia dir «la creació de noves universitats». Vostè, senyor Escudé, em va respondre –entre altres coses, naturalment–: «Per tant, senyores i senyors diputats, financerament és exactament igual que es financi amb una transferència de capital, de la manera que sigui, després serà com sigui, o a través d'una càrrega financera dels interessos i amortitzacions. Les universitats» –argumentava el senyor Escudé– «tenen exactament la mateixa conseqüència, tenen la inversió, i el cost el té la Generalitat de Catalunya.» Acabava dient: «Aquí no hi ha enganys ni càrregues, ni deutes ni endeutaments, ni tot el que ens explicava el senyor Magí Cadevall.»

Però, senyor Escudé, aquest any, per primera vegada en la història de Catalunya, passa –o en el Govern de la Generalitat– el que havia anunciat fa sis anys: que en el moment que s'hauria de fer una màxima inversió –recordin per exemple que la Pompeu Fabra, una nova universitat, té encara els edificis més grans per construir–, doncs, en el moment que s'hauria de fer un màxim esforç d'inversió, per primera vegada, aquest any, en els Pressupostos, el que vostès posen per a pagament del deute d'una inversió endarrerida, del 88 al 92, d'una inversió ja feta, és més de 5.000 milions, és més del que dediquen a nova inversió, tant la que fan directament com la que fan per transferència a aquestes grans universitats.

Què passa, senyor Escudé? Vostè deia: «Tant és com es facin les coses.» No. Aquí hi ha una equació molt senzilla,

que avui, segurament, amb això que li he dit, el que paguen per deute és més del que dediquen a inversió; vostè ho entendre, senyor Escudé. L'equació és: congelació del pressupost del Comissionat —que és un fet: augmentar l'1% és congelar, pràcticament— més increment del finançament del deute —que és el que estan fent aquest any, pel que es van obligar fa anys contra els nostres advertiments— significa menys diners d'inversió durant aquest any.

Bé, posem-nos en un altre terreny, a favor, podríem dir, d'entendre la posició del Govern. És a dir, bé, potser jo he parlat en termes massa materialistes; he parlat en termes de diners, però es podia dir: «Bé, és que el senyor Pujol, quan parlava de prioritzar les universitats, no parlava en termes econòmics, parlava en termes morals.» O sigui, podríem dir: «Els congelem el pressupost, a les universitats, però les estimem molt.» Bé, jo penso que des d'aquest punt de vista el pressupost tampoc és correcte. Per què? Perquè penso que el senyor comissionat no ha presentat els deures que s'havien de presentar al moment de presentar els pressupostos.

Quins són els dos deures que havia de presentar? D'un cantó, un nou sistema, més equilibrat, de subvenció a les universitats. Per què? Perquè això no és una petició nostra, del Grup Socialista: això, senyor Escudé, és una moció aprovada pel Parlament de Catalunya l'octubre del 1993, i tots enteníem que aquests estudis que s'havien d'intensificar ja a partir de l'any 93 per al nou sistema de finançament es podrien aplicar ja al Pressupost del 95. I això no s'ha aplicat aquest any, i, per tant, les universitats diuen: «Tenim poca subvenció, però a més no sabem amb quin criteri es reparteix.»

I el segon problema: el nou pla d'inversions. Home, el nou pla d'inversions havia de ser un document adjunt al Pressupost! No està bé, encara que nosaltres, és clar..., sinó ja acceptem una esmena que digui que el presentaran d'aquí a tres mesos; però l'havien d'haver presentat junt amb els Pressupostos. Per què? Perquè, a més a més, no hi ha un problema tècnic per elaborar-ho. És a dir, l'efecte principal que ha tingut la creació de l'oficina del Comissionat és l'increment del pressupost burocràtic i de tècnics, i, per tant, jo penso que des del punt de vista tècnic no hi ha problema; tant és així, senyores i senyors diputats, que en realitat, de fonts bastant autoritzades, estan ja circulant les quantitats del pla d'inversió que es destinarà a cada una de les universitats, però el que passa és que falta la decisió política de comunicar-ho oficialment a les universitats, perquè algunes es queden amb la meitat dels programes presentats aprovats, només.

Per tant, jo penso que ja és previsible la resposta del senyor Escudé, que dirà..., per exemple, ha dit en intervencions anteriors... Oh, ho dic perquè els temes són similars, sobretot en les esmenes, podríem dir, de declarar partida ampliable, no? Doncs, dirà: «Ja prou que ens agradaria!» —és una frase que he sentit—, «és un pressupost d'austeritat...» En el cas d'incrementar el 0,6%, jo penso, senyor Escudé, que és una mica més que austeritat.

I, per exemple, dirà: «La universitat és un pou sense fons.» Però, bé, una cosa és que sigui un pou sense fons i

l'altra que només incrementin el 0,6%, no? I, per tant, jo, en conclusió, senyor Escudé, penso que hi hauria, a part d'aprovar les esmenes, dues solucions. La primera, que el senyor Pujol, quan vagi a fer els discursos d'inauguració de cursos a les universitats, hi vagi acompanyat del senyor Macià Alavedra i del senyor director general de Pressupostos, perquè prenguin bona nota de quines són les prioritats i ho puguin realment traduir en els pressupostos. La segona solució seria que, si realment prioritzar significa congelar, de fet, el pressupost d'universitats, doncs, seria millor que no es prioritzi la universitat i dir: «No, no, escolti, volem ser normals»; amb el 5,9% que ha calculat el senyor Martí Carnicer, que és la mitjana del Pressupost de la Generalitat, ja podríem dir: «Amb aquesta mitjana d'augment del pressupost aniríem tirant», perquè, si no, és clar, jo m'imagino que l'any que ve, quan el senyor Pujol, si torna a inaugurar el començament de curs i torna a dir que prioritzarà les universitats, potser algú s'aixecarà i dirà: «Per favor, no! Preferim que no les prioritzin, preferim entrar dintre una tònica de la mitjana.»

Perdó, em deixava que hi ha una esmena relacionada —que comentaré molt poc, perquè hem tractat altres temes—, que és sobre la creació de noves places de formació professional, sobretot superior. L'adjunto en aquest tema, però no la comento més, perquè és un tema que hem tractat altres vegades, perquè penso que nosaltres demanem un sistema equilibrat universitat -formació professional, i ho voldríem fer constar així.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo voldria precisar al senyor Magí Cadevall que, si m'ha escoltat amb la mateixa atenció que jo l'he escoltat a ell, haurà sentit que jo deia que la LOGSE era nostrada o no tan nostrada per l'aspecte financer, que aquesta és una crítica que havíem fet nosaltres, però he dit —i és claríssim i obvi, i n'estem orgullosos, que quedi clar— que nosaltres vam donar suport global a la LOGSE; això, jo ho he dit, i el senyor Magí Cadevall ha dit que ens recordava això, com si jo no ho hagués dit.

Fora d'aquesta expressió del senyor Magí Cadevall, li agraeixo molt la intervenció que ha fet, sí, moltíssim, i l'única cosa que lamento... (*Veus de fons.*) Sí, ara hi ha un representant del Grup Popular... Perquè la intervenció del senyor Magí Cadevall espero que hagi servit als altres grups, al Grup Popular i al Grup d'Iniciativa, que al llarg de tot el dia anaven dient: «l'acord Convergència i Unió - Grup Socialista», «que és el mateix el Grup Socialista que el Grup de Convergència i Unió», «que pacten totes les coses i fan les coses conjuntament»..., crec que deuen haver vist que això és absolutament fals. El Grup Socialista té uns punts de vista i el Grup de Convergència i Unió en té uns altres; el fet que esporàdicament coincidim —com podem coincidir amb altres grups— en uns terrenys d'entesa i fem unes esmenes conjuntes o fem unes transaccions és propi del joc parlamentari.

Per tant, que quedi clar, i em sembla que no cal insistir-hi més, després de les paraules del senyor Magí Cadevall, que existeix una profunda discrepància entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió al Parlament de Catalunya.

Per altra banda, sincerament, no sé massa què replicar al senyor Magí Cadevall, perquè, de fet, a mi em sembla, a part d'una introducció molt documentada i molt xifrada –en què no entraré, perquè no tinc ni coneixements ni informació per rebatre tot el que ha dit–, evidentment, a mi m'ha semblat que una part molt important de la seva explicació ha estat destinada a fer, podríem dir, una espècie de torn en contra –i no ho desmenteixo, perquè segurament serà així–, d'un torn en contra d'unes esmenes seves que sembla que vaig fer fa sis anys; em sembla que és una mica excessiu dedicar-se a fer tornos en contra de sis anys enrere. Però, bé, en definitiva, aquest no és l'objecte que ens té units a uns quants aquesta tarda aquí; l'objecte és debatre les esmenes concretes que s'han fet.

Tampoc sé massa què dir, també, perquè el senyor Magí Cadevall ja ha dit: «No, i ara el senyor Escudé em dirà això i allò i el de més enllà»; és clar, em deixa desarmat, senyor Cadevall, perquè, òbviament, coherentment amb tot el que he dit, això és el que li haig de dir. Perquè que vostè demani, perdó, el Grup Socialista demani a l'esmena 39 que es faci..., que el crèdit destinat al Pla plurianual d'inversions universitàries, Programa d'expansió universitària, etcètera, sigui ampliable, doncs, xoca amb aquest esperit que li he explicat tantes vegades a la cambra en relació amb la necessària austeritat. I no és obstacle a la crítica el fet que vostè almenys té el senderi de dir..., bé, això del pou sense fons, no li ho puc dir perquè vostè mateix posa que hi ha un límit, és de les primeres vegades que veig que un grup parlamentari posa un límit a l'ampliabilitat d'una partida, perquè vostè especifica «fins als 4.000 milions de pessetes»; almenys, diguem-ne, és una petició, si més no conceptualment, més modesta que altres peticions que fan. Però, bé, evidentment, amb aquest límit, amb aquest sostre o sense aquest sostre, per aquestes coses que vostè mateix ens ha explicat, nosaltres ens hi hem d'oposar.

Pel que fa a l'esmena 151, és clar, a mi em dona la sensació..., potser sí, però almenys jo he estat incapaç de veure la defensa que vostè ha fet de l'esmena; perquè, és clar, si jo llegeixo bé el que diu l'apartat primer de l'article 13..., perdó, l'apartat segon de l'article 13, *in fine*, i el que el Grup Socialista a través seu demana, doncs, no sé massa veure la diferència; en tot cas deu ser una diferència de matís. Perquè, fixi's, l'article del Projecte de Llei diu: «el crèdit que el Govern els autoritzi per a l'execució del programa», i la proposta socialista diu: «els hagi autoritzat per a l'execució dels programes ja realitzats». Potser sí que, acarant els dos textos, es pot veure una diferència, es pot veure una diferència, però, bé, de present, de futur, de necessitat d'una execució prèvia al programa, potser sí, però, per mi, almenys he sigut incapaç de veure que en la seva argumentació hi hagués una base sòlida per explicar el perquè s'ha d'aprovar la seva es-

mena, no l'he sabut veure, i, per tant, sincerament, tampoc li votarem favorablement.

Per altra banda, ara ho recordo, vostè ha dit: «Oh, ja sé...», perquè òbviament el Grup Socialista, com tots els altres grups, té una difusió interna de la informació lògica i normal, i per tant diu: «Ja sé que hi ha una esmena conjunta que van presentar el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió dient que farien un estudi, però això a mi no em val perquè ja saben el senyor Alavedra i el senyor Martí Carnicer que el pacte no passava perquè les altres esmenes...» No, no, no, és que no pretenc ni que es retiri, ni que se suavitzi cap esmena; per altra banda, ni el senyor conseller ni el senyor Martí Carnicer hi són presents en aquest moment, però en tot cas no cal que ho digui o no és necessari que ho digui perquè no he pretès en cap moment dir que l'esmena conjunta obstaculitza o contradiu aquesta esmena, sigui la que sigui, la 39 o la 151, que vostè defensa. En tot cas –hi insisteixo–, no hi sé veure una diferència tan bàsica perquè ens obligui a canviar la redacció.

Finalment, quant a l'esmena 286 –que vostè gairebé ha defensat mig cos fora de l'escó..., perdó, de l'estrada–, és una esmena, la 286 –a veure si la trobo, perquè la recordo, però voldria comprovar-ho amb el text que tinc–, l'esmena 286 és sobre el Programa d'ampliació d'especialitats i mòduls, increment de places disponibles en relació amb la formació professional. És clar, és un tema un xic complex, i per això he demanat assessorament sobre aquesta matèria, i a mi el que se'm diu és que acceptar aquesta disposició addicional –i per això no ho farem– implicaria –a part d'aquest criteri que ens agrada poc, de condicionar o explicitar o ampliar matèries no directament pressupostàries a través de disposicions addicionals al Projecte de Llei de pressupost– l'acceptació d'aquesta disposició addicional, l'obligació d'acollir a la xarxa pública en règim de gratuïtat, per tant, uns alumnes que han cursat algun ensenyament postobligatori, i la xarxa pública –i a mi em sembla lògic– no pot acollir els que vulgui, o, per exemple, en un altre terreny, una altra possibilitat que cabria en funció d'aquesta disposició addicional, la xarxa pública no pot acollir aquelles persones que vulguin repetir indefinidament ensenyaments secundaris postobligatoris.

Per aquests motius, doncs, més els que ja he explicat i algun altre que hi podríem afegir al llarg d'aquest debat fonamentat a l'entorn de l'article 6 amb aquestes petites francesilles de disposicions addicionals, a aquest tema fonamental que són les partides ampliables, l'article 6, el nostre Grup també, arribat el seu moment, s'oposarà a l'adopció d'aquestes tres esmenes que ha defensat el senyor Magí Cadevall.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 45 i següents, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que el senyor Escudé aquesta tarda ens està obsequiant, però amb una manca ecològica: farà gastar molt de paper, senyor Escudé. (*Algú diu: «És reciclable.»*)

Les quatre esmenes a què farem referència en aquest moment, senyor president, si m'ho permet, serien la 45, la 46, la 47 i la 55.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: S'ha dit repetidament que aquests Pressupostos responen a uns criteris restrictius i d'austeritat, i nosaltres, a això, no hi direm res en contra; el que passa és que ens veiem obligats a dir i a repetir el que s'ha dit enguany i el que es deia l'any passat –perquè també parlàvem d'aquestes qüestions–: que, quan hi ha criteris d'austeritat i de restricció, fonamentalment en els Pressupostos, el que s'ha de fer és prioritzar, i si parlem de l'article 6, que tant molesta el senyor Escudé que se'n parli i es facin plantejaments, perquè diu que són unes esmenes que difícilment són assumibles i plantejables, és perquè és l'únic lloc on d'alguna manera se'ns dona cabuda a poder fer aquests plantejaments de priorització.

Aquestes quatre esmenes fan referència a qüestions que afecten d'una manera directa aspectes relacionats amb els ajuntaments, quant al finançament dels ajuntaments, i lògicament ho hem de plantejar des d'aquesta òptica del crèdit ampliable, no perquè vulguem una major despesa, sinó perquè es faci un criteri de distribució del diner i una racionalització perquè es pugui donar resposta a unes necessitats reals i donar compliment, com és lògic, al que s'anuncia –jo penso que d'una manera bastant clara en aquest Pressupost–, amb algun gest, al que s'anuncia com a voluntat política, però que en la resposta de dotació és realment insuficient i es mostra molt mancat.

Com deia, són esmenes que incideixen de manera directa en el finançament municipal, finançament que es mostra del tot insuficient. En aquest exercici, tot amb tot, en aquesta Llei que estem debatent hi ha una inflexió en el finançament municipal, hi ha una inflexió important, i és la dotació que s'ha fet del fons per al finançament dels ajuntaments. Insuficient, però en qualsevol cas també val a dir que és una porta oberta que l'hem de considerar, i que l'hem de considerar com una inflexió positiva en aquest sentit. Expressa el que deia abans, una voluntat política, però una voluntat política que entenem que s'hauria d'omplir de contingut, i és per això que anem formulant una sèrie d'esmenes, una sèrie de plantejaments d'ampliació d'aquesta voluntat política que, si féssim cas de les resolucions d'aquest mateix Parlament, no vinculades necessàriament als Pressupostos de manera directa, representarien un avenç important d'omplir de contingut aquesta voluntat. És també un pas important en la racionalitat, deixant la discrecionalitat en el que és el finançament dels ajuntaments, i, per tant, és positivament valorable.

Referit a les esmenes concretes, val a dir..., si parlem de l'esmena 55, que es refereix a aspectes puntuals del finançament, en el qual els ajuntaments poden incidir d'una manera directa en temes culturals relacionats directament amb la seva activitat, i fóra bo que hi hagués la possibilitat de poder ampliar aquesta despesa, de poder dotar més bé els ajuntaments i que hi hauria la possibilitat, si féssim d'alguna ma-

nera un replantejament del que són algunes partides pressupostàries via aquest crèdit d'ampliació..., seria possible de tirar endavant.

Les esmenes 46 i 47 fan referència a un aspecte molt concret que s'ha mostrat insuficient any rere any, que és el finançament per a aspectes de coordinació de policies locals, en els quals hi ha una voluntat –almenys s'expressa així– política, a través d'una comissió, de treballar sobre aquest aspecte, i es dota insuficientment, i no es dona resposta a les necessitats que tenen els ajuntaments, i que es reflecteix en la mateixa comissió de coordinació. I, llavors, la resposta que tenim de la mateixa comissió és que «com que no tenim més dotació pressupostària, no podem donar resposta a quines són les necessitats».

I l'esmena 45, que fa referència a un aspecte que és relacionat directament amb el tema del finançament municipal... L'estudi que s'ha fet sobre les finances municipals reflecteix quina és la situació i avança propostes, avança una proposta que em sembla que és raonada i és raonable i que seria plantejable, que és la de subvenció del finançament municipal a través de la subvenció dels crèdits que tenen els ajuntaments; subvenció que nosaltres xifrem, i xifrem aquesta esmena, en el finançament de tres punts per part del Govern de la Generalitat, en el finançament dels ajuntaments quant al que és la inversió que tenen formulada i, per tant, l'endeutament que tenen formulat els ajuntaments.

Això respondria, i respondria d'una manera clara i positiva, a quina és aquesta voluntat política, i és per això que demanem que siguin acceptades aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. De bell antuvi voldria tranquil·litzar el senyor Pérez de Tudela quan diu que jo..., o que a mi em molesten les esmenes. No, jo el voldria tranquil·litzar, senyor Pérez de Tudela, per dir-li que espero..., pot ser que no se'm noti massa, però potser sí que se'm nota, que el debat que ens ocupa no és un debat que em molesti; em permetria dir que és un debat que esperava amb candeletes des de feia molts dies, eh? Per tant, cap problema de molèstia, ans al contrari, senyor Pérez de Tudela. Més per quant vostè, persona que em sembla que, de totes les seves virtuts, jo en destacaria una, que és la claredat i transparència dels seus posicionaments, vostè ha dit una cosa –suposo que se n'ha adonat– que és una cosa molt real, vostè ha dit: «Home, és que jo no pretenc que es declari ampliables aquestes partides; ja ho sé, que amb un criteri sa comptable això no pot ser. Ara, és la manera que tinc, a través de la petició d'aquesta ampliabletat, de sortir al Ple del Parlament, amb l'expectació considerable que ens envolta, doncs, per manifestar, per parlar d'uns problemes.» I vostè té tota la raó: són uns problemes importants, i això li'n dona ocasió. Ara, evidentment, vostè ja entén que no li ho podem acceptar.

En tot cas, repassant, per donar compliment al tràmit de fer el torn en contra de les esmenes –com a esmena pressu-

postària, no com a argumentació, que en el terreny de necessitats em guardaré ben bé de dir-li que no és veritat, o almenys en gran part no és veritat, el que vostè manifesta i la problemàtica que vostè i altres diputats al llarg del dia, en aquesta espècie de debat subliminal que va entrant i sortint en el debat de pressupostos, que és el tema del Fons de cooperació municipal o local de Catalunya—, és clar, jo el que voldria dir —esmena 45, que vostè ha manifestat en primer lloc... Vostè diu: «Home, és clar, és que els tres punts, és que a les mocions del Parlament sí...» Això, vostè suposo que recordarà que ja fa molta estona, ja fa unes hores, a un altre grup de l'oposició que també esmentava aquest tema dels tres punts en un altre article, jo li recordava —i vostè ho sap perfectament, perquè no sé fins i tot si va participar en l'elaboració, però almenys, si no físicament o materialment, amb esperit, vostè, com a alcalde, doncs, hi estava plenament d'acord— que aquesta famosa Resolució que ja he esmentat abans, la 101, d'aquesta quarta legislatura, que aquesta mesura, evidentment, aquest compromís pel Govern de la Generalitat es va fer, i el nostre Grup el va vehicular perquè hi estem i hi estàvem d'acord, amb la consellera i amb el Govern, sobre aquesta matèria, però hi ha una cautela —cautela molt important—, una condició *sine qua non*, en la qual es diu que cal que una mesura similar s'adopti per part del Govern central. I, per tant, doncs, nosaltres estem a l'espera que aquesta bona voluntat que ha demostrat el Govern de la Generalitat també es demostrï per part del Govern central. Ja sé que hi han hagut converses, no sé si a la Corunya o no sé a on, hi ha hagut relacions, tractes i negociacions, que crec que no han arribat a res positiu, perquè aquesta mateixa austeritat que se'ns imposa per part del món objectiu de l'economia i de les finances de l'Estat, també, amb major equitat, també es planteja al Govern de l'Estat.

Bé, en tot cas, nosaltres no defugim, ans al contrari, el compliment d'aquesta Resolució, però en els seus propis termes, i els seus propis termes passen per una actuació paral·lela i condicionada per part del Govern central. Tant és així, senyor López de Tudela..., perdó, Pérez de Tudela —no, és que ara estava pensant en el senyor López de Lerma, del nostre Grup—, doncs, que espero que vostè s'hagi adonat que en l'estat de despeses de la secció 4, o sigui, al Departament de Governació, hi ha, precisament, dues partides obertes per donar acollida pressupostària i possibilitat, després, de ser transferides als ajuntaments per a aquesta finalitat en el cas desitjat, però em temo molt que no esperat —almenys amb massa expectatives per part del nostre Grup, si més no—, d'aquest possible i necessari acord de totes les administracions implicades. Mentre això no es doni, òbviament, nosaltres li votarem en contra aquesta esmena.

Quant a l'esmena 46 i 47, és clar, aquest és un tema..., els dos van relacionats amb la policia. L'esmena 46 fa referència al vestuari, i l'esmena 47 fa referència a la coordinació. És clar, a l'esmena 46 vostè parla d'un crèdit concret, perquè existeix, i en demana l'ampliabilitat en aquestes condicions que comentàvem. És clar, vostè sap perfectament que anualment s'obre una possibilitat que els ajuntaments s'acu-

llin a aquestes subvencions, que s'atorguen en funció d'una proposta que fa una comissió existent, la Comissió de Coordinació de les Polícies Locals de Catalunya... (*Remor de veus.*) No? (*Pausa.*) Bé, aleshores, aquí hi ha una discrepància entre els municipalistes de pro, entre els quals no m'hi considero inclòs, però, bé, en definitiva, tingui raó el senyor Farrés, que no m'estranyaria que la tingués, o bé el senyor Pérez de Tudela, però, bé, en definitiva, d'una manera o altra, diguem-ho així, més globalment, d'una manera o altra, la Generalitat anualment dóna subvencions per a aquesta dotació de vestuari de la policia. I, per tant... Sí, sí, senyor Farrés, hi ha una dotació, hi ha un crèdit, i ens ho diu el mateix senyor Pérez de Tudela..., imagini's que ens diu que hi ha una partida 04.07.221.03 per al canvi de vestuari de les polícies. No em digui vostè, senyor Farrés, que això no existeix. Bé, però, en definitiva, això és el que hi ha, i, dintre de la necessària austeritat pressupostària, no podem fer més, i almenys no podem fer això que se'ns demana, de declarar-ho ampliable.

El mateix passa —com deia— amb l'esmena 47, que aquí fa referència a un altre crèdit, el 04.07.240.01, i aquí es demana que aquesta partida sigui ampliable; concretament se'ns diu: «per portar a terme la coordinació de les polícies locals». És clar, aleshores, a part que hi ha tota una sèrie de partides que estan dotades, parcialment o totalment, de cara a aquesta finalitat, ens sembla a nosaltres que no exclusivament a aquesta partida caldria acudir-hi per fer aquesta tasca de coordinació. No sé, se m'acut que hi podria haver altres partides o, fins i tot, s'hauria, potser, en algun cas, de recórrer al capítol 4, de subvenció, i no, com aquí, al concepte 240, que, com indica el seu número inicial, és una partida del capítol 2, que és de despesa de funcionament del mateix Departament. Per tant, doncs, tant per raons de fons com per raons tècniques, no li podríem donar suport.

I, finalment, pel que fa a l'esmena 55..., ah!, fa referència a una partida molt concreta, la 07.03.461.01, de transferència a corporacions locals per a la promoció del cinema, la música, el teatre i la dansa, en col·laboració amb entitats territorials, en funció dels resultats de la convocatòria pública que s'efectuï. Aquí espero no rebre cap crítica d'altres grups i que tothom accepti que es fa aquesta convocatòria pública perquè els ajuntaments hi puguin concórrer sol·licitant ajuts per a aquest tipus d'activitats culturals. Aquí, una vegada més, i lamento ser tan reiteratiu, aquest tema de la necessària austeritat hi juga plenament; és d'aquelles matèries —tot el món de la cultura, de les arts, del teatre, del cinema, la dansa— que hem d'insistir en el que dèiem al senyor Roc Fuentes quan parlàvem d'aquelles coses que tenim molt a la vora del cor, però que, també a la vora del cor, també hi tenim la cartera, i, la cartera, la tenim més buida del que voldríem, i, per tant, es fa el que es pot. Evidentment, la Conselleria, que té un gran desig de poder donar satisfacció al Grup Socialista, al senyor Pérez de Tudela i a la cambra en general, doncs, em diu: «Home, és clar, què més voldríem nosaltres que fer això!» És clar, si en aquesta convocatòria pública hi hagués uns projectes engrescadors per part

dels ajuntaments i veiéssim, necessàriament, que s'haurien de donar més diners dels que té aquesta partida, fariem els possibles per tramitar una transferència de crèdit d'altres partides per donar sortida a aquestes necessitats. Però bé, com a principi de sortida, com a inici de pressupost, seguint disciplinadament la consigna que va donar el conseller d'Economia i Finances en el seu moment, com a executor de part de la voluntat política del president de la Generalitat, aquesta partida, com la immensa majoria de les altres partides, ha estat afectada per aquest binomi austeritat-restricció.

I per aquest motiu, senyor president, aquestes quatre esmenes que ha defensat suara el senyor Pérez de Tudela, arribat el seu moment, també les votarem de forma negativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 57 i següents, del Grup Socialista; per defensar-les, té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor president, per anunciar-li que dono per defensades la 57 i la 59, per dues raons que dic succintament. Una, perquè són de les esmenes que són a la vora del cor del senyor Raimon Escudé, i, per tant, quan són de les de la vora del cor, ja estan condemnades al fracàs; no cal que m'hi escarrassi. I, d'altra banda, perquè són aquestes mateixes matèries que aquest matí el senyor Roc Fuentes ha defensat, esmenes de tipus semblant, i, com que jo m'adhereixo completament a l'argumentació que ell ha utilitzat, em sembla innecessari també de reproduir-les.

I dir-li també, de passada, senyor president, que retiro l'esmena 433.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda retirada. Suposo que el senyor Escudé no vol fer torn en contra...

El Sr. ESCUDÉ: Bé, formalment, sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Amb el cor a la mà?

El Sr. ESCUDÉ: El cor a la cartera, i a la mà la cartera i el cor. No, donar raó a la manifestació irònica i un pèl sarcàstica del senyor Dalmau, i més que res utilitzar la paraula per formalment dir que, evidentment, ens oposem a l'adopció d'aquestes esmenes i per demanar, en certa manera, disculpes a la senyora Mayol i a la immensa majoria de les senyores diputades, perquè, és clar, amb el meu esperit masclista que em caracteritza, jo sí que tinc el cor a la vora de la cartera, però la vestimenta usual del sexe femení al nostre país fa que, la cartera, no la tinguin a la vora del cor, sinó que la portin en algun altre entriquell addicional. I, per tant, demano excuses, senyora Mayol.

Moltes gràcies, senyor president, però, de totes formes, votarem en contra de les dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 61, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo intentaré tocar el cor, que no la cartera, del senyor Escudé, vejam si així hi ha més èxit en l'aprovació de les esmenes. Fan referència..., jo voldria defensar, si m'ho permet, l'esmena 61 i l'esmena 89 bis.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Totes dues esmenes fan referència a la demanda del Grup Parlamentari d'Iniciativa d'ampliació de crèdit, en primer lloc, per tal d'aplicar la reforma de l'assistència primària. Aquesta ampliació de crèdit respon, al nostre parer, a la necessitat que existeix de potenciar la reforma de l'atenció primària per possibilitar la consecució dels objectius previstos al Pla de salut. En definitiva, és una ampliació de crèdit que permet aplicar la seva programació, que no la nostra, diguem-ne, de la reforma de l'atenció primària. I això té a veure amb el fet que estem a un any del termini de la finalització de la reforma de l'atenció primària, de la previsió de finalització d'aquesta reforma, amb un 51% d'implantació i amb un 47% de cobertura poblacional, la qual cosa vol dir que, si vostès no amplien aquesta partida, l'actual consignació pressupostària fa inviable que s'aconsegueixin els seus objectius de Govern, els que permetessin que l'any que ve acabéssim, finalitzéssim la reforma de l'atenció primària. Per tant, hi insisteixo, és una prioritat política per nosaltres, sens dubte. Això permet, per un cantó, donar una millor atenció i una millor qualitat a la població; per altra banda, permet descongestionar els serveis d'urgències hospitalàries, i també permet disminuir la despesa farmacèutica. Però, a banda que sigui una prioritat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, és, sens dubte, una necessitat perquè vostès puguin desenvolupar la seva proposta de reforma de l'atenció primària. Això, pel que fa a l'esmena 61.

L'esmena 89 bis té a veure també, pel nostre parer, amb una prioritat, pel nostre Grup Parlamentari, que és que s'ampliï la partida que té a veure amb el suport a les associacions de dones i als ajuntaments per tal que puguin realitzar una política de contribuir a la incorporació de les dones a totes les esferes de la societat. En aquest sentit, hem de dir que aquestes dues partides han tingut una retallada permanent al llarg d'aquests dos últims anys, si m'apura ridícula, en el sentit que és aquella aplicació d'aquella consigna del conseller d'Economia i Finances que un 10% de totes les partides de Presidència vagin disminuint: també han disminuït la partida de 48 milions –si no ho recordo malament– de subvencions o ajuts als municipis per fer polítiques relacionades amb la incorporació de les dones a la societat, i l'han rebaixada a 46, és a dir, 2 milions o 3 milions, i 2 milions en el cas de les associacions de dones. Per tant, és una rebaixa ridícula, si m'apuren, però és que estem parlant d'una partida ridícula.

Llavors, nosaltres considerem que aquestes dues partides són importants i que per aquest motiu s'haurien d'ampliar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Per al torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquestes partides, com sap, suposo, i per això les presenta, la senyora Mayol, la 08.06.421.02 i 08.06.721.02, financen gran part de l'estat de despeses de l'Institut Català de la Salut. Per tant, doncs, declarar ampliables aquestes partides, jo no sé si forma part o no –espero que sí– de la seva línia política en

relació amb aquesta matèria, però, una mica en la línia del que deia fa una estona al senyor Bargalló –en relació, en aquell cas, amb el Departament d'Ensenyament–, declarar ampliables aquestes partides seria –no diré al cent per cent, però d'una forma molt important– declarar ampliable el pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social. I, és clar, això, raonablement, no es pot fer. Aquí ja no parlem ni de cor ni de cartera: aquí parlem de cap. Parlem de cap, perquè espero que la senyora Mayol recordi la petita estirada d'orelles que m'he permès dialècticament fer al senyor Martí Carnicer, quan m'invocava com a gran argument en contra d'una determinada pràctica del Govern, i concretament per què l'Institut Català de la Salut, si posava 1.000 pessetes en una partida..., etcètera, doncs, és clar, jo li explicava al senyor Martí Carnicer –a vostè no cal que li ho expliqui, ho coneix perfectament, i, si no, el senyor Roc Fuentes, que ho ha discutit moltes vegades, li ho confirmaria– la viciósissima mecànica del finançament de la Seguretat Social.

I, per tant, doncs, no podem fer altra cosa que el que estem fent, que és donar aquestes partides que hi ha, sense ser ampliables, amb una possibilitat ulterior de modificació, en funció d'una valoració..., bé, hi ha tota una mecànica i uns pactes i uns percentatges..., una cosa molt complicada que veurem si es compleix, però que en definitiva nosaltres sempre hem intentat complir i respectar la paraula donada. I, com que nosaltres hem pactat –entre moltes coses que hem pactat, agradi o no agradi a altres grups–, hem intentat pactar una millora del sistema de finançament de la Seguretat Social, això ens compromet també a una sèrie de coses. I, concretament, ens compromet a ajustar les nostres previsions al que, amb una expressió potser un xic «rimbombant», però que els economistes veig que avui dia utilitzen..., l'«escenari», eh?; hi ha un escenari d'ingressos previst per l'Insalud, i nosaltres, ens agradi o no ens agradi, com a pactistes que som, i respectuosos amb els pactes, entenem que, si com a mal menor, hi insisteixo –i molt, molt menor–, doncs, hem pactat unes coses, hem de respectar lògicament l'escenari previst, o sigui, «la previsió d'evolució d'ingressos i despeses del règim general de la Seguretat Social a tot l'Estat, prescindint de l'existència o no d'elements transferits».

I, per tant, doncs, per coherència amb aquests pactes, imposats per les necessitats i per l'afany d'arribar a acords, de millorar en la mesura possible el finançament de la Seguretat Social, no podem raonablement declarar ampliables unes partides que, com li deia i vostè sap, són el moll de l'os, són la base fonamental del finançament del Departament de Sanitat i Seguretat Social i els seus serveis. Obriríem un flanc claríssim i facilíssim a la crítica i a la ruptura de pactes, de dir: «Com poden vostès, com s'atreveixen a declarar ampliable això si l'escenari que hem pactat d'evolució dels ingressos de la Seguretat Social no dóna la més petita base financera a fer això?»

Quant a l'esmena 89 bis, aquest és un tema en el qual sempre m'hi sento un xic incòmode, perquè m'imagino..., i

més venint de la senyora Mayol, que hi té una autèntica dedicació, a les actuacions de l'Institut Català de la Dona, doncs, em sento una mica incòmode, i per això espero que, arribat el seu moment, el meu company Francesc Codina m'alliberarà d'aquesta càrrega, quan es faci..., perquè no ho he comprovat, però suposo que hi ha esmena a la totalitat a l'Institut Català de la Dona; no faltaria més, senyora Mayol. Aleshores tindrà ocasió el senyor Codina, que té molta més habilitat que no pas jo a donar vestimenta a les disponibilitats possibles..., li donarà potser major satisfacció.

És clar, l'única resposta que jo he aconseguit dels dirigents, o «dirigentes», de l'Institut Català de la Dona és dir: «Escolti, per a totes aquestes finalitats que demana la senyora Mayol, tranquils, perquè en el capítol 4 hi ha unes partides...» És clar, vostè em diu, i amb raó: «Sí, hi són les partides, però hi ha una disminució», i vostè reconeix, dintre d'aquesta línia..., vostè en diu «ridícula», però, doncs, jo en dic..., no ho sé, «petiteta», però necessària, seguint les instruccions del conseller d'Economia i Finances, del Govern i del mateix president, d'austeritat en el Pressupost de la Generalitat. I fins i tot partides petites, partides molt importants com aquestes que vostè evoca, que ja eren petites, doncs, és clar, si hi ha una instrucció d'una reducció, diguem-ne, lineal, per entendre'ns, geomètricament i comptablement, d'un 10%, es fa la reducció del 10% o del percentatge que en funció de si és capítol 2, si és capítol 4, li correspon. I això és l'explicació de per què dintre d'aquesta línia d'austeritat també aquestes partides de l'Institut Català de la Dona han estat, doncs, reduïdes. I, per tant, doncs, lamentant-ho –i fins i tot, si ho vol, en el terreny personal–, el nostre Grup no donarà suport, doncs, que aquestes partides siguin declarades ampliables.

Per aquests motius, senyor president, arribat el seu moment ens oposarem a les dues esmenes que ha defensat suara la senyora Mayol.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 62, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia les esmenes 62, 63, 90 bis, 90 ter, 226 i 227. Sis esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FARRÉS: Quatre fan referència a temes de crèdits ampliables, i dos que són d'articulat, però que hi tenen relació. (Pausa.)

Hi havia una vegada un parlament, el de Catalunya, que ja fa molt temps, més de deu anys, va aprovar una llei que va titular «de política territorial», i allà es va comprometre a fer una cosa que es titula «el Pla territorial general de Catalunya». I això ha tardat molt, i han passat moltes coses, i ha passat un any, i dos, i cada any per aquestes dates, en aquestes discussions, doncs, aprovàvem, no necessàriament per unanimitat, una part important de fons per poder redactar i per poder fer, doncs, tota aquesta colla d'estudis.

Aquest Pla, no se sap com, un bon dia van dir «ja està», i aquell dia, doncs, el van posar a consulta institucional. Des de llavors ençà, ha sigut curiós, perquè d'això no fa gaire temps i ja hi ha tres consellers que n'han tingut la responsabilitat, de tirar-lo endavant. Però tants consellers en tan poc temps, pel que es veu, no han sigut suficients, o no han fet fortuna, perquè, a pesar —perquè les coses de l'Administració poden anar molt lentes, però al final tard o d'hora acaben arribant a port—, a pesar, dic, que fins i tot ha arribat al Parlament i fins i tot ja està en ponència, i fins i tot s'ha fet una primera reunió, no hi ha..., o almenys aquest diputat no ha sabut trobar ni una sola esmena que amb la previsible aprovació d'aquest Pla territorial en l'any natural que entra pugui, amb el caràcter bàsic, amb el caràcter fonamental que té, pugui ser interpretat com un instrument perquè el que són les conclusions, i en definitiva les propostes estratègiques d'aquest Pla territorial —amb les esmenes que vostès vulguin, vull dir que hi introduceixi en el tràmit parlamentari aquest Parlament de Catalunya—, puguin, hi insisteixo, convertir-se en un instrument operatiu.

Més d'un membre..., jo diria que bastants membres de l'oposició hem opinat que possiblement aquest Pla territorial general de Catalunya sigui la tesi doctoral que mai hagi costat tants diners a Catalunya, i que el seu destí més brillant són les prestatgeries de les senyores i senyors diputats i de molts organismes administratius. Per què? Perquè moltes vegades el mateix president de la Generalitat ens ha reconegut que al seu Govern no li agrada tant planificar com suggerir. Aquesta és una frase que va dir textualment, i que a mi em va deixar..., si més no li he de reconèixer que la vaig trobar molt gràfica del que era el seu pensament. I, per tant, doncs, aquestes afirmacions, més l'absència de qualsevol partida que d'alguna manera pugui interpretar-se com una partida operativa per incidir en la implementació del Pla territorial, ens fan creure, molt ens temem, que tindrem raó que el seu destí està allà, a les prestatgeries.

I és per això que nosaltres plantejem aquí una sèrie de crèdits ampliables a través de dos instruments que a nosaltres ens semblen bàsics, ens semblen potents, que és allò que fa referència a la política de sòl i allò que fa referència a la política de l'habitatge. Entre altres coses, perquè en aquest Pla territorial —i ja ho discutirem en el seu moment— hi ha previstes unes modificacions, uns transvasaments d'assentaments de població, que, al marge que algú ens explicarà com es produeixen, segur —segur, segur— que fan necessària una enèrgica política de sòl i una enèrgica política d'habitatge, lligada especialment a l'habitatge públic.

I per això les nostres esmenes fan referència lògicament a allò que d'alguna manera podríem introduir-hi, i és la determinació de quins són els teixits deprimits de Catalunya, quines són i com es poden ajudar les ciutats de tercer nivell de Catalunya, i per tant la possibilitat de declarar ampliable aquesta partida, tota vegada que un dels efectes que vol corregir aquest Pla territorial són..., un dels aspectes és la desertització de Catalunya, el despoblament de Catalunya; per tant, quines són les trames, quins són els trossos deprimits

del nostre país, quines són aquestes ciutats de tercer nivell que poden jugar i han de jugar un paper estratègic en aquest nou plantejament.

I la 63, que és la que vol incidir sobre l'altre aspecte, i són els aspectes de congestió i, per tant, la possibilitat també de tenir un instrument potent per a l'adquisició de sòl en les grans ciutats, que els dos en combinació puguin de veritat ser instruments que per part de qui té la responsabilitat de gestionar aquest Pressupost, però també d'aplicar i fer aplicar les lleis que aprova aquest Parlament, pugui realment implementar el Pla territorial general amb alguna possibilitat.

I això, lògicament, lligat a la 90 bis, que fa referència a l'habitatge, i més concretament a la necessitat de primar no els que ja el mercat i el lliure joc del mercat ja hi donen sortida, com són els habitatges de preu taxat, sinó primar aquells que si no ho fa l'Administració no ho farà ningú, com és el tema de la promoció pública, i per una altra banda la possibilitat d'incrementar els convenis amb els ajuntaments perquè ambdós nivells d'administració puguin fer una veritable política d'habitatge a Catalunya. I se'm pot contestar: «Oh, això ja es va fent.» Això ja es va fent, d'acord, amb un Pla quadriennal que res té a veure, vull dir, amb el que jo plantejava del Pla territorial general de Catalunya, i en un moment en què —i després en parlarem, quan vegem les esmenes a la totalitat de Política Territorial— estan disminuint les transferències que diferents departaments, dintre de Política Territorial, fan a l'Incasol, que és un dels instruments poderosos per poder fer aquesta política.

Lligat a això, lògicament, hi havia dues esmenes més, que són la 226 i la 227, que una fa referència al tema dels préstecs hipotecaris, que ja està previst, però que no obstant això vostès fan una limitació quant a l'execució: es tracta de suprimir una part del redactat i donar la xifra que vostès mateixos proposen, de 17.000 milions de pessetes, per finançar obres de construcció en relació amb els préstecs hipotecaris en funció d'aquestes obres de construcció que es promouguin, però que després limiten per a l'any 95 a 9.566, que és el que es proposa eliminar. I, finalment, la possibilitat, doncs, que el 50% dels habitatges que es construeixin puguin ser, com a mínim, de promoció oficial.

I he volgut relacionar-ho amb el tema del Pla territorial perquè jo crec que, efectivament, té una..., n'és la conseqüència lògica; és a dir, si no ho relacionem amb instruments concrets d'actuació administrativa, el que pugui ser, vull dir, un treball purament d'estudi del que està passant al nostre territori i unes propostes estratègiques generals a molts anys vista, però sense propostes operatives que tinguin traducció dinerària, que tinguin traducció pressupostària, llavors esdevé un exercici absolutament inútil l'estudi en què no van acompanyats les lletres i els números. Per tant, ambdues coses, vull dir, són necessàries.

Jo, la veritat, deixi'm, senyor president, uns últims segons per dir que aquest és un tema que, si hi ha alguna qüestió que pot justificar el caràcter excepcional dels crèdits ampliables, possiblement sigui la d'incidir sobre el desequi-

llibri de Catalunya; perquè, per molt importants que siguin tots els temes, els altres temes, la distribució dels assentaments humans en el nostre país, amb els problemes de despoblament i de congestió, nosaltres entenem que és la prioritat, és el gran problema de Catalunya. Possiblement, molts dels problemes relacionats amb els municipis o altres aspectes, si la població estigués distribuïda d'una altra manera, no es plantejarien amb els termes que es plantegen; si la població estigués distribuïda d'una altra manera, no s'haurien produït segurament, vull dir, estralls com els que han ocasionat els incendis, i, si en això se'ns invoca la necessitat de l'austeritat, la veritat..., si alguna cosa caracteritza el Govern de la Generalitat actual, no és pas precisament el criteri d'austeritat. Suposo que deuen tenir moltes altres virtuts, i en el supòsit, tal com almenys jo ho entenc, que austeritat en sigui una, aquesta no és una de les que adorna l'actual Consell Executiu. I ho dic no solament per les despeses supèrflues: ho dic perquè, home, només cal donar un cop d'ull a les liquidacions dels pressupostos que vostès ens han tingut, lògicament, l'amabilitat d'entregar, com a conseqüència de l'obligació legal que hi ha, del Pressupost de 1993, per veure les desviacions que hi ha, la importància d'aquestes desviacions i on es produeixen aquestes desviacions. Ocasíó tindrem de parlar-ne quan examinem, departament per departament, què és el que va passar l'any 93, per veure si els números per a l'any 95 tenen o no consistència. No ens parlin que estan fent un control pressupostari, no ens parlin que l'austeritat és una de les feines d'identitat de la seva actuació administrativa, quan —almenys dels pressupostos que aquest diputat, en la distribució interna de grup, n'ha fet un seguiment més directe— els creixements que hi ha entre el pressupost inicial i el pressupost final d'aquell departament superen en percentatge el percentatge que creixien en relació amb l'any anterior i que havia sigut objecte —com avui— d'hores i hores de discutir en aquest Parlament.

Per tant, l'austeritat, sí, però no com a realitat, sinó com a disseny; en tot cas, nosaltres desitgem que de veritat s'avanci en el camí de l'austeritat, i quant a prioritats, que és d'això del que es tracta, nosaltres creiem que no hi ha res més prioritari que tenir instruments útils per fer o per pensar que serà possiblement una eina útil quan s'aprovi per part d'aquest Parlament el Pla territorial general de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Senyor Escudé, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra de les sis esmenes que ha defensat el senyor Farrés. Bé, jo voldria fer una primera afirmació amb un to molt planer. Senyor Farrés, m'ha donat la sensació que, a part dels criteris interns del text de cada una de les esmenes, ha invocat molt un tema que jo personalment, sincerament, no associava amb les esmenes, que és la propera existència —o així ho esperem— del Pla territorial general de Catalunya. Bé, jo, almenys jo, sóc incapaç en aquests moments de saber, de predir amb tota exactitud què passarà amb aquest

Projecte de llei. Està en unes fases inicials; si no ho recordo malament, hi ha esmenes a la totalitat..., bé, està començant a donar les primeres passes la tramitació d'aquest Projecte de llei. Quan aquest Projecte de llei s'aprovi, d'alguna manera o altra, amb el consens més gran o més petit de la cambra, serà el moment de veure i parlar de l'existència d'un pla territorial general de Catalunya i extreure'n a posteriori les conseqüències pressupostàries, d'això.

Fa una parell d'hores hem tingut ocasió, precisament, de veure un cas —i el senyor Farrés n'era un dels protagonistes— d'un tema que jo el veig similar: el tema del municipi de Badia. Es va fer una llei, es van adoptar en aquella llei uns compromisos i, aleshores, en el moment de donar-li —amb posterioritat, òbviament— situació i estat pressupostari, hi ha hagut unes discussions entre els grups —el Grup d'Iniciativa, el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió— sobre exactament quina era la conseqüència necessària en el terreny pressupostari del que diu aquella llei que ja està aprovada. I al final hem sigut capaços —i jo me'n felicito i felicito els altres dos grups— d'haver arribat a un acord.

Bé, doncs, em sembla que aquest és el camí. Jo crec que si s'aprova i amb el contingut que s'aprovi i amb la mecànica que s'aprovi aquest Projecte de llei, que està donant —com hem dit— els primers passos, està tot just a les beceroles parlamentàries, serà el moment de veure quina traducció pressupostària ha de tenir, i, aleshores, a partir d'aquell moment és quan podrem debatre la repercussió que això té en el Pressupost de la Generalitat. Fins aquell moment jo crec que són molt respectables les previsions, possiblement molt fonamentades, en aquest cas, del senyor Farrés, però, bé, no posem el carro davant dels bous; anem per passos comptats, i ja hi arribarem en el seu moment.

Ara, aquí, avui, tenim unes esmenes concretes que el que demanen és unes partides que siguin declarades ampliables a la secció 09, o sigui, al Departament de Política Territorial. El Departament de Política Territorial, després d'una llarga negociació o canvi d'impressions dintre el Govern, va acordar que tingués dues partides ampliables; fins i tot, crec que una d'elles està afectada per una de les tantes esmenes que conjuntament vam presentar amb el Grup Socialista. Concretament, una és el crèdit 09.03.445.01, sobre el contracte-programa de transports de Barcelona, que apareix que aquesta partida és la receptora dels acords que se signin amb l'Administració central de l'Estat; i una segona partida, el 09.08.781.01, que crec que és important i és en aquesta línia que demanava el senyor Farrés de temes fonamentals que fan necessari trencar aquest esquema, aquesta gairebé obsessió que té el nostre Grup de mantenir les partides sense el caràcter d'ampliables, que és aquesta partida corresponent a les subvencions per a actuacions en habitatges. Vol dir que un cert camí d'acostament, en aquesta segona apartat de la lletra f, el tenim.

Ara, el que demana el Grup d'Iniciativa per Catalunya en l'esmena 62 és que hi sigui una altra partida, la 09.02.731.04, de transferència a l'Incasol..., bé, ell ja ho ha explicat. En definitiva, aquí, una vegada més, estem en

aquesta necessària austeritat, més una particularitat que diré tot seguit. El mateix es fa amb la secció 09 en el crèdit de l'aplicació 09.02.731.05, que és per a l'adquisició de sòl residencial a les grans ciutats. En tots aquests casos hi ha una dotació, i una dotació que, consultats els gestors, els *managers* de les partides corresponents, especialment en el cas de l'Incasol, almenys a mi m'han dit que consideren que les previsions pressupostàries i les previsions d'utilització de les partides són fonamentalment correctes.

Però passem a l'esmena 90 bis i 90 ter, perquè per això deia que en el cas de l'Incasol hi ha una particularitat molt concreta, que és que el senyor Farrés, evidentment, sap que l'Incasol és un organisme autònom que té, realitza unes activitats, diguem-ne, empresarials i mobiliàries importants, i, per tant els seus ingressos no únicament són dotacions amb càrrec a partides de pressupost de la Generalitat, sinó el fruit d'una bona gestió de compra, venda, edificació, rehabilitació que està portant a terme. I, per tant, doncs, és un organisme que té unes característiques... I per això també en l'esmena 90 bis i l'esmena 90 ter, doncs, també no tindrem el desig de donar suport a les esmenes en qüestió, perquè, si el senyor Farrés –i això precisament ho comentàvem aquest matí amb la senyora Dolors Montserrat... Sí, senyora Dolors Montserrat, comentàvem aquell tema de les esmenes de les despeses dels organismes industrials que tenen relació amb partides d'ingressos que també són variables. I aquest n'és un cas, senyor Farrés. Voldria recordar-li el que ja sap la senyora Montserrat, que l'apartat, la lletra 2, millor dit, la lletra 2..., perdó, no, no, ja ho dic bé, ja: l'apartat 2, lletra a, del mateix article 6, que és el que estem debatent des de fa moltes hores, diu que «en aplicació a les entitats autònomes de caràcter comercial, industrial, financer o anàleg són ampliables –ja per definició global– els crèdits, la quantia dels quals es determina en funció de recursos finalistes efectivament obtinguts». I, aleshores, a mi em diuen els responsables de la matèria que ells consideren que, en ser ampliables els seus ingressos, automàticament són ampliables aquestes partides de despesa, ja que es genera un flux d'ingressos superior a les despeses si només tinguéssim en compte, quant a despeses, les despeses previstes com a despeses relacionades amb els ingressos procedents dels Pressupostos generals de la Generalitat. Per tant, hi insisteixo, tant en l'esmena 90 bis com a la ter, no creiem necessari declarar el caràcter d'ampliables perquè, per aquesta definició genèrica en la lletra a, en l'apartat segon, ja ho són.

Quant a les esmenes aquestes que no són de caràcter ampliable, sinó que són –com deia el senyor Farrés– partides..., millor dit, perdó, són disposicions addicionals que es pretenen incloure de nou, la 226 i la 227, que tenen una relació un xic vaga amb aquesta matèria que estàvem discutint, concretament l'esmena 226 veig que fa referència a operacions d'endeutament, la destinació d'aquest endeutament concret, i, aleshores, el que pretén el Grup d'Iniciativa per Catalunya és precisar que d'aquesta partida que està ubicada a l'Institut Català del Sòl..., diu: «com a mínim, un 50% d'aquests imports es destinarà a les promocions de protecció oficial».

Em sembla recordar que aquesta esmena el senyor Farrés, o el seu Grup, ja la va plantejar l'any passat, i em sembla recordar que l'explicació per part nostra era molt similar; òbviament, per part meua, està obtinguda de la mateixa font, que és el mateix organisme Institut Català del Sòl. De l'Institut Català del Sòl hem explicat –i, hi insisteixo, em sembla recordar que l'any passat ja se'm va donar aquesta explicació– que les actuacions de sòl per part de l'Incasol per a aquesta etapa 92-95 –llavors ja lliga, per tant, que l'any passat se'm digué el mateix–, les actuacions previstes en sòl, hi insisteixo, sempre són i seran per sobre del 50%, i fins i tot se'm diu que en alguns casos fins al 100%. Per altra banda, hi ha un aspecte concret, hi ha una variant d'aquestes actuacions, que són aquells ajuts que són destinats a la preparació, urbanització o compra de sòl, que la normativa ja existent del Pla estableix, precisament, aquell mateix mínim que vostè demana incloure en la Llei de pressupostos, que és el 50%. Per aquests motius, entenem que no és necessari acceptar aquesta inclusió que vostès demanen.

I, pel que fa a l'esmena 227, aquesta és una esmena que també em sembla que té una certa tradició, perquè jo ja accepto que el senyor Farrés no vegi clar, vegi alguna cosa estranya en aquesta diferenciació en la lletra b, que, en definitiva, la lletra b d'aquest apartat 9 de l'article 31 és el que li fa semblar o li fa creure que hi ha coses que no lliguen. Perquè, és clar, què diu l'apartat 9, lletra b? Diu que els concerts d'operacions d'endeutament de l'Institut Català del Sòl, concretament aquest apartat b, són per a préstecs hipotecaris, i diu: «fins a un import màxim nominal de 17.000 milions de pessetes, per a finançar obres de construcció que promogui». I diu a continuació: «Aquest import correspon al total d'operacions a realitzar l'any 95 per aquest concepte, del qual l'import a executar» –i llegeixo lentament per emfatitzar el que jo vull dir a continuació–, «del qual l'import a executar l'any 95 és de 9.566 milions de pessetes.» Aleshores, com que el senyor Farrés, legítimament, diu «bé, jo no veig per què aquests 17.000 milions es transformen en 9.000», presenta l'esmena 227 el seu Grup dient, doncs, «suprimim que l'import a executar l'any 95 és de 9.566 milions, deixem els 17.000 milions i no hi fem més variants». Nosaltres entenem que l'explicació que se'ns dona crec que és entenedora i que és una explicació que s'ajusta fil per randa a la realitat de la construcció, que és que en tot tipus de construcció, i més d'unes quanties d'aquestes, de l'ordre d'aquestes magnituds, de 17.000 milions de pessetes, hi ha necessàriament un decalatge des que s'inicia un expedient fins que l'obra, doncs, es construeix o s'acaba la seva construcció. Aleshores, l'Institut Català del Sòl té una llarga experiència en aquest terreny, és un tema –no diré que són faves comptades, però molt similarment a les faves comptades– que fa que aquest decalatge permet calcular, sense risc d'equivocar-se, que aquests 17.000 milions d'import nominal de préstec hipotecari a concedir, a l'hora del «devengament» o, com correspongui, del «redituament» –que em sembla que ara els serveis de la cambra recomanen–, doncs,

per l'import a executar l'any 95, no a concedir, sinó a executar l'any 95 i que, per tant, és el que l'Institut Català del Sòl haurà de desemborsar durant l'any material 1995, no són els 17.000 milions nominals, sinó 9.566 milions de pessetes, i, per tant, doncs, per aquests motius, nosaltres mantindrem, amb el nostre vot positiu, arribat el seu moment, el text, la lletra b de l'apartat 9 de l'article 31 del Projecte de Llei i ens negarem a suprimir aquesta concreció –si vol el senyor Farrés en certa manera limitativa– de dir que aquests 17.000 milions durant l'any natural 95 es transformaran realment en necessitats de finançament de 9.566 milions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 64 i següents, del Grup Socialista.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president, agruparia també..., a part de la 64, la 67 la retirariem en benefici de la transaccional que hi ha hagut i que permet donar sortida al problema del finançament del transport metropolità mitjançant l'acord que en el futur suposo que hi haurà en el contracte-programa. Per tant, la 67 quedaria retirada.

Agruparia la 280, la 295, la 296...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, 280?

El Sr. CORBACHO: 280, 295, la 296, la 297, la 298 i la 300.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies.

El Sr. CORBACHO: La número 64 fa referència al tema de la tarifació social. De la tarifació social, jo crec que no es discuteix la seva importància i, fonamentalment, el servei que presta per possibilitar i permetre que un conjunt de ciutadans, que segurament que per raons econòmiques tindrien problemes de gaudir del benefici del transport públic, puguin gaudir del transport públic, per tant, de la mobilitat, i de desplaçar-se d'un lloc a un altre en l'àrea metropolitana de Barcelona. El cost que representa aquest servei és de 1.500 milions de pessetes, i l'aportació que dona la Generalitat de Catalunya per al servei de la tarifació social són 18 milions de pessetes.

Nosaltres entenem que això, evidentment, més que una ajuda, en definitiva, és una cosa simbòlica, perquè 18 milions de pessetes per ajudar un programa que té un cost de 1.500 milions de pessetes, doncs, no es correspon. I aquesta esmena va en la direcció d'apropar el que hauria de ser un desig, que és que la Generalitat de Catalunya es fes càrrec del 50% del cost d'aquest servei com és la tarifació social.

La número 280 fa referència al tema del Consell Comarcal. El Consell Comarcal al seu dia es va crear, com la resta de consells comarcals de Catalunya, i, concretament, dins del que era l'àmbit de la Corporació Metropolitana de Barcelona, va assumir tot un conjunt de responsabilitats de gestió, responsabilitats que venien donades per un decret de la Generalitat, del Govern de la Generalitat de Catalunya. En un moment determinat –podria fer un llarg llistat de coses i responsabilitats del Consell Comarcal, però, fonamentalment vull destacar-ne dues– una empresa de l'àmbit de

l'àrea metropolitana de Barcelona va instar l'expropiació d'uns terrenys. Aquesta expropiació va caminar pel món judicial fins que va arribar un moment que va haver-hi una sentència del Tribunal Suprem de Justícia de Catalunya dient que el Consell Comarcal era responsable subsidiari i, per tant, havia de pagar el cost de l'expropiació del tribunal del preu just. Ja anticipo que hi ha una altra sentència que diu que subsidiàriament la responsabilitat no és del Consell Comarcal del Barcelonès, sinó que és de la Generalitat de Catalunya en virtut que moltes competències de caràcter urbanístic són, en aquest moment, exercides per la Generalitat de Catalunya i no per l'entitat local del Consell Comarcal del Barcelonès. Aquesta sentència, evidentment, està recorreguda per part del Consell Comarcal del Barcelonès, però s'ha demanat, en definitiva, l'executivitat d'aquesta sentència, i en aquest moment hi ha un aute d'un jutge declarant tots els membres que formem part del plenari del Consell Comarcal del Barcelonès, inclosos també els membres de Convergència i Unió, en desacatament al que és la no-execució, no donar compliment al que ha estat una sentència.

I quin és el problema? El problema no és un problema de desacatament, el problema és que el Consell Comarcal del Barcelonès no té recursos econòmics per fer front a aquestes responsabilitats que té, que té segons aquesta sentència, i no té responsabilitats econòmiques perquè al seu dia, quan es va crear el Consell Comarcal del Barcelonès, es va crear la comarca, es va dir que aquí, al Barcelonès, hi hauria un consell comarcal, però no es va dotar de recursos econòmics per fer front a les responsabilitats de gestió que, evidentment, se suposa que tindria a partir d'aquest moment. I si això passa en una expropiació concretament, que és el cas Rivièrre i que és un tema que ha vingut reiteradament a aquest Parlament, i que torna a venir avui a aquest Parlament per demanar al Govern de la Generalitat –que en definitiva va ser el que va promoure la desaparició de la Corporació Metropolitana de Barcelona, que nosaltres ara ja no discutim, que va desaparèixer, però en definitiva va desaparèixer la Corporació Metropolitana, en la seva substitució es van crear unes entitats, es va crear el Consell Comarcal del Barcelonès, per tant, és responsabilitat del Govern que va fer desaparèixer una institució i va crear-ne una altra– que doti de recursos econòmics per fer front a aquestes responsabilitats, i dins d'aquestes responsabilitats també estan les expropiacions del segon cinturó. El segon cinturó: es va demanar al Consell Comarcal del Barcelonès la responsabilitat de les seves expropiacions, i és necessari que se'l doti econòmicament, perquè ara comencen a haver-hi sentències dels tribunals de preu just.

Per tant, jo crec que el senyor Escudé coneix perfectament aquesta situació, la coneix perquè ha vingut al Parlament i perquè, a més a més, ell té informació suficient, i jo espero i desitjo que, evidentment, a partir d'aquí, doncs, la seva resposta sigui una resposta positiva, que permeti, per tant, a partir d'aquí, respirar i donar tranquil·litat als membres del Consell Comarcal del Barcelonès, fins i tot als membres que pertanyin al seu Grup, a Convergència i Unió.

La número 295 fa referència al Consorci del Transport. He fet una referència abans a la importància que té en aquest moment aquesta esmena transaccional que s'ha arribat a un acord entre el Partit Socialista..., o Convergència i Unió i el Partit Socialista respecte al tema de la possibilitat..., més que la possibilitat, la realitat ja de participar en el contracte-programa, de fer front a un dels greus problemes que té el transport metropolità, com és el tema del finançament. Això és un pas molt important, nosaltres ho valorem així, no solament des del Parlament, sinó des de tota l'àrea metropolitana, però és evident que avui parlar del transport en l'àrea metropolitana no solament és parlar d'un tema econòmic, s'ha de parlar d'un tema de coordinació. Cada cop més és necessària aquesta coordinació, aquesta intermodalitat que es dona entre diferents mitjans de transport; cada cop més es posa de manifest que, per exemple, la no-integració tarifària és un problema..., hem de caminar, per tant, a una solució que vagi en la idea de la coordinació, en la idea de la cooperació, de la col·laboració de les diferents administracions que tenen responsabilitat en matèria de transport, i és per aquest motiu que nosaltres presentem una esmena solament en la direcció de dir que ja que hem donat un pas molt important, com és el tema del finançament, donem un pas més en la idea de posar les bases per crear un consorci que agrupi les diferents administracions que tenen responsabilitat en matèria de transport i que, en definitiva, sigui l'ens coordinador que coordini, que planifiqui, que programi, que coordini les diferents polítiques necessàries per gaudir d'un servei de qualitat, un servei coordinat, un servei ben organitzat en el tema del transport. Aquesta és l'esmena 295.

I la 296: nosaltres vam rebre amb una certa alegria, en un moment determinat, quan l'ex-conseller senyor Molins va publicitar-lo un estiu, el tema del Pla intermodal del transport. En el Pla intermodal del transport es contenen els grans eixos que, en definitiva, han de servir de base per planificar una futura gestió que doni resposta a les necessitats que avui tenim, més enllà de l'àrea metropolitana de Barcelona. Ja no estem parlant solament de l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó de la Regió I, en definitiva, de començar a donar una resposta adequada, una resposta tècnica, una resposta estudiada i una resposta no suggerida, sinó planificada. Vam rebre amb una certa alegria i amb una certa il·lusió aquest anunci en aquell moment per part del conseller. Però mai més s'ha tornat a parlar del Pla intermodal del transport. És evident que s'han fet coses, i una de les coses que s'ha fet en el tema del Pla intermodal del transport és estudiar les diferents fases que podia tenir el Pla intermodal del transport. Sabem que quan estem parlant del Pla intermodal del transport parlem d'una inversió molt important, i sabem també que aquesta inversió no es pot portar a terme en un sol exercici, però s'ha de començar per alguna cosa, s'ha de començar encara que sigui per poc per, en definitiva, continuar anant en la direcció que defineix el Pla intermodal del transport.

Es va aprovar al seu dia, per part de l'Entitat Metropolitana del Transport, el que nosaltres entenem que ha de ser el

pla de mínims, i ha estat aprovat també aquest pla de mínims per la Comissió Coordinadora del Transport. El pla de mínims fa referència a la línia II perquè arribi a Badalona centre; la línia III, que arribi fins a Canyelles-Valldaura; la línia IV, que arribi a Trinitat Nova; la línia V, que arribi a Horta - Llars Mundet, i el metro lleuger del Baix Llobregat. No estem dient que aquestes línies, que aquest programa intermodal del transport de mínims es faci en un sol exercici; sí que estic dient i estem dient que el Govern de la Generalitat seria bo que es comprometés a posar unes partides que donessin una claredat al que al seu dia va ser una explicitació des del seu punt de vista públic, que vol realment desenvolupar el Pla intermodal del transport. És per aquesta raó que tornem a presentar aquesta esmena.

I, finalment..., bé, no, no finalment perquè encara en resten dues... La 297: a veure si aquí ens posem d'acord, i ens posem d'acord amb el que es diu en aquest Parlament i el que es diu a l'àrea metropolitana de Barcelona, a veure si és possible. Hi ha membres de Convergència i Unió que diuen que estan d'acord amb la reconversió del taxi; nosaltres diem que és probable, que no sabem si ha de ser una reconversió o ha de ser una reestructuració. És més, ara ens diuen que van a demanar als ajuntaments que posem partides per ajudar el tema de la reestructuració del taxi. Es va publicar, al seu dia, per part d'un determinat sindicat, que hi havia hagut contactes amb la Conselleria, amb la Direcció General del Transport, i que caminava en bona direcció una possibilitat real del tema de la reestructuració del taxi. La reestructuració del taxi té un cost econòmic elevat, i no solament té un cost econòmic elevat, sinó que afecta una part molt important del que nosaltres qualifiquem de petita i mitjana indústria, o de petita i mitjana empresa. Si el Govern de la Generalitat està d'acord —i nosaltres celebraríem que estigués d'acord— en la necessitat de començar a estudiar si és necessària o no és necessària la reestructuració del taxi, si aquesta necessitat afecta 2.000 llicències, n'afecta 3.000 o n'afecta 500; si és així, doncs, el que demanem per part del Govern de la Generalitat és un gest en el sentit de posar en el Pressupost un acord que permeti contemplar la possibilitat d'ajuts per a la futura reestructuració del taxi a l'àrea metropolitana de Barcelona. Perquè estem parlant de 15.000 milions de pessetes, si és que es vol fer aquesta reestructuració. I, si no és així, que es digui també clarament que no es va, almenys des del Govern de la Generalitat, en la direcció de potenciar o d'intentar fer la reconversió o la reestructuració del taxi perquè, senzillament, el pressupost econòmic, en un any d'austeritat, en un any de contenció, no permet abordar, almenys, aquesta reestructuració amb el cost econòmic que això comporta. Aquesta és la 296.

La 298 fa referència al tema de la reconversió, al tema de l'adaptació dels autobusos per a les persones amb discapacitats. El 13 de l'XI del 91 es va aprovar una llei, es va aprovar la Llei de la desaparició de les barreres arquitectòniques per part d'aquest Parlament. El capítol segon fa referència, precisament, a la desaparició de les barreres arquitectòniques en els mitjans de transport i, en concret, als autobusos,

i és més: es fa una referència en aquella Llei, en el capítol II, que el Govern de la Generalitat arbitrarà les mesures adients i necessàries per col·laborar i cooperar amb les diferents administracions locals que permeti, per tant, d'una manera progressiva, anar suprimint les diferents barreres arquitectòniques, no solament en les parts físiques dels edificis, sinó també als mitjans de transport. I l'Entitat Metropolitana del Transport, per donar compliment a aquesta Llei, doncs, està portant a terme una reconversió del seu parc d'autobusos, i l'Inserso col·labora amb l'Entitat Metropolitana del Transport sufragant el 75% del cost dels autobusos. En canvi, per part del Govern de la Generalitat no hi ha cap col·laboració per donar compliment, en definitiva, a una llei que es va aprovar al Parlament de Catalunya al seu dia, amb el suport del Govern de la Generalitat, amb el suport del Grup de la majoria. És més, fins i tot el conseller de Benestar Social es va comprometre, dins del que és l'àrea metropolitana, de fer un bonotaxi per permetre que els disminuïts poguessin traslladar-se en taxi. Estem esperant, al dia d'avui, que aquest compromís també es porti a terme i es compleixi, en definitiva, el que va ser no una proposta nostra, sinó el que va ser, en definitiva, una proposta o un compromís del conseller.

I, finalment, l'esmena número 300 fa referència al consorci. Nosaltres demanem que es faci un consorci per a la gestió, per al manteniment del tema de les rondes. Perquè les rondes, qualsevol ciutadà que viu a l'àrea metropolitana no discuteix avui la seva funcionalitat, el seu servei, la seva importància i, a més a més, el que signifiquen de qualitat de servei per a tota l'àrea metropolitana. Però tots sabem que realment hi ha un problema, un problema en el futur, hi haurà un problema de manteniment, hi haurà un problema de vigilància, hi haurà molts problemes, perquè són moltes les administracions actuant sobre una via única, sobre una sola via que és la ronda de Barcelona. En aquest sentit, nosaltres el que demanem és que es creï un consorci, que realment el consorci agrupi les diferents administracions que tenim responsabilitats en la matèria de les rondes, però que, en definitiva, sigui un consorci que es cuidi de la seva conservació, del seu manteniment, i, en definitiva, que una via tan important no entri a la llarga en un deteriorament per manca de coordinació de les diferents administracions que tenim responsabilitats al voltant d'aquesta via.

Per totes aquestes raons, presentem aquest conjunt d'esmenes que totes elles, com vostè podrà comprovar, senyor Escudé, tenen molt a veure amb el que són els problemes de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Torn en contra, el senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president...

(El Sr. Farrés demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Sí, perdó, perdó...

El Sr. ESCUDÉ: No, no, és que hi estem d'acord, senyor president, per una vegada —que no serveixi de precedent— estem d'acord el senyor Farrés i jo. La idea és demanar-li, si no hi tingués inconvenient, ja que el Grup d'Iniciativa té les

esmenes 65 i 66, que una d'elles, concretament, és idèntica a la que ha servit de base per a aquesta intervenció del senyor Corbacho, potser per agilitar lleugerament el debat, que el senyor Farrés pogués explicitar el seu punt de vista sobre aquesta matèria.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. L'ha interpretat bé, el senyor Escudé?

El Sr. FARRÉS: Per una vegada, perfectament. Em temo molt que no servirà de precedent...

Molt breument, efectivament, l'esmena 65 fa referència a la necessitat d'establir un sistema de subvencions referits a això que en denominem «el sistema de tarifació social». Aquesta és idèntica a la que ha plantejat el Grup Socialista; dono per reproduïdes les argumentacions i les reflexions. Dir, en tot cas, que és evident, vull dir, que en el cas del transport públic de viatgers, doncs, els números o les tarifes és obvi que no cobreixen els costos reals d'explotació, i, a més a més, en aquests moments en què hi han tota una sèrie de persones que discutim o que hem constatat en altres debats que si estan en rendes mínimes d'inserció, que si estan desocupats... En la pràctica, què ha passat? Que els ajuntaments han hagut d'establir uns sistemes de tarifació social per intentar ajudar per aquesta via aquests col·lectius de persones. Lògic és, just seria que en aquest esforç important que fan les corporacions també hi pogués participar la Generalitat. Nosaltres no fixem percentatges, en tot cas és l'única diferència, però la idea és la mateixa.

L'altra jo diria que és complementària, la número 66 inicialment era molt semblant a la 67, socialista, que ha estat retirada, però que jo penso que, precisament, les raons per les quals el Grup Socialista ha retirat la 67 donen més força a l'esmena 66. A veure, el que es plantejava abans era anar a un sistema de subvenció per al desenvolupament del transport de viatgers i, lògicament —dic «lògic» per les reflexions que s'han fet— se circumscribia en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport.

Aquesta petició, segons ens ha explicat el senyor Corbacho, des de la perspectiva del Grup Socialista dona satisfacció a través de l'acord a què han arribat del contracte-programa; nosaltres ho celebrem, vull dir, en aquest sentit, però el que és evident és que això està creant un greuge comparatiu respecte al conjunt de ciutats que tenen l'obligació del transport de viatgers, i això és així.

Primer, no n'hi han tantes que tinguin aquesta obligació. Segona, moltes d'elles no estan en l'Entitat Metropolitana, però estaven definides en l'estudi a què abans jo feia referència del Pla territorial general de Catalunya com a ciutats que estan en les zones que abans es denominaven «zones de congestió» i que, per tant, ja tenen les deseconòmies d'aglomeració, els inconvenients d'estar afectes també als fenòmens metropolitans. I a part d'aquestes, dues o tres com a màxim, legalment, tenen l'obligació de tenir transport públic, que són les altres capitals de província d'aquí el país i pareu de comptar.

Per tant, si s'està acord que en el transport públic cal arribar a acords perquè no es generin aquests dèficits, fem-ho,

però fem-ho a totes les ciutats que tenen aquesta obligació, en funció d'uns paràmetres, d'unes *ratios* objectives que obliguin a millorar la gestió. I tant és així que el mateix Govern central o la mateixa Administració central, quan estableix un sistema d'ajudes per subvencionar el transport públic, no ho fa amb base en una ubicació geogràfica concreta, sinó en una sèrie de paràmetres i oberta a totes les possibilitats, les possibilitats de totes les ciutats que tenen aquesta obligació.

Per tant —hi insisteixo—, aquesta és una esmena que nosaltres, com també el Grup Socialista, per dir les coses tal com són, havíem presentat anys anteriors, i nosaltres l'hem tornat a reproduir. Ens alegrem que per part de l'àmbit de l'Entitat Metropolitana s'hagi fet aquest pas, però en aquests moments s'està —hi insisteixo— consagrant un greuge comparatiu en relació amb unes quantes ciutats que, a més a més, formen part, les ciutats, de la franja de cent a cinc-cents mil habitants, la immensa majoria d'elles, que en l'evolució dels recursos que hi ha hagut aquests darrers anys, per càpita, per habitant, en relació amb la mitjana espanyola són les que han tingut no solament un creixement menys important, sinó que han tingut un decreixement quant als recursos per habitant, vull dir, que tenen, d'acord amb les dades que dona el Ministeri d'Administracions Públiques, situant-se pràcticament a la mateixa alçada que els municipis més petits de l'Estat espanyol quant a —hi insisteixo— recursos per habitant.

Per tant, jo penso que en aquest cas és de justícia, que caldria ser aprovada, és oberta, no concreta la fórmula de subvenció, però valdria la pena deixar aquesta porta oberta per no crear aquest greuge comparatiu en relació amb la resta de municipis.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra del senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Farem el torn en contra de les tres..., sis..., set esmenes que ha defensat el senyor Corbacho i les dues que ha defensat —i li agraeixo que ho hagi acumulat aquí— el senyor Farrés en relació amb el tema més o menys vinculat a l'esmena 64 i antiga 67, que ha estat retirada per part del Grup Socialista.

Primer tema: l'esmena 64, socialista, i la 65, d'Iniciativa, el tema de la tarifació social, la partida que està prevista, que està dotada insuficientment a criteri dels peticionaris, però sempre d'acord amb les limitacions pressupostàries, l'austeritat, etcètera, és el que hi ha. I, en tot cas, també voldria dir una cosa; perquè, és clar, el senyor Farrés ha dit: «Bé, és que nosaltres ho plantejem d'una altra manera» —i és cert—, «nosaltres no diem que arribi al 50%, nosaltres només diem "per establir un sistema de tarifació social"». Potser sí que és més enginyosa o menys criticable la proposta que fa Iniciativa per Catalunya, perquè, és clar, tant un com l'altre, tant el senyor Corbacho com el senyor Farrés són conscients, perfectament, que la normativa vigent, el Decret número 193 de l'any 90 preveu una subvenció del 20%. És clar, aleshores, l'objecció que li puc fer al senyor Corbacho —i la hi faig— és dir: «Escolti, per què el 50 i no 70

o el 30?» La normativa extrapressupostària que hi ha diu el 20. Si en funció del 20 hi hagués una clara idea que la partida està dotada insuficientment, podríem discutir sobre l'ampliació o no-ampliació. Ara, pretendre ja que sigui ampliable perquè pugui arribar al 50% ens sembla, doncs, realment inacceptable i sempre —hi insisteixo— dintre la línia de limitació pressupostària.

Reconec que aquesta crítica, que a mi aparentment, malgrat els somriures de complicitat que he observat, doncs, a mi em sembla fàcil de fer, no la hi puc fer al senyor Farrés perquè, curant-se amb salut, no especifica el percentatge i la mecànica, com ell bé deia, però bé, en definitiva, sí que demana que aquest crèdit, aquest concepte 09.03.461.01 sigui ampliable. Bé, doncs, pels criteris generals que he anat reproduint, ens hi haurem d'oposar.

L'altre tema següent és la qüestió del transport de viatgers genèric, de tot Catalunya, podríem dir, o d'aquestes ciutats importants de la corona de l'àrea barcelonina a què es circumscribia, en certa manera, el senyor Farrés. Perquè, és clar, en això sí que reconec que té raó. L'esmena 67... Oh, és que té raó en moltes coses, senyor Farrés, però això no vol dir que de la raó que li donem n'extraguem les mateixes conseqüències que n'extreu vostè.

Té raó en el sentit que, evidentment, la retirada de l'esmena 67, com ha explicat el senyor Corbacho, obeeix a un acord assolit entre els dos grups, entre el Grup seu i el Grup nostre, en relació amb el contracte-programa de l'àrea, de l'Entitat Metropolitana de Barcelona. Ara —hi insisteixo, i per això l'ha retirada—..., i, per tant, sí que genera una certa situació de greuge comparatiu en relació amb ciutats afectades també per aquesta obligació i que no formen part d'aquesta àrea on actua l'Entitat Metropolitana del Transport. I jo crec que hauríem de fer tots els possibles per trobar alguna fórmula, que no sé quina és en aquests moments. Ara, sí que jo li voldria dir, al senyor Farrés, que fixi's bé —sí, li ho podria dir i li ho dic, senyor Farrés—, fixi's bé que aquest acord, aquesta esmena conjunta és una esmena conjunta que no és traspassable en el que vostè demana, perquè, és clar, vostè no deu haver deixat d'observar que aquesta esmena que ha estat recollida parla d'aquesta partida, el «Contracte-programa de Transports de Barcelona», i diu: «en funció dels acords que se signin amb l'Administració central de l'Estat», perquè tots sabem que hi ha emparaulats uns acords, que té un costos econòmics i financers per a ambdues administracions i que suposem, tenim ja experiència adversa en alguns casos, però esperem que la signatura serà immediata, que s'adequarà a aquest emparaulament que existeix i per tant solucionarem aquest tema. Però fonamentalment el finançament no serà a càrrec de la Generalitat, sinó de l'Administració de l'Estat. En canvi, en aquest cas, aquí ningú, a hores d'ara, no ha previst també aplicar una mecànica de contracte-programa —diguem-ho així— amb l'Administració de l'Estat en relació amb aquestes altres ciutats.

És un tema per plantejar, jo crec que el Govern se n'ha de preocupar, d'evitar dintre de Catalunya aquestes situa-

cions de greuge comparatiu, però aquesta és la realitat. S'ha solucionat, ens sembla, fins a cert punt i amb totes les limitacions que vulguin, el tema de contracte-programa per a l'Entitat Metropolitana i no per als altres. Però, bé, a través de la via pressupostària, diguem-ne, amb una certa alegria pressupostària, que nosaltres diguéssim: «Sí, doncs, mirin, per evitar això, doncs, a càrrec, en certa manera, exclusiu de la Generalitat o, podríem dir, el dèficit que generi l'aplicació d'aquest pressupost, un dèficit que pot arribar a ser enormement considerable» –vostè sap perfectament la magnitud de les xifres que es remenen a l'entorn del finançament o de les aportacions a l'Entitat metropolitana–, «diguem que sí amb caràcter general per evitar el greuge.» El fet que veiem el greuge o que sembla, almenys a primera vista, que existeix aquest greuge, si més no, això no ens fa perdre de vista que no hi ha possibilitat financera de declarar ampliable aquesta partida, i, per tant, la solució entenem que no pot passar per l'acceptació d'aquesta esmena, i no ho farem.

L'esmena 280, que ha defensat el senyor Corbacho, és el tema del Consell Comarcal del Barcelonès, i aquí voldria deixar clar, tant políticament, com a grup, com personalment, senyor Corbacho, em sembla que tots tenim molt clar –almenys jo ho tinc molt clar– que una cosa són les baralles ideològiques o –si vol vostè, en un terreny més educat– les opcions polítiques diferenciades, les intencionalitats competencials concretes. Jo crec que és bo, és just i és necessari, i és correcte que cada administració defensi les seves competències allà on cregui que les ha de defensar, i aquí aquest tema em sembla que és un tema claríssimament d'aquesta naturalesa. Ara, dit això, amb la mateixa energia que jo crec que s'ha de defensar això, el que no és possible és que, diguem-ne, una diferència conceptual o política tingui unes conseqüències directes i humanes sobre unes persones concretes, i, per tant, senyor Corbacho, li pregaria que no em parli de les persones de Convergència i Unió que estiguin afectades per aquesta conducta, per altra banda legal i ajustada a la legislació –que no sé com es pot solucionar aquest tema–, d'aquestes instruccions peremptòries de liquidació per part del jutge. Caldria només que vostè –ens ha dit que vostè està afectat–..., vostè és un company nostre al Parlament –i encara que no ho fos és exactament igual–, entenem que ni la seva persona ni la de ningú ha de sofrir conseqüències físiques personals per una diferència política.

I, és clar..., però, en definitiva –i vostè ho recordarà–, em sembla que era la Comissió primera, jo estava parlant amb el meu company senyor Ferran Pont; jo recordo que vam tenir, em sembla que era amb vostè mateix o amb algun company seu, perquè vostè no va poder venir –no ho sé, no ho recordo massa bé–, però en definitiva vam tenir una llarga conversa o un llarg debat sobre tot aquest tema, citant-nos mútuament sentències, aquests autes que vostè diu, aquesta altra sentència que jo desconeixia, millor dit, el Departament de Governació desconeixia, que recordo que no era entre les mateixes parts, sinó que crec que a instàncies d'un tercer, d'una cimentera, em sembla que era... Bé, és un tema jurídicament molt complicat.

En definitiva, jo el que desitjaria –i en allò que pogués ser possible nosaltres hi farem tot l'esforç que puguem– és evitar repercussions a nivell personal d'una diferència política. Però, en tot cas, el que ara ens ocupa en aquest moment, que és l'adopció o no d'una disposició addicional en què el Consell Executiu garanteixi un finançament del Consell Comarcal de Barcelona, no ho podem acceptar, perquè, com sap vostè, és un tema que ens podríem allargar, vostè no n'ha parlat i jo no en parlaré, però vostè sap, i tota la cambra sap –almenys els diputats que van participar o que van presenciar aquell llarg debat de fa exactament uns set anys, quan es van fer les lleis d'ordenació territorial de Catalunya: la Llei municipal, la llei de desaparició de l'entitat metropolitana, creació dels consells comarcals, etcètera– aquella discussió, que només va ser un punt d'una llarga discussió d'abans i de després i que ens enfronta políticament a molts dels presents en aquesta cambra –com a forces polítiques, perquè personalment, per exemple, jo no hi he intervingut per a res– sobre el tema de les fonts de finançament que tenia l'Entitat Metropolitana i que per tota una sèrie de factors, que ara, hi insisteixo, no és el moment de parlar-ne, sembla que s'hagin retirat o que es volen aplicar als destinataris finals dels municipis que formaven part d'aquella àrea, avui dia extingida, com vostè deia. Però, bé, en definitiva, aquestes possibilitats, aquests fons existeixen, i aquí és on hauríem de discutir quina destinació s'ha de donar a aquests fons que potencialment, si més no, existeixen.

En definitiva, pressupostàriament parlant, les nostres instruccions, com és lògic, és no acceptar aquesta disposició addicional, que, per altra banda, incidiria directament..., perquè, és clar, aquí no se'ns demana..., diu: «dintre de les previsions pressupostàries», però és que no hi ha cap previsió pressupostària que contempli una transferència al Consell Comarcal de Barcelona. I, per tant, com a tal disposició addicional pressupostària, hi votarem en contra.

Pel que fa referència a l'esmena 295, l'esmena 295, és clar, entrem una mica en el terreny semàntic o lingüístic –o com en vulgui dir–, perquè, és clar, vostè demana..., que també és una matèria no directament pressupostària, però, bé, vostè demana que: «el Consell Executiu endegarà les actuacions necessàries per a la creació d'un consorci interadministratiu, etcètera». És clar, la resposta que li haig de donar, lògic des del punt de vista estrictament lingüístic, és dir: «Escolti, vostè demana que el Consell Executiu endegarà aquestes dotacions...», bé, bé, és que el Govern, el Consell Executiu ha endegat aquestes actuacions. No sé si era vostè o el senyor Farrés, em sembla que era vostè, ha dit: «Sí, sí, ja s'han fet coses, estudis, possibilitats, el senyor Molins havia dit: "això ha desaparegut"...», per tant reconeix implícitament que s'han endegat actuacions necessàries per a la creació. Ara, el que vostè no diu, i que tampoc podem acceptar com a esmena pressupostària, és que es creï el consorci, que arribi a acords i que... És clar, això, no ho podem imposar, que es creï i que s'arribi a acords si el que es demana és endegar actuacions. I vostè mateix ha reconegut, perquè és públic i notori, que aquestes actuacions estan

endegades, el que per molts imponderables o per molts aspectes, que, doncs, no és ara, em sembla, la circumstància de discutir –vostè tampoc els ha plantejat–, ara discutir per què aquest consorci no ha començat a funcionar com tots esperàvem que funcionés.

Pel que fa a l'esmena 296, el Pla intermodal de transports, el PIT –que ja n'hem parlat en diverses ocasions–, vostè sap que les prioritats en la prolongació de les obres d'aquest pla de mínims del PIT ha de ser establerta precisament pel consorci que es crearà en el cas que les negociacions de finançament del transport metropolità arribin a bon terme. Com explicava abans, sembla que a això sí que s'hi està arribant, i, per tant, ara potser es desempallegarà aquesta hipoteca que existia sobre la possibilitat de tirar endavant aquest programa de mínims del Pla intermodal de transport.

Però, bé, en tot cas –com deia abans en una intervenció del senyor Farrés–, no posem el carro davant dels bous, esperem a veure si efectivament es materialitza, com hem pactat –o millor dit hem pactat les conseqüències d'aquest contracte-programa del transport metropolità de Barcelona–, i un cop això realment fet i en marxa, sobre aquesta base sòlida, doncs podrem anar cap a aquesta altra fase de fer aquest programa de mínims del Pla intermodal.

En tot cas, dir-li també que ja accepto que potser tindria un caràcter il·lustratiu –però, és clar, no té tal caràcter– el fet que vostè no sols digui que es desenvoluparà un programa, sinó que ja explica el que ha de dir. I, és clar, jo recordo en una vegada anterior..., em sembla que no va ser vostè mateix –potser sí–, algun any anterior –em sembla que va ser una companya seva, una diputada socialista–, que va començar a explicitar fins i tot les parades del metro, concretament línia per línia, que s'havien d'adequar en relació amb aquest programa. Això em sembla potser il·lustratiu del que pretén el Grup Socialista en relació amb aquest contracte-programa..., perdó, amb les actuacions d'aquest consorci del Pla intermodal de transports, però, bé, em sembla, a nivell pressupostari, que recollir-ho seria una cosa... –com ho podria dir suaument?–, una cosa molt incoherent, perquè sobre la base de dir: «que es faci aquesta línia, que es perllongui la línia tal fins a tal lloc i que la línia V, a Horta, i el metro al Baix, lleuger, es faci no sé què més», i, a més, diu «i diverses actuacions urgents», realment això és una base molt poc sòlida, és una base molt estantissa per sobre ell establir-hi un programa, perquè en certa manera no sols és condicionar-ho, sinó determinar-lo totalment. I, per tant, també ens oposarem a aquesta addicional.

La 297, vostè..., tenia la il·lusió, de moment, que se la deixava, però no, se n'ha recordat. És clar, és un tema, em sembla, molt específic; fonamentalment, crec..., no conec el problema en profunditat, perquè no sóc habitant de Barcelona ni de la seva àrea d'influència directa, però crec que és un problema municipal de la ciutat de Barcelona. Vostè deia: «Oh, és que hi ha companys seus que diuen que sí»; sí, sí, és que hi ha companys meus que diuen moltes coses, jo també dic moltes coses, eh?

Però, bé, en definitiva aquí del que es tracta és: «la Generalitat de Catalunya ha de tramitar oportunament, declarar el sector del taxi en crisi...»; és que és una cosa molt forta –crec– jurídicament el que vostè demana. Imagini's que ara la Generalitat de Catalunya digués: «Declaro en crisi el sector...» no ho sé..., «de la venda ambulant de refrescos.» És clar, diria: «Escolti, i vostè qui és per declarar en crisi un sector?» I en aquest cas, i per això, si em permeto aquesta petita llicència és per introduir l'objecció..., és a dir, escolti, em sembla que estarem tots d'acord, diguin el que diguin els meus companys o hagin dit en relació amb aquest tema, que el sector del taxi, primàriament –ja no dic exclusivament, perquè vostè digui: «Oh, que aquí, que allà...»–, primàriament, és una responsabilitat municipal, i són aquests els que en primera fila han d'adoptar les mesures correctores necessàries. Aleshores, el finançament d'aquestes mesures es podria negociar amb altres administracions, entre elles la Generalitat, si la importància social d'aquesta reestructuració comporta l'exigència que hi hagi una aportació d'altres administracions.

Però, bé, en definitiva, la responsabilitat de considerar, de valorar, d'analitzar la indústria del taxi i la seva necessària o no tan necessària reconversió..., jo crec que seria un flac favor a l'Administració local que des de la Generalitat es digués: «Això va per aquí.» Per tant, doncs, també hi votarem negativament.

Quant a l'esmena 298, vostè ha parlat –és clar, hi lliga– de la qüestió de les barreres arquitectòniques, i precisament per això la Llei –i no tot de cop, com a vegades sembla, com alguns anys hem anat dient– preveu una gradual aplicació, perquè té un cost multimilionari la readaptació de les instal·lacions, de l'utilatge, dels serveis públics a les necessitats justes i exigibles, i que entre tots unànimament vam adoptar en aquesta Llei de supressió de barreres arquitectòniques; necessita un llarg període de temps. El Govern va complint, dintre de les possibilitats pressupostàries, aquests compromisos que té, i evidentment creu el Govern –i el nostre Grup li dóna suport– que adaptar la xarxa de transport públic a aquestes persones, xarxes de transport públic urbà, que són competència fonamental –com la indústria de l'autotaxi– dels municipis, no és possible de sufragar amb càrrec a això.

Si vostès ens fan les crítiques o ens faran les crítiques quant a allò que segons la Llei ja és competència específica de la Generalitat, imaginin-se vostès que diguéssim: «No, això no, però en canvi pagarem altres iniciatives, també necessàries de cara a la supressió de les barreres arquitectòniques, però que són competència d'una altra administració, en aquest cas, almenys de manera molt primària, les administracions municipals.»

Finalment, hi ha l'esmena 300. Aquesta és una esmena que també crec –encara que vostè hi ha incidit poc–, diria que també és una esmena d'aquelles que ens explicava el senyor Pérez de Tudela, que són esmenes que són presentades més per poder plantejar un problema que no per esperar una solució pressupostària. Perquè, és clar, evidentment, aquest tema de les rondes de Barcelona, tornem a entrar en allò que

al començament li parlava a vostè, senyor Corbacho, de les diferències polítiques. És clar, aquí hi ha una discrepància no diré frontal, però una discrepància important entre la Generalitat, a través del seu departament corresponent, i m'imagino que..., no sé si és el consell municipal; jo diria que no, que és l'Ajuntament de Barcelona. És clar, la resposta que li haig de donar, en certa manera, és defugir el tema polític, és centrar-me en el tema estrictament pressupostari i dir: escolti, què demanen, vostès?, que el Consell Executiu..., impulsar la creació..., això de la conservació i el manteniment de les rondes de Barcelona? No, escolti, si això ja es fa: hi ha una partida, la partida 670.02, de la direcció general corresponent, en què els pressupostos de conservació i manteniment d'aquesta xarxa ja estan previstos. (*Remor de veus.*) Ara, estan previstos d'acord amb els acords existents en allò que correspongui a la titularitat, la part de titularitat de la Generalitat. Aleshores hauríem d'entrar en la discussió de l'abast d'aquesta titularitat, si l'Administració municipal està d'acord o no amb la interpretació que en fa la Generalitat, o a la inversa, però, en definitiva, la Generalitat entén que, amb el criteri que públicament ha explicat sempre de quin és l'abast limitat de la seva responsabilitat sobre les denominades «rondes de Barcelona», el Govern creu que compleix amb la partida que li he esmentat, i, per tant, també hi votarem de forma negativa arribat el seu moment.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Prego al senyor secretari que faci lectura d'aquesta proposta d'esmena transaccional.

El Sr. SECRETARI SEGON: Sí. Esmena transaccional als números 36, del Grup Popular; 37, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya; 270, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; 270 bis, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Text: «El Govern de la Generalitat destinarà un import total de 1.150 milions de pessetes en ajuts al Tercer Món, que es desglossaran de la següent forma: 450 milions de pessetes estan consignats a la partida pressupostària 02.09.480.03; 200 milions de pessetes addicionals per a finançar projectes concrets de cooperació. Amb aquesta finalitat s'autoritza el Govern perquè habiliti les partides pressupostàries que siguin necessàries, així com la generació de capacitat de despesa en aquestes, fins a un import màxim de 200 milions, que seran compensats amb minoracions d'altres crèdits pressupostaris. 500 milions més corresponen a projectes ja pressupostats en els departaments de Presidència, Sanitat i Seguretat Social i Indústria i Energia; aquests últims per al finançament de projectes industrials en països del Tercer Món. De l'execució pressupostària de cada un d'aquests grups de despeses, se'n donarà compte al Parlament.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Senyors portaveus del Grup Popular, Socialista, Iniciativa i Esquerra Republicana de Catalunya, retiren les seves respectives esmenes? (*Pausa.*) Doncs, al seu moment serà sotmesa a votació.

Seguim...

El Sr. CODINA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CODINA: Perdó, havíem demanat, convingut, els portaveus que hem treballat aquest tema, la possibilitat de fer una breu intervenció, ja sigui pel fet de demanar tant la retirada com el posicionament de cada grup, perquè ens sembla que és un tema prou important com perquè puguem perdre uns minuts expressant quin és el posicionament de cada grup.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, no serà temps perdut. Per quin ordre volen intervenir?

El Sr. CODINA: De menor a major.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Evidentment, el Grup Popular retira l'esmena número 36 en ares a aquesta transaccional que acaba de llegir la Mesa. Si vostès ho recorden, il·lustres senyores i senyors diputats, quan jo acabava de defensar en nom del Grup Popular l'esmena 36, els deia a tots vostès que la història del 0,7 no era un símbol, sinó que era una llavor i una eina de treball. Crec que ha estat una llavor, i aquesta llavor, doncs, han estat aquests 1.150 milions que s'han pogut acordar mitjançant el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, i tots els altres grups de la cambra. Per tant, no hi voldria afegir res més, donar les gràcies i mostrar aquesta entesa que tant de bo que en altres ocasions també poguéssim contemplar.

Res més, i gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. També amb molta brevetat, per expressar el nostre suport a aquesta esmena transaccional i la retirada de la nostra esmena corresponent, la 270. Nosaltres, com altres grups, ja havíem expressat també aquest matí, en defensar la nostra esmena, la voluntat d'arribar a un acord que significués un increment substancial de la partida que estava ja prevista, de 450 milions de pessetes, i alhora també que introduís mecanismes de participació, de control, del Parlament en l'execució d'aquestes partides. Com és obvi, tractant-se d'una esmena transaccional, no ens pot satisfer plenament, però sí que és cert que ens satisfà en la mesura que, des del nostre punt de vista, es produeix aquest increment i en la mesura que això expressa una voluntat de millorar aquestes partides, de millorar aquestes tasques i que, en propers pressupostos, s'expressi encara més aquesta solidaritat amb els països del Tercer Món.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Nosaltres retirem també l'esmena 270 bis; de fet és una esmena que ja n'havíem parlat al seu moment, a la Co-

missió d'Economia i Finances, quan passava aquest tema a la discussió de la Llei de pressupostos, i de fet cal dir, com han apuntat alguns dels portaveus que han fet ús de la paraula abans que no ho fes jo, que òbviament aquesta esmena no és exactament el 0,7% dels ingressos propis. Ara bé, sí que, comparant la quantitat que enguany s'atorga a aquest concepte amb la que s'hi havia atorgat fa uns quants anys, el salt gairebé pot ser qualificat d'espectacular, i en aquest sentit seríem injustos si no reconeguéssim que l'avenç és important, tot i que —hi insistim una vegada més— no arriba a ser encara el percentatge que a criteri del nostre Grup ens faria expressar-nos amb plena satisfacció política.

Des d'aquí volem fer també un reconeixement d'aquelles entitats que, amb una tenacitat notable, han fet possible que part important de la nostra societat prengués consciència de fins a quin punt no només eren decisius per al conjunt de la humanitat els problemes que tinguéssim a la mateixa societat catalana, sinó també aquella solidaritat que hem de tenir els països més desenvolupats amb aquells altres que es troben en vies de desenvolupament. S'ha apuntat aquí la voluntat que el Parlament de Catalunya tingui un coneixement directe de quin és l'ús que es fa, precisament, d'aquests 1.150 milions de pessetes, i creiem que aquesta és també una aspiració a la qual tendim el conjunt dels grups.

Per tant, satisfacció continguda, però sobretot la voluntat que l'any vinent la proximitat amb el 0,7 sigui molt més intensa que no ho ha estat aquest any, tot i que insistim —i ja per acabar— que el salt, comparat amb el que s'hi destinava fa només, per exemple, uns quatre anys, és realment més que notable.

Per tant, retirem l'esmena 270 bis.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup també, evidentment, retira l'esmena que vam presentar, una esmena que deia, en concret, que volíem que aquest any en els Pressupostos de la Generalitat hi hagués 1.200 milions de pessetes destinats a l'ajut al Tercer Món; per tant, l'esmena transaccional s'apropa molt a la proposta que al seu moment va fer el Grup Socialista. No era una proposta qualsevol, nosaltres érem conscients que aquest any el debat al voltant del 0,7% era un debat que estava al carrer, que havia conscienciat molts sectors ciutadans; no fa gaire setmanes, precisament, en una de les comissions d'aquest Parlament, a la Comissió, precisament, sobre la Problemàtica del Tercer Món, vam tenir l'oportunitat de tenir i conèixer quina era la posició de les diferents entitats al voltant del 0,7%, i també del Fons català de cooperació. Per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres consideràvem que era important arribar a un acord, aquest any; no era ja només un debat parlamentari, sinó un debat que estava al carrer, hi havia molts ciutadans que durant moltes setmanes s'han mobilitzat, han dormit lluny de les seves cases i han intentat conscienciar molts sectors de la ciutadania. Jo crec que el Parlament, en aprovar aquesta esmena trans-

accional, aconseguim precisament dues funcions: evidentment, augmentar la partida i, per tant, l'ajut al Tercer Món, i també apropar el Parlament a les inquietuds dels ciutadans.

I em sembla que, sens dubte, és un d'aquells moments de satisfacció, de poder retirar una esmena i d'arribar a un acord. També vull dir que el nostre Grup ha intentat en tot moment arribar a aquest acord; volíem que fos un acord amb tots els grups parlamentaris, i, per tant, no se'ls escapa que ha estat un acord laboriós, no direm difícil, però sí laboriós, en la mesura que un acord d'aquestes característiques representa renúncia de tots els grups parlamentaris, i jo crec que aquesta ha estat la voluntat i el sentir de tots els grups parlamentaris.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Bé, voldria que les meves primeres paraules fossin d'agraïment als altres ponents dels altres grups, no només pel fet que hagin permès, a través de la retirada de les seves esmenes, que hagi prosperat aquesta esmena transaccional, sinó perquè hi ha hagut una vertadera voluntat de pacte, que no ha estat fàcil, perquè renunciar sempre costa, i renunciar, quan hi ha un pacte, renuncia tothom: renuncia tant una part com l'altra; això és una negociació, i, per tant, em sembla que és bo que en un tema tan delicat com aquest hàgim pogut arribar a un acord.

Certament, el salt ha estat espectacular, com recordava el diputat Carod-Rovira; l'any passat, sense anar més lluny, estàvem al voltant dels 240, 250 milions de pessetes; parlem avui de 1.150 milions, doncs, que és una quantitat que em sembla molt important. No és exactament el 0,7, s'hi apropa moltíssim —s'hi apropa moltíssim—, i penso que amb aquesta esmena transaccional que hem acabat de signar tots els grups, donem, com deia el senyor Abelló, resposta no només a les inquietuds personals —que n'estic segur— de tots i de cadascun de les diputades i els diputats d'aquest Parlament, al Parlament en el seu conjunt, i a la societat civil, que s'ha mobilitzat tant i tant en aquest temps. Segurament hi ha ajudat, aquesta mobilització, però jo vull creure que la sensibilitat, com deia, de les diputades i dels diputats havia predisposat a fer un moment o altre aquest pas endavant que s'ha fet aquest any.

Per tant, nosaltres no podem retirar una esmena com ho han fet vostès; a canvi d'això, renovo la felicitació i l'agraïment a la facilitat per poder arribar a un acord que suposo que pot donar satisfacció, si no total i al cent per cent —perquè mai això és possible—..., però sí aquest reconeixement que tots i cada un dels grups han fet en el sentit d'haver avançat molt i força, i amb un apropament cada vegada més a aquest 0,7, que és el que tots desitgem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Prosseguim ara el debat de les esmenes a l'article sisè. Esmena 69, del Grup Socialista. Per a la seva defensa...

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. El contingut de l'esmena 69 hi és també a l'esmena 68, número 68, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ha estat defensada aquest matí. Nosaltres subscriuim completament el contingut tant de l'esmena d'Iniciativa per Catalunya com la defensa d'aquesta, i, donat aquest motiu i també donada la resposta del senyor Escudé, que demostra quina és la voluntat de la majoria en relació amb la votació d'aquesta esmena, donem per defensada aquesta esmena i ens sumem, hi insisteixo, a la defensa que n'ha fet el senyor Roc Fuentes aquest matí.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Elena. Esmena 70, del Grup Socialista? (El Sr. Escudé demana per parlar.) Ah, vol fer torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, perquè em sembla...

El Sr. PRESIDENT: Gairebé l'ha fet aquest matí, no?

El Sr. ESCUDÉ: Miri, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: No, no, està en el seu dret de fer-ho.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, només dir, senyor president, que potser l'oposició a aquesta esmena es perd una mica dintre l'oposició que he fet a l'esmena 68, perquè, és clar, l'esmena 68, a la qual es referia el senyor Elena, d'Iniciativa per Catalunya, tocava moltes matèries, la primera de les quals no era pas cap altra tan poc important com, efectivament, és molt important, el tema de l'objectiu 5b, la Unió Europea, etcètera. En canvi, l'esmena socialista fa referència només a la partida 10.03.772.04, que és una de les tantes modificacions en el sentit de declarar-la ampliable que ens demanava aquest matí el senyor Gimeno, i, per tant, em sembla just, de cara sobretot al senyor Gimeno, de dir: escolti, aquest aspecte concret, molt més restrictiu, que demana el Grup Socialista, aquí sí que específicament, ja que parla del Pla de reestructuració de les cooperatives agràries, doncs, dir-li que l'opinió que en té el Departament d'Agricultura és que les dotacions pressupostàries recollides en el projecte de pressupost s'ajusten, precisament, a criteri del Departament, a aquest denominat Pla de reestructuració de cooperatives agràries i que, per tant, no cal declarar-la ampliable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 70 i següents, del Grup Socialista. Té la paraula el diputat senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Per al seu coneixement, agruparia les esmenes números 70, 72, 73 i 75.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. OLIART: Tres d'aquestes esmenes fan referència a crèdits ampliables ja existents, i el que nosaltres demanem és que s'incrementin amb les despeses dels centres penitenciaris i dels centres de menors en funció de l'IPC i també per incrementar actuacions de prevenció i tractament de la delinqüència infantil i juvenil. Els motius que a nosaltres ens han impulsat a presentar aquestes esmenes són mantenir, per un cantó, o per una part, la qualitat de l'alimentació dels interns i dels serveis generals d'aquests centres tant d'acolliment de menors com d'interns de les presons, i, per una altra

banda, activar una política més compromesa en matèria de lluita contra la delinqüència infantil i juvenil, passant més mitjans o posant més mitjans per a aquesta finalitat, que, com tots nosaltres sabem, és un dels grans problemes punyents de les societats actuals.

L'esmena número 73 és la que centraré la meua intervenció, i fa referència al tancament dels centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona i, per tant, a la creació de les noves places penitenciàries que facin possible aquesta finalitat. Naturalment, perquè això sigui possible, fa falta, doncs, la creació de noves infraestructures, i vull recordar que el posicionament del Grup Socialista, a través dels anys d'actuació política en aquest Parlament, és de tothom ben conegut. Nosaltres hem estat sempre per la creació d'aquestes infraestructures i pel tancament dels tres centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona —la presó de la Model, la presó de Wad-ras i la presó de la Trinitat— per dos motius substancials. Un d'ells és perquè es troben enmig d'unes zones molt densament poblades i, per tant, no és aquest el lloc adequat per a aquest tipus de centres penitenciaris, però també per un motiu molt més profund i molt més important des del punt de vista de política penitenciària: perquè són centres que reuneixen tots ells unes escasses condicions d'habitabilitat, són centres vells, són centres obsolets i que, per tant, per la modernització del sistema penitenciari català és necessària, és imprescindible la seva descongestió, primer, i el seu tancament posterior.

Naturalment, nosaltres en aquest Parlament hem estat demanant i insistint en aquesta direcció, i ens hem trobat quasi sempre amb l'oposició del Grup de la majoria i ens hem trobat també amb l'oposició del Govern de la Generalitat. El juny d'aquest any, no obstant, i responent a una interpellació del Grup Socialista i d'aquest mateix diputat, el conseller de Justícia es va comprometre a construir un tercer centre penitenciari, de la qual cosa tots nosaltres en vam prendre ben bona nota. Ara bé, la realitat del projecte de pressupost que s'ha presentat aquest any a la nostra consideració —d'una manera molt sorprenent per a tots nosaltres— no recollia aquesta promesa per la simple raó que no existeix cap partida pressupostària en aquest moment que estigui adreçada a aquesta finalitat.

D'altra banda, hi ha hagut unes declaracions darrerament molt inquietants, per un cantó, i molt contradictòries també, per l'altre. Les inquietants han estat del mateix conseller de Justícia, que ha dit que aquest any es faria, es construiria aquest tercer centre penitenciari, malgrat que no hi havia —com he dit abans— una partida pressupostària, però la inquietud ens ha arribat quan ha dit que després de la construcció d'aquest centre penitenciari no hi hauria més construcció d'infraestructures de centres penitenciaris aquí, a Catalunya, cosa que ens ha meravellat per la simple raó que, naturalment, amb la construcció d'un sol centre penitenciari no és possible tancar ni la presó Model de Barcelona, ni la presó de la Trinitat, ni tampoc la presó de Wad-ras.

Contradictòries perquè, al mateix temps que feia aquestes afirmacions el conseller de Justícia, una persona molt relle-

vant del Partit de Convergència Democràtica de Catalunya, però que no té cap tipus de relació amb el Govern, anava promentent a la ciutat de Barcelona el tancament de la presó Model i també, segurament, el tancament de la presó de la Trinitat. Naturalment, aquesta és una situació complicada, una situació ambigua, una situació sobretot de confusió per a l'opinió pública, que cal aclarir.

I aquestes han estat precisament les raons que ens han impulsat a reservar per a aquest plenari una esmena, que és l'esmena que en aquest moment, naturalment, estic defensant. Per què? Doncs perquè és necessari aclarir aquesta qüestió, és necessari preguntar-li al Govern i al Grup de la majoria si es pensen adquirir terrenys per a la construcció d'aquestes noves places penitenciàries, d'aquests nous centres, si es pensen construir més centres penitenciaris, si es pensa tancar la presó Model de Barcelona i la presó de la Trinitat, de joves, com nosaltres reiteradament i repetidament hem estat demanant.

Pensem que ara és el moment de fer aquest debat, és el moment d'aclarir-ho, és el moment dels pressupostos, tot el que no consta en els pressupostos són paraules i, per tant, no van enlloc, i per tant és aquest el moment de fer-ho. És el moment de fer-ho, també, perquè la Generalitat és la que té la competència per construir aquests centres penitenciaris i és també, i sobretot, qui en té la responsabilitat; responsabilitat que no pot traspasar a ningú més i que, per tant, és una qüestió que pertoca, únicament i exclusivament, al Govern de la Generalitat. Acabar amb aquesta cerimònia de la confusió és la nostra motivació principal, també, i deixar clara —sobretot que quedi clara— la voluntat política d'aquest Parlament i del Govern de la Generalitat, perquè l'opinió pública sàpiga exactament què és el que es vol fer quant a aquests centres penitenciaris i a la creació d'aquestes noves places que estem exigint.

Sé que hi ha una esmena transaccional, amb la qual el Grup Socialista hi està d'acord; suposo que el Grup de Convergència i Unió la presentarà. Aquesta esmena transaccional per nosaltres és rebuda de manera molt satisfactòria; penso que el seu redactat demostra d'una manera clara que el Govern de la Generalitat —i el Grup que li dóna suport— està d'acord amb el tancament de la presó Model i de la presó de la Trinitat, naturalment sense posar cap tipus de temps, de terminis, per la simple raó que tots sabem que un procés de construcció d'aquestes característiques comporta molta feina, i naturalment també molt de temps, i per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres rebem —ho repeteixo— amb satisfacció aquesta transaccional, i, si es presenta —com suposo que es presentarà—, nosaltres ja anunciem la retirada de la nostra esmena, la número 73.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Oliart. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. No, és que jo feia fora d'acta o de debat un gest al senyor Oliart, perquè ha anunciat que també defensaria l'esmena 75 i potser esta-

va tan entusiasmada amb la 73 que em sembla que no ho ha fet. Bé, si de cas, en comprovar-ho, ja ho discutirem. Bé, per tant, doncs, farem el torn en contra a aquestes esmenes que ha defensat el senyor Oliart.

Anem a pams: esmena 70. L'esmena 70 és una esmena tradicional del senyor Oliart o del Grup Socialista. Aquí ens apartem una mica de la dinàmica normal de les esmenes a l'article 6, perquè aquí el que discutim —o, millor dit, el que discuteix el Grup Socialista a través del senyor Oliart— no és el caràcter d'ampliabilitat d'una partida, perquè aquesta partida ja està declarada ampliable per part del Projecte de llei. Aquí el que discutim és un altre tema, un tema menor però important —ho accepto—, que és el tema que en el Projecte de llei del Govern es parla de valors/mòduls any 94, i l'esmena socialista, encara que no he sentit una defensa excessiva, fa referència al mòdul de l'any 94 més l'increment corresponent a l'IPC anual.

Bé, aquí rau l'objecció del nostre Grup. Hem dit *ad nauseam* al llarg de tot el dia, des de fa ja vuit o nou hores, el tema de la política de contenció de la despesa, la política d'austeritat, i encara que accepto, senyor Oliart, que és un tema especialment punyent, aquesta partida concreta, la posició del Govern és lògica i coherent al llarg de tot el debat en el sentit d'una necessitat restrictiva pressupostària, una necessitat d'austeritat pressupostària, digui-li com vulgui, però que tots ens entenem. I, per tant, votarem en contra d'aquesta esmena 70.

Després hi ha l'esmena setanta-dos —o setanta-dues, millor dit—, l'esmena setanta-dues —em deixava portar pel llenguatge barceloní del sexe dels números dosos—, l'esmena 72 pretén no diré crear, sinó restablir el caràcter d'ampliabilitat d'una partida, d'unes partides concretes que s'especifiquen en l'esmena 72, la 12.02.228.02, etcètera, les que consten en el text de l'esmena.

És clar, aquí tenim una experiència històrica que em sembla que és lògica que en fem cas, que és que l'any passat —per això dic que el que pretén el Grup Socialista és crear-la o en certa manera recrear-la— aquesta partida ja va ser ampliable, però l'experiència de l'any 94 demostra, almenys als ulls de l'Administració, que no va ser necessària la seva ampliabilitat. La partida consignada va ser més que suficient per atendre les peticions concretes d'aquesta partida, que és les despeses dels menors atesos als centres. I per tant, doncs, entenent amb l'experiència de l'any 94 que és innecessària, que no cal declarar-la ampliable, no caurem en la temptació —encara que fos simbòlicament— d'anar acumulant partides i més partides amb el caràcter d'ampliables.

L'esmena 73, realment, senyor Oliart, m'ha tingut vostè trasbalsat al llarg de tota la seva intervenció, perquè quan vostè ha arribat a l'esmena 73 diu: «I ara centraré la meua exposició en aquesta esmena», i he pensat: «Ara sí que no entenc res», perquè, és clar, al final he sortit de dubtes i he quedat molt tranquil, perquè el senyor Oliart ha dit: «Tinc entès que el meu Grup ha signat una proposta, que espero que el Grup de Convergència i Unió presenti...» Bé, aleshores, és que durant molt de temps, senyor Pitarch..., perdó,

senyor Oliart, sincerament, jo crec que vostè desconeixia que hi hagués aquesta esmena transaccional.

És clar, vostè ens ha explicat moltes coses. Jo no entraré a replicar-lo; és un tema prou complicat, humanament prou sensible i políticament prou delicat. Jo recordaré –no repetiré, però recordaré– les explicacions que va fer vostè en el debat en comissió sobre aquesta matèria, però bé, en definitiva, jo no presentaré aquesta transacció, perquè aquesta transacció, com totes les altres a què hem arribat amb el Grup Socialista i altres grups, fa hores que estan lliurades al president del Parlament. Per tant, quan el senyor president vulgui, jo demanaria que es procedís a la lectura d'aquesta esmena transaccional, perquè també voldria deixar assentat, hi insisteixo, sense entrar a debatre tot el que ha dit, que hi podríem estar d'acord o no tant d'acord, o no gaire d'acord, perquè és un tema molt complex, aquest de les presons, però sí que voldria dir que –encara que el senyor Oliart, pel que es veu, sabia que hi havia la transacció, però potser no el seu contingut–, si no estic equivocat –perquè personalment no he intervingut en una negociació a diverses bandes sobre aquesta esmena–, no sols es parla de presons, sinó que es parla de jutjats, si no ho recordo malament, i per tant crec que seria bo que tots coneguéssim exactament l'abast d'aquesta transacció.

I per tant, senyor president, si, com ja ha dit el senyor Oliart per endavant, anuncia la retirada d'aquesta esmena en funció de la transacció, jo demanaria que es procedís a la seva lectura, perquè tothom sàpiga exactament l'abast –hi insisteixo– d'aquesta transacció, que va més enllà d'un tema que obsessiona el senyor Pitarch..., perdó, el senyor Oliart, però també permet resoldre temes que han plantejat –si més no en comissió– altres grups i altres diputats en temes que afecten altres zones que no són a la ciutat de Barcelona.

Bé, com que m'he quedat amb el dubte de l'esmena 75, si el senyor Oliart..., és clar, també fa referència a l'IPC, però és sobre una altra matèria. Doncs, si el senyor Oliart al final no l'ha defensada, estic a resultes que la defensi, i ja la contradiré.

Per tant, moltes gràcies, senyor president, i –hi insisteixo– demanaria que es procedís a la lectura d'aquesta transacció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Així es farà, senyor Escudé. Prego a la senyora secretària que procedeixi a donar lectura a aquesta esmena transaccional.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional a l'esmena número 73, del Grup Socialista, d'un nou apartat tercer i quart a la lletra i de l'article 6.5: «El crèdit corresponent a l'aplicació pressupostària 12.03.600.01, en funció de la major despesa derivada de l'adquisició de terrenys per a la futura construcció de nous centres penitenciaris que possibilitin la substitució dels centres penitenciaris de la Trinitat i de la Model. Així mateix, els crèdits corresponents a les aplicacions pressupostàries 12.05.201.01 i 12.05.610.02, en funció de la major despesa derivada de la construcció o adquisició d'edificis judicials a les ciutats de Sabadell, Mataró, Reus i Manresa.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària. El senyor Oliart retira la 73? *(Pausa.)* D'acord. Doncs, en el seu moment es procedirà a la seva votació.

El Sr. OLIART: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. OLIART: És que el senyor Escudé ha dit que m'havia descuidat jo de defensar l'esmena número 75, però vull recordar-li que no és així.

El Sr. PRESIDENT: La presidència se n'ha adonat perfectament. *(Rialles.)*

El Sr. OLIART: En tot cas, el que s'ha confós és el senyor Escudé. *(Remor de veus. El Sr. Escudé demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, jo no me n'havia adonat; la confusió mental, si més no, potser és un estat permanent en mi, però bé, no ho discutirem. Com sap vostè, senyor Oliart, de les seves lectures clàssiques, ara no li diria bé i potser vostè em podria corregir i acusar-me de confusió, però crec que hi ha una frase d'un pensador francès que diu que per poder-se'n riure de les altres persones, primer te n'has de riure de tu mateix. Per tant, li accepto que estic en plena confusió.

Però bé, en plena confusió o no tanta plena confusió, aquest tema de l'increment de l'IPC d'aquesta esmena número 75 fa referència al Departament de Benestar Social i fa referència a la Direcció General d'Atenció a la Infància. Aquest és un tema que el senyor Oliart, com que suposo que haurà estat atent a tot el debat al llarg del dia d'avui, d'aquestes esmenes, sens dubte recordarà que, aquest mateix debat, l'hem tingut amb la senyora Dolors Montserrat aquest matí, en relació amb l'esmena 74, del Grup Popular, i aleshores ja he explicat que, dintre d'aquest estat de confusió, que li accepto, jo també estava en principi d'acord a dir: «Escolti, quin sentit té parlar del 95, si la referència, sembla, lògica, és l'anterior, que és al 94?» I aleshores li repetiré, per si vostè no se'n recorda, que..., perquè, és clar, la diferència és que la senyora Montserrat parlava del cost de l'any 94 i vostè diu «l'any 94 més l'IPC», però en definitiva la idea és la mateixa, parlar de l'any 94 i no de l'any 95..., que diu el Projecte de llei de pressupost. I, aleshores, jo explicava, i almenys a mi em convenia, i agraeixo, dic, al Grup Popular, que sembla que aparentment també li ha agraït i l'ha retirada, perquè ha entès per què es manté o mantenim i pretendem mantenir la referència no a l'any 94, sinó al 95, perquè, òbviament, si hi ha una insuficiència d'aquesta partida pressupostària, caldrà suposar que serà en els darrers temps de l'any que la Conselleria considera com a màxim, a tot estirar, el quart trimestre de l'any 95, i que aleshores serà el moment de valorar aquestes necessitats, i llavors el que té sentit és valorar aquestes necessitats d'acord amb el que s'ha anat donant aplicació durant l'any 95. No tindria gaire justícia dir que en la part que fos ampliable es faria amb un sistema diferent de les altres que s'hi havien aplicat fins a aquell moment. En definitiva, doncs, anuncio també que votarem en contra d'aquesta esmena 75.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Continuem amb esmenes socialistes. La 76 i següents: la senyora Barenys té la paraula per defensar-les.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Si vol prendre'n nota, defenso la 76, la 80, la 87, la 88, la 89 i 345.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Bé, d'entrada, després d'observar tot el desenvolupament del debat, massa esperançats amb la possibilitat que el senyor Escudé ens accepti alguna d'aquestes esmenes no ho estem, però és necessari deixar palès el nostre posicionament i justificació de per què les presentem, sobretot perquè totes elles responen a ampliacions de crèdit per desenvolupar prestacions que varem definir en la Llei 4/94, de serveis socials. Per a nosaltres fóra un avenç que s'acceptés alguna d'aquestes ampliacions de crèdit; algunes d'elles, les hem discutides ja, per veure o conèixer les possibilitats d'acord, però lamentablement fins ara no ha sigut possible.

Pel que fa referència a l'esmena 76, que fa referència –valgui la redundància– als crèdits corresponents als capítols 2 i 4 de la Direcció General de la Infància, orientats a les polítiques de prevenció, vostès proposen ja ampliar un crèdit per a l'augment del pressupost per atendre infants tutelats per imperatius legals i judicials, però les funcions i els programes de la Direcció General de la Infància són molt més amplis que aquests de la protecció i la tutela, i per això proposem, en la línia de desenvolupar i potenciar la política de prevenció, potenciar programes per als menors de divuit anys, per als quals ja hi ha una partida oberta, però només disposa de 25 milions; un programa socio-laboral de joves, que està dotat només amb 30 milions; subvencions a les administracions locals per als equips d'integració a la infància, els EAIA, que només té 50 milions –aquest és un debat que ja el vam tenir en l'estat de despeses, de la necessitat d'ampliar aquesta partida per poder desenvolupar la resta d'equips que estan establerts en el pla d'actuació social que s'acaba l'any 1995–, i també per a les campanyes i els programes especials, dotació només de 13 milions.

Vostès tenen la responsabilitat de prevenir aquelles situacions que poden generar maltractaments, marginació, incomprensió, i en això vostès n'estan convençuts que és així, perquè no fa gaire dies van constituir la Comissió d'Estudi sobre les Causes que poden generar Violència Infantil, i tots aquests programes que són per a la prevenció van directament vinculats amb aquesta política preventiva; per això dic que vostès estan convençuts que fóra necessari poder dedicar més recursos a aquests programes, però amb el migrat pressupost de 118 milions de pessetes, poca cosa podem fer. Ampliar un crèdit no vol dir res, simplement deixar oberta la possibilitat, sobre la marxa, de poder-lo dotar econòmicament en funció dels problemes i de les necessitats que puguin sorgir durant tot l'any.

L'esmena 87 va en la mateixa direcció: proposem una ampliació de crèdit per al desenvolupament del Pla d'integració laboral de persones amb disminució. Per al 1995, no-

més s'han consignat en el pressupost la creació de 250 places –en parlarem en el debat de l'esmena a la totalitat– en centres especials de treball, quan el compromís concret en aquest Pla d'integració laboral de persones disminuïdes per al 1995 és de creació de 500 places laborals; així ens ho han dit les entitats responsables que porten la coordinació i el funcionament d'aquests centres, i ens han pregat i ens han demanat que féssim arribar a través d'aquesta esmena –ho vam fer també en l'estat de despeses– la possibilitat d'obrir aquesta porta a l'ampliació del crèdit.

L'esmena 88 té, també, la mateixa orientació: proposa ampliar els recursos en funció de les necessitats emergents, que cada vegada són més nombroses les persones amb disminució, adultes, que necessiten un recurs d'habitatge-residència o llar-habitatge per completar i ampliar la seva reeducació i també per a la seva autonomia personal. Molts d'aquests equipaments són complementaris dels centres especials de treball, alguns ja s'han creat, però els recursos són migrats per poder atendre les necessitats que en aquest moment ja es detecten.

L'esmena 89 fa referència al Pla unificat d'ajudes a persones amb disminució, i a pesar del reconeixement que el mateix conseller de Benestar Social va fer en un debat sobre una interpel·lació que varem formular nosaltres –ell mateix deia que aquesta partida no és suficient, reconeixia que era un problema la denegació de moltes d'aquestes ajudes per manca de pressupost–, però, tot i amb això, aquest any aquesta partida disminueix de 80 milions en relació amb les de l'any 1994. Per aquest motiu també dèiem que calia ampliar un crèdit. Així també ens ho han demanat els col·lectius de disminuïts, i aquí estem nosaltres, defensant la seva reivindicació.

L'esmena 80 i la 345 fan referència a la supressió de barreres arquitectòniques, és a dir, donar compliment a la Llei de promoció per a l'accessibilitat i supressió de barreres. Aquestes quantitats programades o pressupostades són inferiors a les de l'any 1994, la qual cosa a nosaltres ens preocupa enormement perquè la mateixa Llei –i abans en parlava el senyor Corbacho i el senyor Escudé li contestava– estableix que, «paulatinament», però no molt a poc a poc, sinó d'acord amb unes possibilitats de sis anys, em sembla que és, s'ha de procurar suprimir totes aquelles barreres possibles; és clar, amb el pressupost que hi destina la Conselleria de Benestar Social, difícilment en sis anys arribarem a la supressió d'aquelles coses més ostensibles o més dificultoses, d'aquelles barreres més necessàries de superar.

Per altra banda, el Govern de la Generalitat..., és a dir, en aquest sentit, demanàvem una ampliació d'aquest crèdit, del crèdit que fa referència a la partida que està en els serveis socials d'atenció primària, i a la vegada també demanàvem que el Govern de la Generalitat fes un esforç per dedicar-li un percentatge més elevat del que hi dedica, dels seus pressupostos, per a la inversió per a les barreres que li són competència, dels edificis i els equipaments que el mateix Govern de la Generalitat ja té. En aquest sentit, l'any 1993 hi van dedicar únicament un 1% del seu pressupost, i nosal-

tres els demanàvem que fessin o demostrassin que volen avançar en aquesta direcció de compliment de la Llei, i que es proposaven ampliar aquest percentatge a un 3%.

Aquest és el conjunt d'esmenes que els presentem, totes elles referides, com he dit al començament, a la possibilitat d'obrir noves partides per a l'ampliació de crèdit, i, en fi, amb l'esperança que, com a mínim, m'han escoltat, doncs..., espero que el senyor Escudé em doni el veredict final.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Senyor Escudé, per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, un xic acomplexat amb aquesta referència al «veredict final»; el veredict final, en tot cas, el dirà la cambra al seu moment, amb la seva votació.

Bé, jo voldria dir-li, senyora Barenys, més tractant-se..., és que sempre tinc el problema, en debatre amb vostè, que vostè, per afició o per vocació –que em sembla que coincideixen en vostè–, planteja sempre uns temes, doncs, punyents, sensibles, que toquen la persona, els disminuïts, etcètera, i aleshores, a mi m'és molt difícil, a vostè, replicar-li. Jo sí que li voldria dir que és que em semblava –jo crec que vostè també ho accepta– que en totes les intervencions que al llarg del pressupost faig la música és meua, però la lletra és del Govern (*remor de veus*), i molt satisfet –i que quedi clar– de defensar la lletra que se'm diu, perquè hi estic plenament d'acord. Per tant, en definitiva, vegi que no és una posició meua personal, òbviament, sinó que és l'encarnació verbal d'unes reflexions sobre les esmenes que es fan.

I també dic això perquè m'ha sobtat una mica –potser no té gaire importància, però sí que té una importància, no per a aquest cas concret, sinó més general– una frase que m'ha sobtat molt, de vostè. Vostè diu: «Bé, de fet, una partida ampliable» –ho he apuntat– «no significa res»... I tant, senyora Barenys, que significa! No és que no significa res; jo diria que, gairebé, ho significa tot. Pensi, senyora Barenys, que una partida ampliable, sap què vol dir, en definitiva? Que el treball que hem fet en comissió, xifrant i discutint-nos partides, donant unes quantitats i això, no val per a res: autoritzem el Govern a prescindir-ne, al Govern. Amb totes aquestes partides ampliables, és tan important i tan llarg i tan feixuc el debat de les noranta i tantes esmenes que tenim a l'article 6, i només falta que tots vostès, molt lliurement, hi vagin afegint esmenes de disposicions addicionals; ens ocupa fonamentalment tot el dia d'avui, perquè és un tema importantíssim. Si se'm permet arribar a una reducció a l'absurd, podria dir que a través d'una sola partida que fos un crèdit ampliable, podríem ensorrar el país. Perquè, evidentment, hi ha alguna partida que demanaven vostès –recordo el senyor Magí Cadevall, amb el límit dels 4.000 milions per a universitats– i una partida que nosaltres havíem demanat ampliable, l'ajuda al Tercer Món, i que, en certa manera, suposo que queda ja pràcticament inviable ara, parlava d'una regulació o una relació, millor dit, amb l'evolució dels impostos, però és que normalment les partides ampliables són senzillament això, partides ampliables. I llavors voldria dir que un govern que tinguéssim una política es-

bojarrada –que la podria tenir–, o un gran cor que tingués en temes socials, podria, a través d'una única partida, abocar-hi tot el Pressupost de la Generalitat i més, perquè, en definitiva, no té cap limitació. (*Veus de fons*.) Dic que és una reducció a l'absurd, senyor Martí Carnicer, no s'espanti, que no ho farem (*remor de veus*), però vull dir que, de la mateixa manera que... No sé si a vostè, senyora Barenys, li agraden –a mi m'encanten– les obres de divulgació d'aquest jueu rus americà que va morir no fa gaire, l'any 92, Isaac Asimov: hi ha un llibre molt interessant sobre els forats negres; doncs, en definitiva, una partida ampliable és un forat negre, perquè, allà, tot el que hi entra no en torna a sortir més, eh? (*Remor de veus*.) Per tant, doncs, com deia, en un govern molt esbojarrat, que no és aquest el cas, podria donar-se el cas que tot el producte interior brut de Catalunya es gastés a través d'una aplicació d'una partida de crèdit ampliable; imagini's vostè, conceptualment –parlo conceptualment–, si no té importància una partida ampliable o no ampliable, i per això entenc totes les batusses que tots nosaltres anem tenint al llarg del dia. (*Remor de veus*.)

Però, bé, dit això, fetes aquestes explicacions..., gairebé el senyor Riera està disposat a retirar-la; no ho faci, que la senyora Barenys no hi estarà d'acord. (*Remor de veus*.) Però, bé, l'esmena 76, entenem nosaltres –ho entén la Conselleria– que no cal o no és necessari que aquest conjunt de partides pressupostàries que vostè esmenta siguin ampliables, perquè ja ho són les partides que ens semblen fonamentals, que són les partides destinades als centres d'acollida i residències de menors, i, per tant, aquesta legítima i noble inquietud de vostè queda recollida en unes partides ja existents amb el caràcter d'ampliables.

Pel que fa a l'esmena 80, la partida corresponent, la 41.31.761.03, m'informa l'organisme corresponent, l'ICASS, que al seu juí estan ajustades a la Llei i a les possibilitats, com sempre hem dit. En tot cas, també accepti'm, senyora Barenys, que, tractant-se d'un crèdit que és, si no estic equivocat, exclusivament a les espatlles de la Generalitat, i a conseqüència de peticions dels ens locals, que, evidentment, declarar ampliable aquesta partida crearia una allau de peticions –molt correctes, si volen, d'acord amb aquest text que vostè proposa– de tots els ajuntaments de Catalunya, que, conscients d'aquesta necessitat de la supressió de barreres, però sabent que d'acord amb aquesta partida no hi han d'aportar res ells, podrien demanar una habilitació per al tema de supressió de barreres d'una quantia esfereïdora –esfereïdora en el terreny estrictament pressupostari, però comprensible en el terreny humà.

En l'esmena 87, vostè demana també que siguin ampliables una sèrie de conceptes que, és clar, aquí sí que, més que discrepància pressupostària, topem una mica, una altra vegada, amb el tema de discrepància política. Perquè, és clar, jo li haig de dir, com és obvi, i com és així, que en aquestes partides el Govern ja incorpora els hipotètics –ja no dic més– beneficis que generi l'EAJA. És clar, jo sé la seva actitud política en contra d'aquest sistema de finançament, però, bé, és el que hi ha, i nosaltres hi estem d'acord. Per

tant, no podem acceptar que unes altres partides siguin ampliables, perquè ja hi ha aquest mecanisme.

Pel que fa a l'esmena 88, és el mateix tema, habitatge tutelat de persones amb disminució, en la secció 41. L'objectiu és sempre la mateixa: la impossibilitat de permetre que una gran quantitat de partides pressupostàries tinguin aquest caràcter tan important de caràcter ampliable.

L'esmena 89 parla el mateix amb relació a una partida, la 41.31.480.01, que fa referència al Pla conegut amb l'anagrama PUAD. Vostè haurà observat, suposo —n'estic segur, senyora Barenys—, que aquesta partida s'ha incrementat un 6,1% amb relació a l'any 94 (*remor de veus*), i aleshores sí que podria entrar en aquella línia que parlàvem al matí... Bé, això és el que em diu a mi la Conselleria; no ho he constatat, m'ho he cregut amb la fe del carboner, i això és el que li explico; en tot cas, creguin que s'ha fet l'esforç que ha sigut possible i que almenys l'ICASS considera que és suficient per atendre les necessitats, i que en últim terme hi ha aquesta limitació que parlàvem.

Finalment, vostè ha defensat, coherentment amb aquest conjunt d'esmenes, l'esmena 345, que és en aquest gran capítol o calaix de sastre de disposicions addicionals. La 345, que fa referència a la petició que fa vostè, que vostè acceptava i em retreia unes paraules meves sobre la «paulatinitat» de l'aplicació de les barreres arquitectòniques, i vostè demanava, o el seu Grup demana, en aquesta esmena, que el Govern hi dediqui un 3%. És clar, això no apareix a la Llei; el Govern, si no em falla la informació..., ja no goso dir-ho amb massa intensitat, perquè vostè ja emfàticament em deia que no tenia raó amb el 6,1% que li parlava abans, però la meua informació és que el compromís que té el Govern en l'actualitat, adoptat l'any que ara acabem, de l'1% —vostè demana el 3%; tampoc ha justificat per què el 3 i no el 2—..., però jo voldria dir que és un tema aquest difícil de controlar, i li explicaré un cas molt concret, doncs, que jo he viscut en el meu poble —o a la meua ciutat, que ens dirien els companys d'Esquerra Republicana— no fa gaire.

Els Ferrocarrils de la Generalitat, a Terrassa, fa molts anys —potser parlo de set o vuit anys—, van soterrar les seves instal·lacions. Bé, i —aquelles coses de la ceguesa administrativa, si vol dir-ho així— malgrat ser una instal·lació totalment nova i soterrada, pels motius que fos, els experts, els tècnics, potser..., no sé si la Llei de barreres arquitectòniques estava en plena aplicació o no, el fet és que no van preveure en absolut la possibilitat d'accés dels minusvàlids i disminuïts en aquestes instal·lacions. Molt bé, han passat sis anys, no s'hi ha fet absolutament res, i l'estiu passat l'Administració, la gestora, o els òrgans de direcció de la companyia, aprofitant que l'Ajuntament de Terrassa ha fet una operació immobiliària considerable, a través d'una crida a la iniciativa privada, s'ha fet el següent: que la companyia, ara, l'any 94 —i, per tant, no em digui: «Oh, és que l'1%, o el 3%, com es compta, tot això?»—, la companyia ha lliurat 30 milions de pessetes —si no em falla la informació que se'm va donar— a una companyia privada, la promotora que ha adjudicat unes obres de remodelació de la rambla de Terrassa, ho ha fet

l'Ajuntament, doncs, perquè construís accessos per a minusvàlids, nous, accessos nous per a minusvàlids, en els Ferrocarrils de la Generalitat de Terrassa. I s'han fet dues grans obres d'ascensors —que per cert han provocat un tolle-tolle entre els veïns, que deien: «Com és, això?»—, es farà una entrada..., bé, i tot això, vostè no trobarà enlloc que es computi, això, perquè és una operació *sui generis* i que encara s'està fent.

I, operacions d'aquest tipus, n'hi ha moltes a tots nivells. És clar, jo sé els que conec per experiència pròpia; algú em parlava aquí d'alguna altra estació, i és evident: en aquest moment s'està remodelant l'estació de Provença, es va fer l'estació de les Fonts, etcètera. I totes aquestes supressions de barreres, que són justes i lògiques..., i que són molt problemàtiques, hi estic d'acord, perquè mentre... —i és una conversa gairebé privada—, fins que l'estació central a la plaça Catalunya no tingui aquesta adequació té molt poca utilitat, això, però de mica en mica es va fent aquest esforç. I com es computa, això? Miri, és una idea aproximada: «paulatinament», el Govern de la Generalitat, en tot allò que pugui dependre d'ell, està fent aquest esforç. Per tant, xifrar matemàticament en un 3% d'unes inversions pròpies en edificis d'ús públic, per exemple..., en tots aquests casos que jo li he explicat això no seria d'aplicació.

Per tant, nosaltres estem satisfets, dintre de les previsions pressupostàries, del que s'està fent en aquest terreny de la supressió de barreres arquitectòniques per part del Govern de la Generalitat, i ens oposarem, arribat el moment, amb el nostre vot, a l'adopció d'aquesta esmena 345, com evidentment també, per l'explicació que he donat, a la resta d'esmenes que ha defensat la senyora Barenys.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Seguim amb les esmenes que resten en aquest article sisè. Són esmenes socialistes, números 77 i següents; per a la seva defensa, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Defensaré l'esmena número 77, amb l'esperit que, des del Grup Socialista, no voldríem pas contribuir a crear cap forat negre enlloc, ni tampoc per tant en els Pressupostos de la Generalitat, i en la meua esmena li donaré xifres concretes, senyor Escudé, perquè quedi ben clar i no es pugui induir a aquesta qüestió.

Aquesta esmena va en el sentit de demanar un crèdit ampliable per fer front a les despeses de capitalitat. Ningú nega i tothom em sembla que reconeix que a Catalunya hi ha, com a mínim, quatre ciutats —possiblement n'hi hagi alguna altra, però com a mínim quatre ciutats— que suporten despeses de capitalitat. En especial, la ciutat de Barcelona, al llarg de molts anys, ha assumit costos de capitalitat considerables. La història del nostre país ho ha volgut així des de fa molt temps, perquè des de fa molts anys l'Estat no va voler, en el seu dia, donar el que li corresponia, o el que corresponia a aquestes ciutats, ni tampoc el Govern de la Generalitat ho podia fer, perquè no existia durant molts anys.

Nosaltres pensem que som un país petit on gairebé tots ens coneixem i on tots ens necessitem, i si no aconseguim que les institucions treballin en simbiosi tots hi podem perdre. Tant l'Estatut com la Constitució no volen, en cap moment, que els ciutadans puguin arribar a pagar dues vegades els mateixos serveis, i això en algun indret està passant, perquè hi han determinats serveis que són pagats dues vegades: tots els relatius a costos de capitalitat. I quins són els costos de capitalitat, o què entenem nosaltres que són els costos de capitalitat? Doncs són els costos dels serveis que els Pressupostos de la Generalitat han d'incloure en virtut de les competències que li són pròpies i que fins ara han hagut de pagar els ajuntaments. I aquesta qüestió, per què ha passat, al nostre entendre? Doncs, perquè els quatre ajuntaments —que abans apuntava— grans de Catalunya han suplert històricament aquestes despeses, però suplir no vol dir substituir indefinidament; sembla que vivim un moment històric en què aquest tema s'hauria d'afrontar.

Si ens referim estrictament a la ciutat de Barcelona, com a ciutat capdavantera de Catalunya, ha fet coses pel país que tothom li ha de reconèixer: en citaré quatre, molt de passada. Pensem, nosaltres, que sense una Barcelona forta, avui, Catalunya potser no existiria, i el mateix Pla territorial en el seu volum número 1 així ho reconeix, perquè a Catalunya hi ha 6 milions de persones, però 2, a més a més, són barcelonins. En segon lloc, una Barcelona femenina, seductora i brillant, que mai ha passat factura, no és corresposta avui pels qui governen a la Generalitat. Tercera qüestió, en el Saló de la Reina Regent de l'Ajuntament de Barcelona és precisament on es varen fer les sessions d'aprovació de l'Estatut; aquesta mateixa casa és propietat de l'Ajuntament de Barcelona. En quart lloc, els Jocs Olímpics han fet més per Catalunya —i no dic per Barcelona, que també, però més per Catalunya— que no pas moltes coses o campanyes que m'estalvio de mencionar. Però la història parlarà de la dècada dels noranta com una època en la qual el Govern de la Generalitat ha escatimat recursos a la ciutat, a la capital de Catalunya i, alhora, la seu del Govern autònom.

Tenim, de totes maneres, des del Grup Socialista, la convicció que estem segurament al final d'una etapa, i els «nos» que fins ara ha rebut aquesta esmena i aquesta qüestió, no solament en el debat de pressupostos, sinó en comissió, en debats en comissió, es convertiran en un «asseguem-nos i parlem-ne», que és el que tots desitjaríem. Estem convençuts, per tant, que el sentit comú s'imposarà en aquest cas, i possiblement avui l'esmena es voti a favor, o, en tot cas, si l'esmena no es vota a favor, haurem fet un pas més cap al sentit d'aconseguir que un dia puguem fer això d'«asseguem-nos i parlem-nos», igual com s'ha fet amb el Fons de cooperació local, i avançar en aquest sentit.

M'agradaria explicar, perquè de vegades no s'entén, quins són exactament aquests costos de capitalitat, que tenen tots nom i cognom. Per exemple, a la ciutat de Barcelona, en temes d'educació, hi ha quaranta escoles d'EGB, hi ha l'Escola Massana, hi ha l'Escola de Jardineria, hi ha el Conservatori; en temes de cultura, vint-i-cinc museus, el Liceu —en

això ja s'ha arribat a un acord, i a més a més els esdeveniments que han passat—, l'Orquestra Ciutat de Barcelona —hi ha un principi d'acord, però s'ha d'anar més enllà—; en esports; en atenció social, i joventut, i gent gran —els voldria dir que en gent gran l'Ajuntament de Barcelona destina 1.000 milions de pessetes per una competència que és una competència del Govern de la Generalitat—, i també en sanitat. I quan diem el tema de les escoles d'EGB, per exemple, tornant enrere, voldria dir que la Generalitat disposa de pressupost i de diners suficients per afrontar això, sobretot perquè amb l'acord amb el Ministeri, a mesura que s'han reduït alguns mòduls no ha baixat pas l'aportació que ha fet el Govern de l'Estat a la Generalitat, i per tant té un excedent important d'aquestes quantitats per poder destinar a aquests temes.

I, comentats molt lleugerament i molt ràpidament els temes, si parléssim de números, que és el que abans li preocupava al senyor Escudé per no crear forats negres en els Pressupostos de la Generalitat, aquestes despeses de capitalitat, quant valen estimativament avui, que això ho ha valorat fins i tot una comissió en la qual han participat membres del Govern? Els costos de capitalitat de la ciutat de Barcelona se'n van al voltant dels 20.000 milions de pessetes anuals, i els de cada una de les altres tres ciutats, Tarragona, Lleida i Girona, estan al voltant dels 2.000 milions de pessetes. Com es pot veure, per tant, les quantitats són importants i nosaltres no renunciem, en benefici de les quatre ciutats, que al nostre entendre tenen despeses de capitalitat, a defensar aquesta esmena.

I, senyor Escudé, o senyors del Govern, en la rèplica voldríem, si pot ser, arguments i no consells, perquè només amb bones intencions no es pot subsistir, i amb bons consells..., l'infern n'està ple, de persones amb bons consells. Per tant, voldríem arguments a l'entorn de per què es votarà a favor o en contra d'aquesta esmena; nosaltres esperem que els arguments tots siguin a favor i, per tant, el vot també.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Per al torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Voldria fer una rectificació teològica, almenys des de la meua perspectiva personal: crec que, senyora Martí, no ha estat prou encertada amb els que van a l'infern, diria jo, perquè són els que segueixen mals consells, no bons consells. Una altra cosa és que l'infern estigui empedrat d'altres bones intencions, que aquest és un altre tema que no toco, el sòl de l'infern: prou feina tinc amb l'Incasol. (*Rialles.*)

Bé, en tot cas, senyora Martí, jo..., fixi's bé —parlant del greuge comparatiu que abans fèiem, de la broma—, vostè, fixi's bé, eh?, vostè ha parlat de seducció femenina; si jo hagués parlat..., m'hagués permès parlar de «seducció femenina», vostè no sé pas el que m'hauria arribat a dir de masclisme, etcètera. Ja sé que és una cita poètica, però, bé, ja que diu..., *aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid*, doncs, miri li parlo de la seducció. (*Remor de veus.*)

Bé, vostè ha fet una explicació molt extensa, ha dit que no li donéssim consells, no li'n donaré; dubto que els acceptés. Vostè ha esmentat que hem fet esforços tots i hem aconseguit acords tan importants com el Fons de cooperació... Bé, això, aquí, el riure va per barris, com es diu, perquè hi ha barri que em sembla, que m'ha semblat que no hi està gaire d'acord amb aquest tema. (*Veus de fons.*) He trobat... Bé, aquesta banda tampoc hi està d'acord —aquesta «banda» en el sentit geogràfic, eh? (*Remor de veus.*) Bé, aleshores, senyora Martí, m'ha sobtat que vostè no esmentés entre els èxits del concert i del consens un èxit que crec que hi ha hagut i que em posa una mica nerviós que vostè no hi pensi, que és el famós tema del cicle de l'aigua. Però, bé, ja tindrem ocasió de parlar-ne.

Bé, en tot cas, senyora Martí, és clar, vostè en aquesta esmena canvia molt el text, perquè vostè diu: «No, no serà un forat negre»; no, evidentment no és un forat negre: és un altre tema, que, és clar, és un tema que són cartes que no lliuen, perquè, és clar, fixi's bé..., bé, ho sap perfectament, per això no li dono ni el consell que s'hi fixi. El text articulat diu que el crèdit tal, el 21.01.461 que està en aquest calaix de sastre que és la secció 21, de despeses de diversos departaments, diu: «Aquesta partida és ampliable per un import igual al de les transferències de fons per atendre les despeses generades pels serveis estatals que presta l'Ajuntament de Barcelona, consignats en els Pressupostos generals de l'Estat.» Per això estic d'acord amb vostè que aquí no és un forat negre; aquí és aquella política amb què se'ns ironitzava els primers anys de funcionament del Parlament, d'aquella política del president Pujol de «peix al cove», doncs, és un tema de peix al cove, és tenir un cove preparat per rebre aquesta transferència, i per això, amb aquesta finalitat exclusivament, és ampliable. Ara vostè, o el seu Grup, amb perdó, ens ho compliquen, perquè ens hi afegeix «i per atendre les despeses de capitalitat, el cost de la qual correspongui assumir a la Generalitat de Catalunya», i aquí ja la ballem, perquè aquí sí que ja és un forat negre, i un forat negre relatiu, li ho accepto, perquè, és clar, quines són les despeses de capitalitat? (*Remor de veus.*) Jo recordo que deu fer aproximadament —no m'ho faci precisar més— un parell d'anys, amb l'excel·lentíssim diputat alcalde de Barcelona, doncs, vam tenir un debat en Comissió sobre què s'entenia per despesa de capitalitat, i jo vaig quedar un xic sobtat —ho haig de dir— pels conceptes molt amplis que tenia el senyor Maragall quant a allò que es podia considerar «despesa de capitalitat». Espero que, aquest criteri tan ampli, no el tindrà ara, si la partida procedeix de transferències de fons de l'Estat. Per tant, aquesta ja és una primera dificultat.

Segona dificultat. És clar, vostè diu: «les despeses de capitalitat, el cost de les quals correspongui assumir», hi insisteixo, aquí ho diu, i a mi m'ha semblat observar una cosa; si no és així, m'ho diu i ho retiro, però m'ha semblat observar que vostè deia «les quatre ciutats». (*Remor de veus.*) És clar, sembla que vostè parla que la capitalitat fa referència a capitals de província. (*Remor de veus.*) Jo estic d'acord que les ciutats que són capitals de província de la famosíssima orde-

nació del senyor Javier de Burgos, de fa cent seixanta-un anys i mig, doncs, existeix, i saben quin és el nostre criteri —i d'altres grups— perquè això desaparegués, però, bé, accepto per via de concreció que aquestes ciutats són capitals, però hi ha altres ciutats de Catalunya que també són capitals, almenys al meu entendre, en aquest sentit que tenen un domini eminent, en sentit jurídic, no en sentit material, sobre una àrea important, i que el que es fa en aquestes ciutats pesa en una àrea molt gran, i per no parlar, perquè no sigui dit que faig propaganda del que es diu *pro domo sua*, doncs, no parlaré de Terrassa, parlaré de Sabadell. Qui dubta que Sabadell té despeses de capitalitat d'una zona molt important? Sabadell s'està transformant en un centre terciari d'un ampli camp geogràfic i sobretot humà de Catalunya. (*Remor de veus.*) Per tant, és clar, hauríem de precisar quins municipis són capitalitat i quins no són capitalitat. (*El senyor Madueño diu: «I Terrassa?»*) Terrassa, ja he explicat, senyor Madueño, que per un pudor comprensible, no en parlaré; en tot cas, ja en parlaran al seu moment o el senyor Roc Fuentes o el seu company, que el tenia molt a la vora, el senyor Magí Cadevall. (*Remor de veus.*)

Bé, en definitiva, doncs, senyora Martí, comprendrà que no és viable que, sense concretar quines són aquestes capitals, sobretot sense concretar quines són aquestes despeses de consideració com a capitalitat..., perquè em sembla que vostè també ho ha dit, no ho afirmo rotundament, però el senyor Maragall sí que ho deia, tot el sistema escolar barceloní deia que era conseqüència de la capitalitat. Permeti'm que ho negui: és conseqüència d'una llarga trajectòria històrica de la ciutat de Barcelona, totalment d'acord, però no és una competència o, millor dit, una prestació de serveis que es pugui dir de capitalitat. (*Remor de veus.*) Hi ha altres camins, evidentment, i vostè n'ha citat un; vostè diu: «És que aquest edifici és de l'Ajuntament de Barcelona», oh!, prou que ho sabem i prou que ho sap el senyor president del Parlament, que té un encàrrec, per una proposició no de llei aprovada per la Comissió de Govern Interior del nostre Parlament, en funció d'una esmena nostra, que em sembla que al final es va acceptar o es va transaccionar, per recuperar per al poble de Catalunya en general, no Barcelona, els habitants de Barcelona ciutat, la propietat d'aquest edifici, que dóna estatge i previst reglamentàriament, amb caràcter en principi exclusiu, als representants dels pobles de Catalunya. És clar, aleshores, en aquest terreny, jo podria dir: «Escolti, doncs, miri, com que sabem que aquest edifici té posat un preu...», m'imagino que és a efectes de negociació, allò típic de la zona mediterrània, de dir: «Tu dius tant, jo dic quant, i a veure si ens trobem», és clar, de 17.000 milions de pessetes, si no em falla la informació. És clar, aleshores, potser arribat a un acord amb aquest nou mecanisme, no caldria declarar ampliable cap partida. El que passa és que llavors el que caldria és declarar en fallida el Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) Però aquesta és una altra qüestió.

Vol dir, en definitiva, senyora Martí, que el nostre Grup, tot i comprenent aquests problemes..., i el nostre Grup, a través del nostre company senyor Francesc Homs, més d'una

vegada hem incidit a nivell de pressupost de l'Estat en aquesta matèria. I, bé, el que recull el pressupost és el que hi ha, és els pactes que hi ha, són les partides que hi ha, i es limiten a poder rebre uns diners que arribin. Tota altra aportació que, com vostè pretén, procedeixi del Govern de la Generalitat xocaria frontalment amb això que he dit tantes vegades i em temo que hauré de repetir tantes altres, sobre l'austeritat, la necessitat de no crear dèficit. Per tant, senyor president, òbviament, anuncio el vot en contra de l'esmena número 77, del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*La Sra. Martí i Conill demana per parlar.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, digui, senyora Martí, per què demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Perquè el senyor Escudé té una confusió respecte a una expressió que jo he mencionat en el moment de l'esmena. És molt breu, senyor president, és clarificador...

El Sr. PRESIDENT: És que jo anava a dir que el deixi confós, eh? (*Rialles i remor de veus.*)

La Sra. MARTÍ I CONILL: No ho voldria pas, jo, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: I és molt breu?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, molt breu, senyor president. Miri, jo he dit que hi havia quatre ciutats de capitalitat, com a mínim; evidentment, n'hi podia haver altres. Per exemple, a Reus, el teatre Fortuny; a Santa Coloma, la clínica mental; Sitges, els seus museus..., i tot el problema, per exemple, dels dipòsits de detinguts. I si el senyor Escudé vol que comencem a concretar ciutats, des del Grup Socialista li diem: som-hi!

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esmena 81, del Grup Socialista. Podrà ser la 81 i següents? (*Veus de fons.*) No, és que he vist que han trencat el ritme i ara anaven d'una en una.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyor president, si li sembla, faríem 81, 82, 84 i 341. Aquestes són esmenes que, com ens deia el senyor Escudé en una intervenció de fa una mica, d'alguna manera arriben al cor, perquè realment afecten les persones i afecten les persones amb dificultats, i com també ens deia el senyor Escudé, com que a prop del cor hi té la cartera, doncs potser es podrien, per una coincidència, es podrien trobar, i de vegades els forats negres resulten pous de llum per poder resoldre grans temes. (*Remor de veus.*)

Ens centràrem en les esmenes, i en ares de la brevetat, l'esmena 81 fa referència a nous programes per a prevenir i retardar l'internament institucional. Amb aquesta esmena, de fet, no es fa cap altra cosa que donar peu a la disponibilitat, en la mesura de les possibilitats, per fer realitat el desenvolupament del Pla integral de la gent gran, més que no pas actuar en direcció contrària, com es preveu en aquests pressupostos, i que no dóna compliment al que es planteja

com a voluntat del Pla integral de la gent gran. És a dir, el Pla ens parla de facilitar, per economia i dignitat, la permanència de la gent gran en el seu àmbit i en la mesura del possible defugir l'internament; en la pràctica, fem ben bé el contrari.

L'esmena 82 fa referència a un crèdit obert per atendre les qüestions que vénen derivades del conveni que hi ha per al Plan concertado. Com sabem o hauríem de saber, en el finançament de les unitats bàsiques d'atenció social primària, hi té una incidència especial l'aportació del Plan concertado, aportació que s'ha de contemplar amb una quantitat igual de la Generalitat, aspecte pel qual cal mantenir el crèdit ampliable i de manera transparent, completar la quantitat corresponent, com ho preveu el conveni del Plan concertado. Amb la previsió actual, tant d'aportació del Plan concertado en aquests moments com d'aportació de la Generalitat, hi ha una diferència substancial de més de 400 milions de pessetes.

L'esmena 84 faria referència a les situacions de necessitat en funció de les necessitats emergents que es puguin produir per a ajudes a famílies i institucions sense finalitat de lucre. Ens trobem en aquests moments que hi ha en la nostra societat persones, famílies amb dificultats, fruit de diferents circumstàncies. L'Administració té previst un programa per donar resposta a aquestes necessitats; podríem dir, doncs, que el Govern és sensible a aquestes necessitats, però repetidament, any rere any, ens trobem amb una partida pressupostària que es mostra molt insuficient; partida que no arriba al juny, i amb una distribució injusta per prioritització temporal. És per això que, donat que respon a paliar necessitats d'urgència, plantejem que sigui una partida de crèdit ampliable i en qualsevol cas amb uns altres criteris també de distribució, més adequats a la realitat.

En esmenes anteriors, el senyor Escudé ha fet referència que feien previsions en relació amb sis anys anteriors i que donaven resposta... Bé, em sembla que la resposta, senyor Escudé, si no li hem donat tota la informació, la té: si és veritat que segurament no s'han donat negatives a peticions, el que sí és que s'han silenciats aquestes peticions a partir del mes de juny de cada un d'aquests anys a què vostè fa referència.

I l'esmena 341, que fa referència als serveis intermedis no substituïdors de la llar, que tendeixen a prevenir i retardar l'internament institucional, doncs, lògicament la retiràrem, perquè s'ha arribat a una transacció, en la qual es canvia el fet que nosaltres plantejàvem, que «es potenciarien els serveis intermedis», per «se seguiran potenciant», en aquesta proposta. Per aquesta transacció que se'ns proposa, interpretem que ja s'està fent, i, lògicament, més endavant els demanarem que ens expliquin com i de quina manera s'està fent això que nosaltres demanem que es faci, i que, en ares de la transacció, retirarem l'esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per fer el torn en contra del conjunt d'esmenes que ha defensat el se-

nyor Pérez de Tudela. En primer lloc, l'esmena 81. És clar, jo, la resposta que inicialment havia previst, senyor Pérez de Tudela, és la lògica; si vostè em diu: «No, és que no ho pot dir», bé, potser estic mal informat, però és la informació que tinc, i jo me la crec. Aquestes dotacions d'aquestes partides concretes de l'ICASS, d'atenció a la vellesa, que vostè assenyala que haurien de ser ampliables, a mi el Departament o l'organisme corresponent m'indica que està ajustat a les previsions. Per altra banda, no cal dir..., encara que vostè digui: «No, doncs, crec que no està ajustat a les previsions» —perquè vostè diu: «Això pot arribar al juny, però no més enllà»—, és una cosa opinable i que ja es veurà en tot cas el mes de juliol si el mes de juny s'ha esgotat aquesta partida o no. Però, bé, en definitiva, són criteris subjectius, el seu i el meu, contraposats, i, en definitiva, amb aquesta idea de l'austeritat, òbviament, el que no podem acceptar és el caràcter ampliable d'aquestes partides.

Però és que deixi'm dir-li, senyor Pérez de Tudela —abans ja m'he trobat amb una reacció similar per part del senyor Oliart—, que, és clar, quan vostè ha defensat l'esmena 81 he quedat un xic sobtat de la crítica que vostè hi feia, perquè, és clar, vostè ha vist, perquè vostè ho ha presentat, que aquesta esmena que pretén ampliar aquestes partides, millor dit, declarar ampliables aquestes partides, diu, és per..., quina és la finalitat? Per prevenir i retardar l'internament institucional. És clar, aleshores jo a l'acte he recordat que en un altre punt —i vostè al final n'ha parlat—, a l'esmena com a disposició addicional que apareix amb el número 341, es diu, doncs, que el que s'ha de fer és potenciar els serveis intermedis no substitutoris de la llar, que tendeixen a prevenir i retardar l'internament institucional. Aleshores, a mi em sembla, sincerament, que no té massa sentit que vostè accepti una transacció a l'esmena 341 i ens critiqui el mateix tema a l'esmena 81.

És clar, vostè ens ha dit: «Bé, nosaltres hem acceptat la transacció que per comptes de dir "que es potenciaran" es digui "es continuarà potenciant"». I diu: «Però bé, després ja els explicarem que ens ho justifiquin.» Perdoni, jo també li podria dir: «Escolti, senyor Pérez de Tudela, després ja li demanaré que m'expliqui com és que es continuen potenciant, perquè tan responsables som d'aquesta transacció vostè com jo.» Per tant, si estem d'acord, estem d'acord, i si no estem d'acord, doncs, no estarem d'acord, però *quod scriptum est*.

Bé, aleshores, l'esmena 82 és un cas una mica especial, perquè, en aquestes circumstàncies, les partides que vostè demana declarar ampliables..., no esgotaré la paciència de la cambra més enllà del que ja he esgotat esmentant-li totes i cadascuna..., vostè ho coneix perquè és el contingut de la seva esmena, però, és clar, diu que aquest caràcter d'ampliabletat és en funció de la subvenció del Plan concertado de prestaciones básicas de servicios sociales en las corporaciones locales. És clar, aleshores, ens sorprèn una mica que això justifiqui que les partides siguin ampliables. En tot cas, que tinguin una dotació simbòlica, allò que dèiem abans de la política del peix al cove, que rebin unes dotacions, les que

siguin, perquè, és clar, les dotacions no seran ampliades o no ampliades, seran les dotacions les que siguin amb càrrec als Pressupostos de l'Estat i que, a més a més —hi insisteixo—, doncs, com diu, és per a *corporaciones locales*.

Bé, en tot cas també dir-li que els diners del Plan, d'aquest famós Plan concertado, no exclusivament —de forma molt important, però no exclusivament— van destinats a aquestes atencions d'aquestes partides que diu vostè. Per tant, doncs, em sembla que és un argument addicional, a part del que ja hem explicat, per no acceptar-li tampoc l'esmena 82.

I finalment, l'esmena 84, també dintre de l'ICASS, pretén que siguin ampliables, doncs, dues partides concretes: la 41.35.480.06, «Ajudes a urgències socials», i 41.35.480.08, «Ajudes a famílies o a institucions sense finalitat de lucre». Pel que fa a la primera partida, només li recordaria —millor dit, no cal recordar-li-ho perquè em sembla que vostè ja n'ha fet esment— l'argumentació que fa ja una colla d'hores he fet en l'esmena 83, del Grup d'Esquerra Republicana, en el sentit que l'ICASS m'ha informat que la previsió està ajustada a la realitat històrica dels darrers sis anys, i vostè hi ha fet referència, també, a aquesta matèria. I per tant, doncs, en la línia..., vostè deia: «Sí, jo en sé d'una.» D'acord, vostè en sabrà d'una; podem discutir-ho, però a nivell estadístic, parlant en termes estadístics, crec que continua en peu l'afirmació que em fan transmetre els responsables comptables de l'ICASS, que no s'han negat subvencions per insuficiència pressupostària; serà per un ajustament a les normes, per altres circumstàncies, però no per insuficiència pressupostària.

Per altra banda —per altra banda—, l'altra esmena, la que Esquerra Republicana no s'hi referia i vostè sí que s'hi refereix, aquesta que dèiem 41.35.480.08, la Llei 4 de l'any 94, que no fa pas tant temps que vam aprovar, estableix que les competències en aquest tipus d'atenció corresponen als ajuntaments i als consells comarcals. Per tant, no té sentit que aquesta partida sigui ampliable dintre dels Pressupostos de la Generalitat; en tot cas, seria ampliable en els consells, en cadascun dels consells comarcals o en cadascun dels ajuntaments afectats per aquest problema.

Anunciant, doncs, el vot en contra d'aquestes tres esmenes, i, pel que sembla, el senyor Pérez de Tudela, en nom del seu Grup, retira l'esmena 341 en benefici de la transaccional, doncs, no em resta res més que dir que votarem favorablement en el seu moment a la transacció i negativament a l'esmena 81, 82 i 84.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Pre-go al senyor secretari que procedeixi a llegir aquesta esmena transaccional de la qual s'ha fet menció en el debat.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena número 341, de transacció, que ofereix el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Nova disposició addicional: «Dins les previsions pressupostàries per al desenvolupament del Pla integral per a la gent gran per al 1995, se seguiran potenciant els serveis intermedis no substitutoris de la llar que tendeixin a prevenir i retardar l'internament institucional.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari. Serà sotmesa a votació en el moment oportú.

Resten a l'article sisè dues esmenes, les dues del Grup Socialista, que són les números 90 i 91. Per defensar-les, té la paraula la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, senyor president. Només defensaré l'esmena número 90. He après del senyor Escudé a fer-ho d'una en una.

L'esmena demana que en el Departament de Governació es pugui ampliar la partida corresponent per tal de poder realitzar campanyes conjuntes Generalitat-ajuntaments sobre seguretat viària. Ens sembla, des del Grup Socialista, que cada dia convé més incidir en els temes de prevenció i de seguretat viària, per diferents raons: perquè sempre és millor utilitzar la prevenció que actuar després que hagin passat esdeveniments, i una gran experiència té avui ja la nostra societat sobretot en temes de sanitat, on ja s'apliquen molts programes de prevenció que estan donant els seus resultats.

És evident que en temes de seguretat viària encara no tenim tots tanta consciència, però no per això no hem de deixar de incidir-hi, en un tema que considerem fonamental. Per què? Perquè són molts els accidents que tenen lloc a les carreteres de Catalunya i d'altres indrets, també, i que causen moltes morts, i no solament morts, sinó que també causen moltes persones ferides i accidentades que produeixen elevats costos als hospitals, per tant, a la Seguretat Social i, per tant, a la collectivitat.

És a dir, avui els accidents de circulació són un greu problema al país, i ens sembla que tots els diners que puguem destinar a fer campanyes de seguretat viària, amb tota seguretat, són uns diners ben utilitzats. L'Institut de Seguretat Viària té prevenció, preveu realitzar cursos de post-graduats i màsters en aquest tema; ja ens sembla aquesta qüestió d'interès, però també ens semblen de molt, com a mínim d'igual, interès totes les qüestions de campanyes de prevenció en el tema de seguretat viària.

En definitiva, nosaltres entenem que una pesseta col·locada en campanyes de seguretat viària té una gran utilitat per a tothom. I, aquest tema, nosaltres no el considerem en absolut menor, absolutament menor, sinó important. Segurament que els propers anys ho serà cada vegada més, però nosaltres no volem deixar d'incidir-hi, i creiem que seria aquesta una bona oportunitat de declarar un crèdit ampliable per tal de fer front a aquestes qüestions entre Generalitat i ajuntaments, perquè molts dels accidents tenen també lloc en zones urbanes, i, evidentment, en els nuclis de població és on es poden fer tasques de prevenció amb més claredat.

És en aquest sentit, doncs, que donem per defensada aquesta esmena i esperem el vot favorable de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyora Martí, si jo contesto les esmenes una a una és perquè se'm formulen una a una, i normalment sí que li reconec que tinc la tendència a ser més contundent a les respostes com menys

esmenes es defensen, perquè aleshores el temps psicològic que destino a la rèplica es concentra amb més energia en una sola esmena. Per tant, perdoni'm si he estat relativament contundent amb l'esmena de les capitalitats múltiples de Catalunya.

Bé, quant a l'esmena concreta –i ha sigut vostè que ho ha fet, i no jo–, una sola esmena que ha defensat la senyora Martí, aquesta és una esmena una mica especial, al meu entendre; té una particularitat en relació amb altres dintre d'aquest article 6, perquè normalment es diu, doncs: «La partida tal, que sigui ampliable, perquè és una necessitat important i poden sorgir altres necessitats, ha d'estar previst», etcètera. Aquí es fa més; aquí, en certa manera –almenys aquesta és la interpretació gramatical que jo faig de la proposta que ha formulat el Grup Socialista–, podríem dir que és un caràcter d'ampliable en aquesta partida automàtic –automàtic. Aquí no cal o no és possible o no és viable allò que deia que el Govern pot ser més responsable, més restrictiu o no i adoptar una actitud favorable a tirar de veta, diguem-ne, amb un crèdit ampliable. Perquè vostè fixi's què ens diuen, senyors del Grup Socialista: aquesta partida diu ha de ser ampliable en funció de les peticions que es formulin. Vol dir que, petició que es formula, petició que ha de ser atesa. Vol dir que això –estic d'acord amb vostè– no és un forat negre; crec que ni el senyor Isaac Asimov, amb tota la seva imaginació, podria imaginar quin tipus de fenomen astronòmic seria això, perquè, evidentment aquí hi ha un arrossegament en la voluntat múltiple i polifacètica de tots els municipis de Catalunya. N'hi ha prou que un municipi digui: «Escoltin, senyors de la Generalitat, vull fer una campanya conjunta sobre la seguretat viària», i en funció d'aquesta petició, automàticament, com que la partida és ampliable, la Generalitat només haurà de fer de caixer i anar pagant. Estic d'acord que és una caricaturització de la proposta però diria..., almenys a mi em sembla que la idea en aquesta defensa a ultrança en tot cas i tota ocasió del món municipal va una mica per aquí.

En tot cas, deixi'm dir-li que el Departament de Governació entén que aquesta partida 04.33.226.10 està dotada convenientment en funció de les previsions que hi haurà de peticions atendibles en aquesta matèria, i en aquesta línia –ho repeteixo fins a la sacietat– d'invocar l'esperit i la pràctica i la realitat de l'austeritat pressupostària, ens oposarem que aquesta partida, com tantes altres que hem anat veient al llarg del dia d'avui, sigui, tingui la consideració de partida ampliable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 91, del Grup Socialista, de supressió. Té la paraula el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Escudé, al llarg d'aquest article, ha anat explicant per què el seu Grup rebutja el fet de fer crèdits ampliables per resoldre qüestions que, realment, tenen un interès, que moltes vegades ell mateix ha reconegut, que ell està d'acord amb l'esperit, possiblement no amb la lletra, perquè la lletra

general és la que marca el Govern, i en els Pressupostos no entren possiblement aquestes previsions.

Però ara tindria una oportunitat —jo crec que bastant interessant— de seguir no aquest argument, sinó l'argument de dir com, possiblement, un problema, un problema que es troba l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que és com resoldre..., jo no diria mai el forat negre, sinó el possible forat que pugui detectar-se per una gestió possiblement originària no ben plantejada, com és el fet que els percentatges que li tocarien dels possibles beneficis per resoldre la seva gestió no són els adequats per resoldre les seves necessitats, i busquen la fórmula de dir: «Si no es poden resoldre per aquesta via, busquem la via d'ampliació, de crèdits ampliables per resoldre els possibles dèficits de gestió que es puguin generar en l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.»

Nosaltres sempre hem mantingut que possiblement aquesta no és la millor fórmula; la fórmula seria que tota la gestió i tots els diners que es recapten per part de l'EAJA, en lloc d'anar a concessionaris, vagin realment a la gestió directa, i, per tant, la solució està a fer un pressupost ajustat i resoldre-ho per aquesta via. Per tant, la via del crèdit ampliable per resoldre els possibles dèficits de gestió que es donen a l'EAJA considerem que és la via menys adequada. I aquí sí que creiem que està justificat, precisament, no aprovar crèdits ampliables per resoldre el que són problemes de gestió que s'haurien de resoldre per una altra via.

Per aquest motiu, senyor president, en demanem la supressió, i, en coherència amb els criteris que ha anat exposant el senyor Escudé, aquí té una oportunitat per ser coherent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. És una esmena que s'ha defensat amb caràcter únic, però, com que no l'ha defensat la senyora Martí, puc ser breu, senyor Madueño, i ho seré (*rialles*), ho seré, senyor Madueño, perquè vostè m'ha convidat a ser coherent, que diu: «Escolti, vostè al llarg de tot el dia no ha dit res de les partides ampliables»; doncs, miri, ara hi ha aquest cas. És clar, aquesta coherència, senyor Madueño, no sols passa per dir que no a les partides que vostès demanen ampliables, sinó, formant part de la mateixa coherència, en menys ocasions, però també en repetides ocasions —i el senyor Clofent crec que li ho està recordant—, al llarg del dia, també en la mateixa línia argumental, he fet una altra cosa que crec que també és coherent, que és oposar-me a la supressió d'aquelles ampliables que sí que ja estan previstes.

Per tant, no és que jo només m'hagi dedicat a impugnar ampliables, sinó que, d'una banda, quan m'ha semblat correcte, he impugnat ampliables i, quan m'ha semblat correcte donar-los suport, els he donat suport, i fins i tot, senyor Madueño —per si no li hagués arribat l'ona—, sàpiga que hem transaccionat amb el seu Grup una sèrie de partides declarant-les ampliables. Per tant, la coherència, en tot cas, crec que està plenament a favor meu.

I també, i ho he dit i ho he explicat —si no ho recordo malament— als companys d'Esquerra Republicana, que no em sembla bé la tècnica legislativa consistent a canviar les estructures administratives de la Generalitat regulades per una Llei simplement a través d'una modificació de la mecànica pressupostària. Ja sé —no cal que m'ho digui— que vostè i alguns altres companys —recordo el senador senyor Sala, entre altres, i altres diputats— han fet molts escarafalls en moltes ocasions, en anys anteriors, amb el tema de l'EAJA en molts aspectes i facetes, no cal insistir-hi. Però, bé, en definitiva, el fet que vostè no estigui d'acord amb el que diu la Llei 5 de l'any 86, doncs, això no vol dir que pressupostàriament li ha de treure virtualitat. Demani vostè a través de proposició de llei la modificació de la Llei 5 del 86, i aleshores ho discutirem com això, però no m'ho faci a través del mecanisme pressupostari.

Per tant, també per coherència amb tot el que hem estat explicant al llarg del dia, senyor president, ens oposarem a l'adopció de l'esmena número 91.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a una nova sèrie de votacions.

En primer lloc, i encara que sigui trencar una mica la lògica del debat, votariem la disposició addicional que ha estat transaccionada, a fi i efecte de resoldre la qüestió del 0,7. Jo crec que l'opinió pública, com més aviat sàpiga que ha estat aprovada, em sembla que molt millor, i no ho demorariem a les disposicions addicionals.

De manera que, en primer lloc, disposició addicional que és transaccional a la 36, del Grup Popular; a la 37, del Grup Socialista; a la 270, del Grup d'Iniciativa, i a la 270 bis, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta disposició addicional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació les transaccionals a les números 43, del Grup d'Iniciativa, i 44, del Grup Socialista, i, si no hi ha inconvenient, també s'acumularia l'altra transaccional a la 73, del Grup Socialista. Es poden votar conjuntament aquestes transaccionals? (*Pausa.*) Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes esmenes transaccionals han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació, conjuntament —llevat que algun portaveu demani votació separada—, se sotmeten a votació les esmenes del Grup Popular a aquest article sisè. (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) Sí, el senyor...

El Sr. CARNICER: Senyor president, amb afany de simplificar la votació, el nostre Grup no tindria problema que es posessin totes les de l'article sisè, llevat de quatre, que en tot cas li esmentaria, que serien la 28, la 29, la 41 i la 42.

El Sr. PRESIDENT: 28, 29...

El Sr. CARNICER: 41 i 42.

El Sr. PRESIDENT: ...41 i 42. Als altres grups els va bé? (*Pausa.*)

El Sr. FUENTES: Senyor president, moltes gràcies. Sí, però separades la 28 i la 29 de la 41 i la 42.

El Sr. PRESIDENT: Estem expectants del parer del Grup Popular. (*Pausa.*)

Molt bé, doncs; en primer lloc es voten les esmenes 28 i 29..., juntes. 28 i 29.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 57 en contra i 24 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 41 i 42.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 10 vots a favor, 58 en contra i 17 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació la resta d'esmenes de tots els grups de l'oposició..., esmenants.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'article sisè segons dictamen. (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president. Si em permetés fer una petita explicació, perquè tinc com la sensació que hi ha una certa confusió –que en aquest cas seria meva també, però també d'algú altre– en relació amb el text de l'article sisè, i m'explico, senyor president.

Com s'ha explicat abundantment al llarg de tot el dia, no aquí però sí a les converses entre grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris som conscients que, per solucionar el tema del 0,7% de la dotació al Tercer Món, el nostre Grup havia presentat una esmena, una esmena que declarava ampliable una determinada partida, i així es va adoptar en comissió a la vista de la falta d'acord sobre aquesta matèria.

Aleshores, al llarg del dia –com sabem tots i acabem d'aprovar suara el text consensuat– hi ha hagut un esforç extraordinari per tots els grups a l'entorn d'aquest tema, però ara jo consultava el meu company senyor Codina i em diu que no s'ha plantejat el que jo ara plantejo. És clar, aleshores a mi em semblaria correcte... –i demano el parer dels altres grups–, si no seria lògic, ja que aquesta variació de l'article 6 en l'apartat 5, lletra a, primer, vam incloure per exigències del nostre Grup «la partida 02.09.480.03 serà ampliable en el supòsit que els ingressos tributaris propis superin les previsions pressupostàries», ja que això ha estat substituït, doncs aleshores jo proposaria als altres grups, si més no, i al president òbviament, fer una votació separada i votar en contra d'aquest apartat.

I ara és quan ve, senyor president –i en això sí que és quan m'adreço a vostè o als serveis de la cambra, que veig que ja el senyor Sol ha detectat la meva futura objecció–..., és que em sembla recordar –em sembla, dic– que a l'esmena nostra –és clar, jo la vaig signar i per tant el responsable en sóc jo– es deia: «L'ampliació d'aquesta partida s'efectuarà a partir de programes concrets», i veig, m'adono en aquests moments que en el text que ha aparegut publicat en el *Butlletí* aquest caràcter de l'«ampliació de la partida s'efectuarà a partir de projectes concrets» no es fa en aquesta partida, sinó en un altre crèdit sobre adquisició d'habitatge, que no està afectat i que ha de continuar en peu i que nosaltres hi votarem amb tota satisfacció a favor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aquest error ja ha estat esmenat, el que passa és que encara no s'ha publicat en el *Butlletí*; està tramès a la publicació del *Butlletí*.

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé, doncs, senyor president. El nostre Grup demanaria –si no hi hagués inconvenient per part dels altres grups– una primera votació d'aquest apartat primer de la lletra a del punt cinquè de l'article sisè, en el sentit..., amb la correcció que diu que ja es publicarà, d'afegir-hi aquesta frase de «la partida s'efectuarà a partir de projectes concrets», amb la finalitat que almenys el nostre Grup hi votarà de manera negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs.

Se sotmet a votació l'extrem que acaba de definir el senyor Escudé.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest extrem ha quedat rebutjat per unanimitat.

Ara sí, ara votem l'article sisè segons dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article setè, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 79 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Arribats en aquest punt, la presidència, sense pressionar ni intentar influir en les senyores diputades i senyors diputats..., solament informar que la velocitat de creuer que anem en aquest debat de pressupostos fins a aquest moment significaria venir a continuar el Ple el dia 27 de desembre; és només a títol informatiu. (*Remor de veus.*)

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de deu del vespre i onze minuts.*)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

